

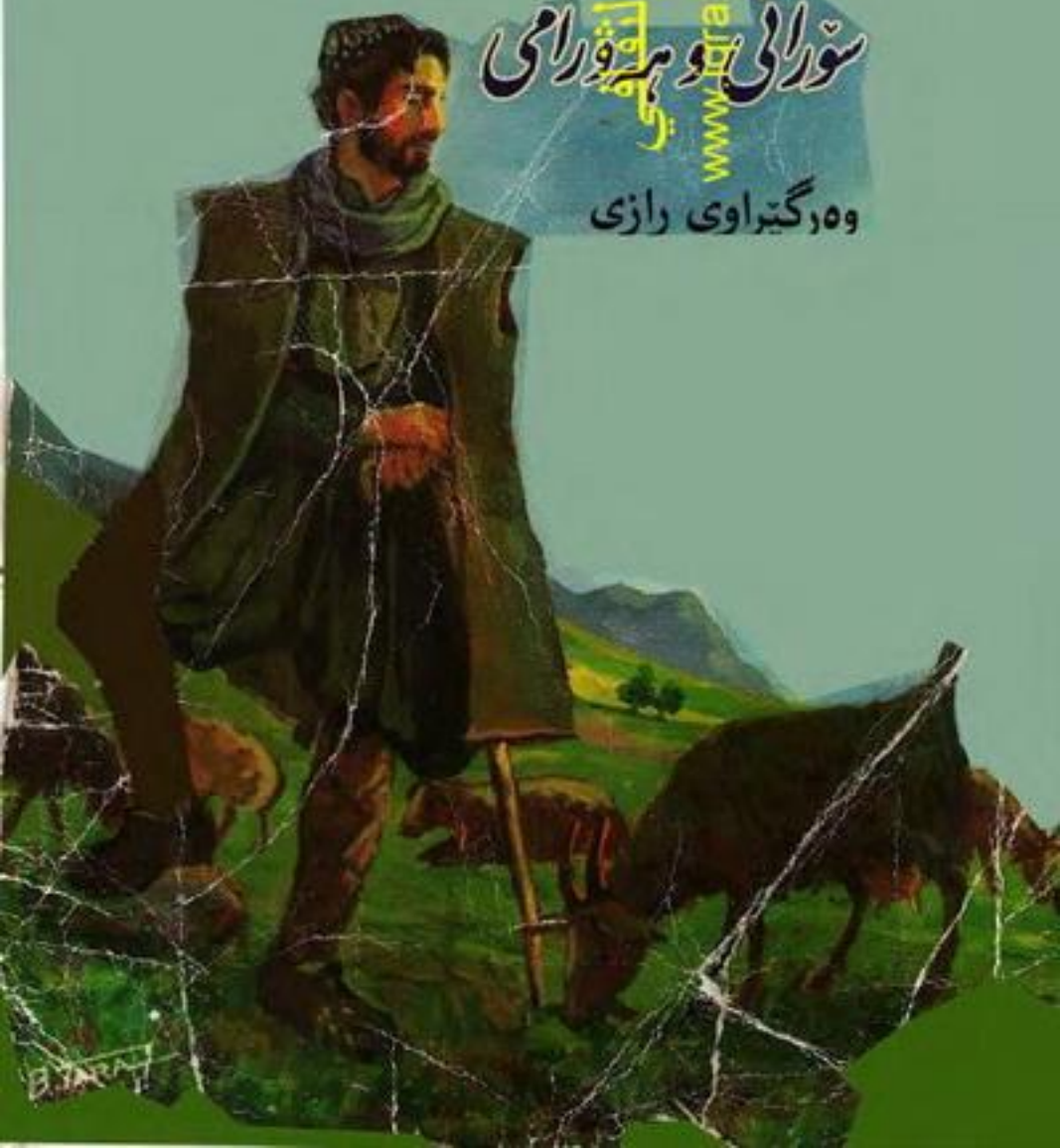
دیوانی و ملی دیوانه

منذی لقرآن

www.ahlanahmad.com

سورانی و مهرتورامی

وهرگتروای رازی



B. JARAFI

هه‌ولّ بدا نووسراوتک وه ک دیوانی «وه‌لی دێوانه» له شیعرى هه‌ورامى یه‌وه وه‌رگێړێ بۆ سه‌ر شیوه‌ی سوورانی، هه‌ر به‌ شیعر به‌ په‌نگێکی قه‌شه‌نگی دڵ‌چه‌سپى ته‌پرى مه‌زه‌دارى پاراو.

کاک «پازى» ئەم نووسراوه، یان ئەم گۆل‌ده‌سته‌یه‌ی بۆ ناردم که‌ بى‌ خوینمه‌وه و بۆی هه‌لسه‌نگینم و چه‌وته و چێله‌ی بگرمه‌وه و خرابی له‌ چاک جیا بکه‌مه‌وه و به‌ قه‌لبیری ووردبینی گێژ و ته‌له‌ی بکه‌م و به‌ پاک و خاوتنی بۆی بنێرمه‌وه. به‌لێ، منیش چاوتکم لێ کرد و به‌ دوو‌چاو زۆر به‌ ووردی و له‌سه‌رخۆ دوو سێ جار خویندمه‌وه و سه‌ر و خوار و سه‌ر و ژورم کرد، به‌پاستی و به‌ پێی زانینی خۆم، له‌م بازاره‌دا ئەم «دیوانه»م زۆر به‌دله‌ و له‌ لام باشه‌ و زۆر دڵ‌په‌سه‌ندی ئەکه‌م وه‌ هه‌یچ که‌م و کورپی یه‌که‌م تیا نه‌دی. ئەم دیوانه‌ که‌لینێکی گه‌وره‌ی له‌ مه‌کته‌بى کوردی‌دا پر کردۆته‌وه. وه‌ هیواى به‌تین و ئومێدی گه‌وره‌م ئەمه‌یه‌ که‌ کاک «پازى» هه‌ر به‌م نووسراوه‌ به‌نرخه‌وه نه‌وه‌ستى، به‌لکو ناو به‌ ناو شتى ئاوا به‌تام و په‌نگ و بۆ، بخاته‌ ئاراوه، تا هه‌موان لێ‌ی به‌هره‌مه‌ند بن و وێژه‌ر و هونه‌رى تریش چاوی لێ‌ بکه‌ن.

خویننه‌روه‌ی به‌رێژ له‌ باره‌ی ئەم چه‌ند دێره‌ی که‌ من نویسمه‌، ئەگه‌ر باوه‌ر ناکه‌ی، ئەوه‌ ئەرز و ئەوه‌ گه‌ز، کاک «پازى» دوکانه‌که‌ی و له‌سه‌ر شه‌قامی مه‌وله‌وى، بچۆ دیده‌نى یه‌کی بکه‌. ئەبینی که‌ کاک «پازى» هه‌رچه‌ند ئەدیب و شاعیره‌، خۆش‌پوو و خۆش‌نوکتە بازیشه‌، هه‌رگیز میوان له‌لای وه‌په‌س نابێ، به‌رپۆژ خه‌ریکی سه‌عات سازى یه‌ و به‌ په‌نجى شان و هه‌ناى چاو «نان» بۆ وورده‌کانى په‌یدا ئەکا، به‌ شه‌ویش خه‌ریکی هونراوه‌ و وێژه‌ و کۆکردنه‌وه‌ی که‌ له‌پوورى نه‌ته‌وايه‌تى یه‌، له‌ «خوا»م داوايه‌ سه‌رکه‌وتوبی.

سوله‌یمانى موحه‌مه‌د موسته‌فا کوردی

ئەمەش دەقی نوسراوە کە ی کاک «صابر رازی» یە...:

ناوم «صابر سعید شکرێ» یە، نازناویشم (رازی) یە، لە سالی ١٩٣٧ ی زایینی لە شاری (سلیمانی) لە گەرەکی (مەلکەندی) پیم ناوەتە ژبان و هاتومەتە ئەم جیهانە پرتەشکەنجە و نازارە، هەر بە مندالی مەینەت یەخە ی گرتەم، جیاوازی کەوتە نێوان باوکم و دایکم، ئەوان لیک جیا بونەو، منیش کەوتەم ژیر جهوری باوەژن و چەپۆکی رەشی زەمانە، جا لە بەر ئەم هۆیە، نە نیرامە قوتابخانە و دلسۆزیکم نەبوو دەستی یارمەتیم بۆ درێژ بکا، بۆیە ئەلیم: نە لە قوتابخانە خویندومە، نە لە مەلا، ئەم کوێرە خەتەیشم لە هەول و کۆششی خۆم چنگ کەوتوو، هەر لە منالیمەو زۆر ئارەزوی هۆنراوە و چیرۆکم ئەکرد، هەرکە سیک هۆنراوەیەکی بخوینایەتەو ئەوەندەم ئارەزو لی ی بوو هەرچۆنیک بوو ئەو هۆنراوەیەم لە بەر ئەکرد، ئیستا کەوتومەتە ژیر باری پەرورەدی مأل و منال، ئەگەر ماوەیەکی کەم دەرفەتیکم بێ، دەست ئەدەمە پێ نووس و چیم بۆ هەل سوورپا شاش و شەش تەقەل پیکەو ئەنیم، ئەمەش بۆیە ئەکەم هەتا نوسینانە بەرەو رێیەکی راستم بیا و بمرگەیینتە ئاواتی دل، ئینجا نازانم ئەگەم بەو ئاواتە یاننا، ئەمە کورتە ی ژبانمە و ئەلیم:

نە بە کاویری تیرگیانە نە بە بەرخی تیر شیر

ئیتیر لەم ژینە تالە چیم بیتەوە بیر

رازی

کورتە باسێک لە کوۆ کردنەوێ بەرھەمی «وہلی دێوانہ»

وہ کو بہرھەمی زۆر بہی شاعیرہ کانمان دە ماودەم و پشتاو پشست ھۆنراوہ کانی «وہلی دێوانہ» بیستراون و وەرگیراون، جار جارەش بڵاو بونہ تەوہ، بۆ یە کەم جار پرشنگی ھۆنراوہ کانی «وہلی» لە سەر لاپەرہی ژبان... و... ژین... خۆی نواند بە شیوہی سلیمانی لە رۆژنامہی «ژبان و ژین» دا بڵاو ئە کرایہ وہ، بە پراستی ھونەرێ نەمر «پیرەمێرد» ھەولێکی زۆری ئە دا لە پیناوی زیندو کردنەوہی شاعیرہ کوۆنہ کان و ھۆنراوہ بە نرخە کانیانی بە شیوہیہ کی - ھەتا ھەز ئە کە - پێک و پێک و جوان ئە ی خستنہ پێش چاوی خویندە وارانێ بەرێژ.

تا لە سالی ۱۹۷۰ ز کاک «مەحمود خاکی» ھۆنراوہ کانی «وہلی دێوانہ» ی بە ھەردوو شیوہ کە کوۆ کردنەوہ و چاپی کردن، بە لام بە داخوہ ھەندێ کەم و کورپی تیا بە دی ئە کرا، تەنانەت ھۆنراوہی شاعیرہ کانی تری تیا ئە بینرا، وە کو: «بیسارانی» و ھی تریش، بە ھەرحال کاکێ بەرێژ شایانی پێژہ.

دیسان لە سالی ۱۹۷۶ ز «وہلی» بۆ جارێکی تر خۆی نواند، بە لام بە شیوہیہ کی پێک و جوان و شیوہ ئە سلێہ کە ی لە کوۆ کردنەوہ و نوسینی مامۆستای بەرپێز کاک «عوسمان ھەورامی» و (کوۆری زانیاری) چاپی کردووە، بڵاوی کردووە تەوہ.

چی! پالی پێوہ نام بۆ گوۆرینی ھۆنراوہ کانی «وہلی»؟ کاتی دێوانہ جوانہ کە ی «وہلی» کە و تە بازارەوہ، زۆر کە سم ئە دی بە دەستێہ و بوو بە دەم رێوہ ئە یان خویندەوہ، کاتی زانیم ھاوڕێیہ کم ھاتە لام دیوانہ کە ی «وہلی»

به دهسته وه بوو وتم: هاورپم هؤنراوه کانی «وهلی» ت به لاوه چؤنه؟ به ساردی به که وه وه لآمی دامه وه و وتی: برا به راستی هه رئه و دوو سئ هؤنراوه بهی هیه که کراوه به گؤرانی. ناحه قیشی نیه!، چونکه هه رله و دوو سئ هؤنراوه بهی هیه که هونه ری به پڙز و نهمر «پیره میرد» وه ری گپرابوو، منیش وتم: نه کاکي خؤم هه تا بللی هؤنراوه کانی به تام و به کولله هؤنراوه ی له هؤنراوه ی تهر و پاراوتره، تۆیش ناحه ق ت نیه، چونکه له شیوه که ی تی ناگه ی، خؤزگه سه د خؤزگه...! هونه ری نهمر «پیره میرد» هه موی وه رگپراهه ته سهر شیوه ی سؤرانی، تا هه موو خوینده وارپکی به پڙز باش له سؤزی دهروونی «وهلی» تی بگه یشتایه، هه ر له وکاته دا برپارم دا که هؤنراوه کانی «وهلی» که م و زور که له م (دیوان) هدا به بی گؤر مه سهر شیوه ی سؤرانی، هه رچه نده شیوه ی (سؤرانی) و شیوه ی (هه ورامی) هه ردوولا هه رکوردین و (ناری) نه ژادن، به لآم له وتوو پڙا هه ندی جیاوازی تیا به.

با بینه سهر باسی گؤرین: گؤرین له شیوه یی که وه بؤ شیوه یه کی تر هه روا ساده نیه، گه لیک دیققت و ته وانایی ئه وه ی به تاییه تی هؤنراوه کیش و قافیه ی ئه ویت، سؤز و تینی هه یه، جا ئه وه ش له ووزه ی زور که سدا نیه، ئه وه ی بیته سهر ئه م پڙگه به ئه بی دهستی به هیزی هه بی له ناسینی و پڙه و هؤنراوه دا، منیش هاتمه سهر ئه م پڙی به و دهست له دهست و ته وانایی له یه زدانی بی نیاز، هه رچه ند هه ولی زورم دا له پیناوی ژبان و به سهر هاتی ئه م هونه ره به نرخه، له ئه نجامدا به یارمه تی چه ند دلسؤزیک و به هه زار کوپره وه ری گه یاندمه ئه م جی به که واکورته یه ک له ژبان ی «وهلی» و «شه م» به یاکه م.

کورتیه‌ک له ژیانی «وه‌لی دیوانه»

هونه‌ر ناوی «وه‌لید»ه کورپی کوپخا «موحه‌مه‌ده»، کوپخا موحه‌مه‌ده کوپخای هۆزی بوو له تیره‌ی (که‌ماله‌بی) باوکی «وه‌لید» به‌کوپخا (حه‌مه‌سور) به‌ناوبانگ بووه، گه‌لێک داراو خاوه‌ن مآلات بووه، هه‌تابلی‌ی ده‌ست و دل‌خاوتین و خیرخوا بووه، له‌به‌ر ئه‌وه‌ی زۆر حه‌زی له‌پڕی‌ی خواناسین و پیاوچاکی کردوه، په‌یمانی له‌گه‌ل خاوی خۆیدا به‌ستوه که‌ خوا ئه‌ولادی تیرینه‌ی پێ‌به‌خشی ناوی بێتی «وه‌لید...» چونکه‌ (خالی‌دی کوری وه‌لید) گه‌لێک تی‌ کۆشاوه‌ له‌پڕی‌ی دین و دیانه‌تدا، بۆیه «کوپخا»ش ئه‌م‌شه‌رتیه‌ی کردوه.

تا له‌سالی ۱۱۸۰ کۆچی، «وه‌لید» پێ‌ی‌نا به‌ ناو دونه‌ی پڕ له‌ کوپره‌وه‌ری و دل‌شکاوی. به‌ئێ... خوا کورپی به‌کوپخا به‌خشی و ئاواتی هاته‌دی و ناوی نا «وه‌لید»، ئه‌وساله‌ی خوا «وه‌لید»ی به‌خشی به‌کوپخا، هۆزی کوپخا له‌دستی (شاکه‌ل) و (شیروانه) هه‌لیان‌دابوو، کوپخای باوکی وه‌لیدی زۆر خۆش ئه‌ویست وه‌ بریاری‌دا که‌ مامۆستایه‌کی بۆ په‌یدا بکا و فی‌ری قورئان و خۆیندنی بکا، خۆی گه‌یانده‌ شاری (سلیمان‌ی) له‌پاش هه‌ول‌دان و پاسپاردتیکی زۆر فه‌قی‌یه‌کی له‌ مزگه‌وته‌کاندا په‌یدا کرد و بردی بۆ هۆزه‌که‌ی، هه‌م بۆ پێش‌نوێژی، هه‌م بۆ فی‌رکردنی «وه‌لید»، فه‌قی بوو به‌ مه‌لای خیل، ناوی فه‌قی «یوسف» بوو پێ‌یان ئه‌ووت «مه‌لا یۆسۆ»، مه‌لا یۆسۆ... زیره‌ک و پاک و خاوتین بوو، کوپخا زۆر چوو به‌ دل‌یا وه‌ هه‌ر له‌ هۆزه‌که‌ی خۆی ژنی بۆه‌یتنا و هه‌ندێ ئاژه‌ل و مالایاتی پێ‌به‌خشی. «مه‌لا» بوو به‌ مه‌لای یه‌کجاری‌یان، «وه‌لید»ی فی‌ری خۆیندن و خۆیندنه‌وه و نویسنی کرد،

خوئندن و خوئندنه وهى «وه ليد» دهنگى دايه وه له هه موو هژزو تيره ناڤى
«كه ماله يى» دا هه تا دهنگ گه يشته هژزى باوكى شه م.

كورت ته يه ك له ژيانى «شه م»

شه م ناوى «شه مسه» يه كچى «كوئىخا قادر» هه، كوئىخا قادر كوئىخاى
هژزىكى تر بوو هه ر له تيره ي (كه ماله يى) ه كوئىخا زور هه ولى دان ه فه قى يه ك
نه كۆلكه مه لايه كى ده ست نه كه وت، په ناى به كوئىخا «حه مه سور» برد كه
«شه مسه» ي كچى بنير ته لاي «مه لا يو سو» بخوئنى، «مه لا يوسف»
ماموستاى «وه ليد» ده رسى به «شه مسه» ش نه ووت ه وه، ماوه يه كى زور
به يه كه وه بوون، تا ته مهنى دلدارى يان ريشه ي دل يانى له يه ك ئالان و په يمانى
خوشه ويستى يان مۆركرد، «مه لا يو سو» هه ستى پى ئه كردن و باوكى
«وه ليدى» ي ناگادار كرد، باوكى پى خوشحال بوو ووتى مه لا...! هه مه هه موو
ئاواتى مه كه هه تا ماوم و نه مردوم به م ئاواته بگه م، نه چين و داخوازى
«شه مسه» ي بو ئه كه ين.

داخوازى «شه مسه» ي بو كرا، ده ست ماچ ئه كرى و باوكى «شه مسه»
ئه لئيت: كوئىخا موحه ممه د با ئه مسال به ده زگيرانى بيان هئيلينه وه تا له كوئستان
بگه رينه وه، هه ردوولا به چاكيان زانى، به لام قه ده ر چى رنك ئه خا، ئه وه
كه س نازانى!!!

ئهو سائه له (هۆبه تو) له ناوچه ي (ديوانده ره) مانه وه، له هاتنه وه ياندا بو
گه رميان هه ردوولا له چه ند جى گه يه كدا نزيك يه ك هه ليان داوه، تا پوژى
قه ده ر پهنگى ناكوكى رشت و له سه ر له وه پرگه و پووشى ده ست ناخوشى
كه وته به ينى هه ردوولا، له به ينى دوو هۆز بوو به ليكدان و يه كترى دانه به ر

ته‌قه، هه‌تا شه‌ویک؟! هاتنه سهر ده‌واری مائی باوکی «وه‌لید»، ته‌قه‌یان کرد له ده‌واره‌کانی کوپخا، «حه‌مه سور» کورپکی تری ئه‌بئی له «وه‌لید» مندال‌تر ئه‌که‌وتنه بهر ته‌قه و ئه‌مرئ، به‌مه کوستی - «وه‌لید»ی قور به‌سهر - ئه‌که‌وئ، دیسان کوپخا «حه‌مه سوور» له تۆله‌ی کوره‌که‌ی دوو پیاو له هۆزی کوپخا «فادر» ئه‌کوژئ، ئیتر به‌ته‌واوی ئاگری شه‌ر و ئاگری دلئ «وه‌لید» کلپه ئه‌کا و په‌ره ئه‌سینئ، «وه‌لید»ی هه‌ژار ته‌نانه‌ت ناتوانئ له دووریشه‌وه «شه‌مه» بیینی.

به‌تی گۆنه‌ی «شه‌مه» بوو به مؤمیککی کافووری سپی داگیرسا و دلئ وه‌ک «وه‌لی» هه‌ژار بوو به په‌روانه‌ی ئه‌و، ئه‌وه‌تا به ناتومیدی‌یه‌وه ئه‌لیت:

په‌ری ره‌ش مالان، په‌ری ره‌ش مالان

ده‌لیل بچۆلای په‌ری ره‌ش مالان

لای «شه‌م»ی به‌زمی شادی په‌روانان

پیش‌په‌وه‌ی پۆلی دیده‌قه‌ترانان

یان ئه‌لیت:

سهر ههر له سه‌ودای عه‌شق‌بازی‌یه

دل ههر نیشانه‌ی تیرئه‌ندازی‌یه

به‌لام:

پیم به داوه‌وه شه‌ته‌ک دراوه دلم پر ئیشه‌جه‌رگم بپراوه
ئمه‌بوو ژبان و به‌سه‌رهاتی «وه‌لی» که دوا‌ی هه‌وئیک‌ی زۆر تا به‌ده‌ستم
هانی، ئه‌ویش چۆن؟!، به‌شیک له «پیشه‌کی»‌یه‌که‌ی کاک «عوسمان
هه‌ورامی» و به‌شیک‌ی تری له «که‌شکۆل»‌ی ده‌سنووسی «نجم‌الدین مه‌لا»، وه
چه‌ند پر‌سیار له پیاوانی شاره‌زا و «وه‌لی» دۆست.

بۆ به لڤگه‌ی خوینده‌واری «وهلی»، ئەم دوو به‌یته‌ی ده‌ری ئەخاکه «وهلی»
خوینده‌وارێکی باش بووه، وه‌ک ئەئیت:

بنیان نه‌روی (تاق) مه‌جموع فه‌ردم

بنویسان وه (شه‌ست) ده‌ست نه‌و مردم

تا هه‌رکه‌س وینۆ می‌ل و مه‌زارم

بزانۆ کوشته‌ی شه‌و «شه‌م» پوخسارم

به‌م مانا که: پێش مه‌رگی وه‌سیه‌تی کردووه ئەم دوو به‌یته‌ له‌سه‌ر کیلی

گۆره‌ که‌ی بنوسن، هه‌رچه‌ند له‌و سه‌رده‌مه‌دا له‌ کیل نوسین باو نه‌بووه.

هه‌روه‌ها «شه‌م» یش قورئانی خه‌تم کردووه، «وهلی» له‌ سه‌ره‌مه‌رگدا له

وه‌سیه‌ته‌ که‌یدا ئەئیت: تۆخوا «شه‌م» ئاگادار بکه‌ن با بیته‌ ژوورسه‌رم و به

ده‌نگی خۆشی (یاسین)م بخوینۆ، با به‌ده‌م ده‌نگی سازی شه‌وه‌وه‌ گیانم

ده‌رچۆ، وه‌ک ئەئیت:

وه‌سیه‌تم ئیده‌ن شای شه‌م پوخساران

به‌ی وه‌ بآلینم چون به‌ینه‌ت داران...

بۆ خۆف و ئەندیش جه‌ که‌س نه‌ که‌ی شه‌رم

هورداره‌ په‌رده‌ی حیجابت به‌ نه‌رم

نه‌پۆشی جه‌ بین «شه‌مس» خاوه‌ری

به‌و وه‌ زانوودا چون ئاسمان په‌ری

بـنـیشه‌ وه‌ بان بآلینم وه‌ ناز

بـوانه‌ سووره‌ی (یاسین) وه‌ ئاواز

«وهلی» ژۆر شاره‌زایی له‌ زمانی (فارسی)دا هه‌بووه، ئەمه‌ش به‌ بۆنه‌ی

ته‌واو کردنی (گولستان)ی «سه‌عدی» که‌ لای مه‌لایۆسف خۆندبوی. له

هونراوه‌یه کدا که وه لآمی «پره‌نجوری» ته‌داته‌وه ناوی زۆر له شاعیره‌کانی
پیش‌ته‌بات، وه‌ک: (جامی، مه‌سنه‌وی، عیسمه‌ت، شه‌وکه‌ت، ...) چه‌ندئ‌تر.
له‌ جی‌گه‌یه‌کی‌تر پره‌نجوری له «مه‌رسیه» که‌یدا، اته: له
شیوه‌نه‌که‌ی بۆ مه‌رگی «وه‌لی»، «وه‌لی» به (میرزا وه‌لی) ناو ته‌باو ته‌لیت:
حه‌یفا حه‌یف، ئه‌ی چه‌رخ چه‌واشه‌ی چه‌بگه‌رد

«میرزای» ناده‌ری رۆی ته‌یامش به‌رد

له‌ سه‌رده‌می پیش، یه‌کئ‌ خوئنده‌ار بوئ‌ی له‌ نه‌خوئنده‌وار جیایان
ته‌کرده‌وه و پێیان ووتوه (میرزا)، جا لێره‌ش ده‌ری ته‌خا، که‌ وه‌لی «میرزا
وه‌لی» بووه.

یان ته‌لێن له‌ سه‌ره‌تاوه «وه‌لی» هه‌ر نه‌بووه، ئه‌م چه‌ند هۆنراوه‌یه‌ هی
هونه‌ری نه‌م «پیره‌مێرد» بووه، له‌به‌ر ته‌وه‌ که‌ له‌ هۆنراوه‌ی دل‌داریدا نه‌ی
و‌ستوه‌وه خۆی ئاشکرا بکا، ئه‌م «وه‌لی دێوانه» یه‌ بۆخۆی داناوه.

وه‌ک ته‌زانین هۆنراوه‌ ملکی هونه‌ره‌، جا هه‌یه‌ خاوه‌نی ملکیکی زۆرب‌ی به‌لام
تا پۆکه‌ی بخاته‌ سه‌ر یه‌کینکی‌تر، که‌ وابوو ئیمه‌ هه‌ر خاوه‌ن تا پۆ، به‌ خاوه‌ن
ملک دابنێن، یان هونه‌ریکی وه‌ک «پیره‌مێرد» که‌ پێ‌نووسی کوردی له
خۆشی ته‌و زوبانی گرت، ئیستا بۆچی له‌م هۆنراوه‌ دل‌پفینه‌ سوتینه‌رانه
خۆی که‌ نار بگرئ.

من ته‌لیم: نه‌خیر ته‌مه‌ هه‌رگیز له «پیره‌مێرد» ناوه‌شیتته‌وه وه‌ یان «پیره‌مێرد»
بۆچی ته‌م هۆنراوانه‌ی به‌ شیوه‌ی هه‌ورامی ووتوه، ئیتر نازانم ب‌پاری چی بۆ
ته‌ده‌ن وایه‌ یان نه‌...؟

رازی

هۆنراوه کانی «وهلی دئیوانه»

(شهه و پهروانه)

فهله ک هه تاکه ی

فهله ک هه تاکه ی، فهله ک هه تاکه ی...

فهله ک له ده رگات سزام هه تاکه ی...

تاکه ی په شیو حال ره نگم زهرد، وه ک به ی

تاکه ی ناله نال بنالم چون نه ی

تاکه ی له ش به بار له خاکا که وتوو

تاکه ی دهرد و ئیش یم کا به مردوو

تاکه ی فریشته م چاوی له خه و بی

تاکه ی پوژی روون له لای من، شه و بی

تاکه ی بلیسه ی گیانم، له تاو بی

تاکه ی خورا کم خوین و زوخاو بی

تاکه ی ناگری دهروونم گهش بی

تاکه ی له شادی دلم بی بهش بی

تاکه ی سکالام له پوژگاری بی

تاکه ی دهربه دهه ر جینگه م «کوسار» بی

تاکه‌ی ژیانم له یاران جیابئ
 تاکه‌ی رووم له‌که‌ی په‌شی‌ی تیابئ
 تاکه‌ی مه‌ینه‌ت‌کیش دهردم کاری‌بئ
 تاکه‌ی ژیانم بی‌قه‌راری بی
 تاکه‌ی به‌حه‌سره‌ت دلم تاسا بی
 تاکه‌ی شه‌ش‌ده‌رم پ‌ینگه‌ی گ‌یرا بی
 تاکه‌ی «دیوانه»ت له‌کو‌ساران بی
 تاکه‌ی فرمی‌سکم تاوی باران بی
 تاکه‌ی بی‌مروه‌ت، بزانه‌حالم...
 تاکه‌ی به‌جه‌فای تووه‌بنالم
 یا له‌م به‌نده‌دا توو پ‌زگارم که
 یا به‌یه‌کجاری شیت و هارم که

هه‌رمن خه‌م‌بارم

یاران خه‌م‌بارم، یاران خه‌م‌بارم^۱
 هه‌رمن سه‌رشیاو، هه‌رمن خه‌م‌بارم
 هه‌رمن چاوه‌پروان، نیه‌قه‌رارم
 هه‌رمن ناساز و چه‌وته‌پو‌زگارم
 هه‌رمن دل‌به‌خوین‌دیده‌پ‌رئاووم
 هه‌رمن له‌خوینی‌زمان‌تلاوم

۱. سه‌ردیژه‌که‌ی له‌بابی: هه‌رمن خه‌م‌بارم، «یاران خه‌م‌بارم».

ههرمن به شیرى خهم گۆش كراوم
 ههرمن خاوهن دهرده هم دلشكاوم
 ههرمن هيجران بار من كه مده ماخم
 ههرمن خانه خوئى په ژاره و داخم
 ههرمن ناواري كوچهى شارانم
 ههرمن به دبه ختى رۆژگارانم
 ههرمن دل ته نگم ليوم به باره
 ههرمن به خه دهنگ جه رگم بوو پاره
 ههرمن په ريستان، ههرمن زويترم
 ههرمن بريندار پينكراوى تيرم
 ههرمن چاره شوم ره شه ئيقبالم
 ههرمن له جهورى گهردون نه نالم
 ههرمن ناو جه رگم به گر بريانه
 ههرمن هه ناسه م چلهى زستانه
 ههرمن فرميسكم تاوى بارانه
 ههرمن نالينم دهردى هيجرانه
 ههرمن خهم به خهم ئوگري كردوم
 ههرمن سه رتا پيم خهم وونى كردوم
 ههر خاكي منه به خهم شيلراوه
 ههرمن به رانم ناواتوسراوه

ههرمن «دیوانه» یوووکه و تووی «شەم» م
 ههرمن رهنجه‌رۆ من هاویری که‌مم
 (خەمه خۆراکم، خەمه بۆ به‌رگم
 خەمه نەشتەری داوه له جه‌رگم
 ئاخ و داخ و ئیش، هاوار و پۆرۆ
 ئەمانه هەموی لای من بوونه کۆ
 شوکرم به‌کرده‌ت کارسازی کاران
 ئەهی ئاگاداری دلەهی بیماران
 به‌فەرمانی تۆ دروست کراوم
 بۆچی له‌قاپی تۆ دەرکراوم
 بێ له‌خەم و دەر د هه‌چت نەدا پیم
 پروویه‌کی خیرت نەکرده‌وه لیم
 دل‌م له‌ت‌له‌ته به‌دەرد و مه‌ینه‌ت
 نەخۆشیم بینی نەچه‌شتم له‌ززه‌ت
 ئەوه‌نده‌م خه‌فه‌ت کۆکرد له‌ناو دل
 وه‌خته‌گیان دەرچی بمیننه‌ ناو گل)

۱. له‌م شیعره‌وه من به‌هی «وه‌لی» تی ناگەم، به‌لام تیکه‌ل به‌شیعره‌کان «وه‌لی» بوه
 و به‌هی «وه‌لی» ناسراوه‌ منیش ناچار وهرم گیراوه و وه‌کو خۆی نویسمه‌وه.

یاران له جه رگم

یاران له جه رگم، یاران له جه رگم^۱
 «شهم» شیوهی تیری داوه له جه رگم
 که وتمه گیانه لّلا دواکاتی مه رگم
 مه مشوون و کفن مه کهن به به رگم
 تکایه مه یشوون جی ی برینی له ش
 با له زام بتکی تکهی خوینی گه ش
 شه هید بی کفن و بی شتن چاکه
 هه رکه س شه هید بی بی گهرد و پاکه
 به لام وه سهیه تم نه مه یه یاران
 دوور له وولاتم وام له دیاران
 توخوا با گوپم له ری ی خیلان بی
 له سه ر یگای «شهم» شاخی گیلان بی
 کیلیکی بهرز به قه د بالای «شهم»
 له سه ر گلکوم بی به بی زیاد و کهم
 تاقی به وینهی تاقی بروی نه و
 سوژده گای دل بی به پوژ و به شه و
 له روی بنوسن هونراوه کانم
 که به تیری «شهم» ده رچووه گیانم

۱. نه شیعره له سه ر شیوه نه سلیه کهی وه رگپراوه.

تا هه‌رکه‌سی دی کیل و مه‌زارم
 بزانی کوشته‌ی ده‌ستی دلدارم
 چونکه «شهم» گونا تاتاری چینه
 له دهشت بیزاره چیا نشینه
 رۆژی هه‌ل‌که‌وی له پری‌گوزاری
 ریگه‌ی بنیته سه‌ر گۆرم جاری
 بزانی کوشته‌ی ئاخ و داخی دل
 ئیش و ئازاری برده‌وه تۆی گل

دل بریانی بی

دل‌بریانی بی، دل‌بریانی بی
 ده‌روون‌پرده‌رد بی، با حال‌زانی بی
 تۆ مه‌ینه‌ت‌کیش بی، ئه‌ویش به‌ خه‌م بی
 تۆ وه‌ک «په‌روانه»، ئه‌و وینه‌ی «شهم» بی
 بو‌که‌سی دلت له‌ خه‌م که‌یل بی
 تۆ «مه‌جنون» ی ویل، ئه‌ویش «له‌یل» بی
 داخت بو‌یه‌کی ئه‌ویش داخ‌دار بی
 خه‌م‌خۆر و دلسۆز هه‌تاسه‌ر یار بی
 خۆشه‌ دل‌داری له‌ هه‌ردوسه‌ر بی
 نه‌ک تۆ بسوتی ئه‌و بی‌خه‌به‌ر بی

نهک بهوینهی «شهم» ترسی خوای نهبی
 له پهروانهکهی هیچ ئاگای نهبی
 دهربهستی ئیش و ئازاری نهبی
 ئاگای له ناله و هاواری نهبی
 دلّه، دهخیله دستم به دامان
 بی سوود مه کیشه جهفای بی سامان

ئهی نائومییدی

ئهی نائومییدی، ئهی نائومییدی
 ئهی رهنجهپۆیی، ئهی نائومییدی
 یاران پوژرهشی وهک من کوا؟ کئی دی؟
 دهردی مه جنونم هیناوه ته دی
 شاخ و ههرد و چۆل گه پام سه رانسهر
 له تونوتونی «بابا» چوومه ده ر
 ههردی (نجد) گه پام جی ی «قهیس» ی داماو
 وینهی «پهروانه» ی پهروبال سوتاو
 هاتمه ئه و شوینهی ماوام قیبهلم بوو
 ئه و جینگهی که زووا جی وری ی «شهم» بوو
 چیم دی؟ ههواری چۆل و ویرانه
 بایه قوش تیایا کردبوی لانه

نه‌مابو ده‌نگی هه‌یاهوی جاران
 بی‌خشیه‌و سامناک وینه‌ی موغاران
 پرسیم بایه‌قوش هاوده‌ردی ده‌ردم
 دۆستی هاوپاز و هه‌ناسه‌ی سه‌ردم
 من «پروانه» که‌ی ویل و «دیوانه»م
 جی‌گیری «قه‌یس»ی ریسوای زه‌مانه‌م
 په‌روپۆ سو‌تاو له‌خیل جی‌ماوم
 تیری عه‌شقی «شه‌م» له‌جه‌رگی داوم
 بایه‌قوش وتی شی‌تی سه‌وداسه‌ر
 ریسوای زه‌مانه، ویلی ده‌شت و ده‌ر
 خیل پی‌چایه‌وه چووۆ بو (له‌یلاخ)
 بو من جی‌ی چۆل ما، بو تۆش ئاخ و داخ
 له‌شومی چاره‌م من واماومه‌وه
 به‌نائومی‌دی به‌سه‌ودامه‌وه
 ئاخ! چی‌بکه‌م له‌ده‌س چه‌وتی زه‌مانه
 روو له‌هه‌رکوی که‌م بوته‌ ویرانه

روناکیم له‌سه‌ر

روناکیم له‌سه‌ر، روناکیم له‌سه‌ر
 هه‌رمن نیم‌سه‌ودای عه‌شقی تۆم له‌سه‌ر

ویننه من زوره، لهت و پت جگهر
 له عهشقی بالآت ویلن، دهر به دهر
 هه ر لایه ک نه چم هه رباسی تویه
 هه رکه س نه بینم هه راسی تویه
 له ناو جواناندا جوانی تو تاکه!
 شاهان هه سرت مه ند گه دا خه م ناکه
 چه ند موسولمانت توبه (نارت) کوشت
 به نیگات خوینی چه ن دلدارت پرشت
 چه ند مورشید شیئت بوون، چه ند سو فیان ویل
 دل به سته ی عه شقت لاوانی گشت خیئل
 «فهقی» ت ریسوا کرد، «مه لا» سه رگه ردان
 «شیخ» دهر به دهر بوو، «ده رویش» له هه ردان
 ویننه ی په روانه و بولبول شهیداتن
 دلانی پرده رد هه ر له سه وداتن
 تو ویننه ی «ته رسا» جوان و نازه نین
 پیری «سه نعان» ی لائده ی له دین
 نه وروره جوانیت خوا کردی پهیدا
 سو فی و ده رویش و مورشید، بوون شهیدا
 له چاوت هه ی داد له بالآت هه ی پوئا
 سه رسام! سه رگه ردان، عالم له تاو تو

له شاران هاوار، له خیلان غه وغا
 هه رکهس شهینم خه م ناکه و شهیدا
 گهر «فه رهاد» و «قه یس» بزائن خه بهر
 دووباره له خاک سه ردینه دهه
 دین به هه یاهووی قیامه ته وه
 ببینن جوانی له م قامه ته وه!
 هه تا زیندوویم شای «شهم» جه بینم...
 شیت و خه م بارم دل ماته مینم

روناکی باوان

روناکی باوان، پوناکی باوان
 سه رزه مین به شهوق پوناکی ت! ئاوان!
 بالات نه مامی نه وتولی سالان
 سارای گولستان (جنة المأوی) ن
 پرچت پاریزه ی په خسانی کاوان
 شه گریجه ت بالی «مراوی» ئاوان
 یا وه ک چنوره ن له سه رکلاوان
 هه ردین و شه چن له دهوری چاوان
 چاوت وه ک چاوی «ئاسک» ی سه رئاوان
 گونات «گول خونچه» ی تازه کراوان

سینهت به «لیمۆ»ی گولّ به ده م ئاوان
 بۆن خوۆشن به بۆی «شه و بۆ»ی شه تاوان
 خالت «سوۆسه ن»ی بهر خوۆره تاوان
 من بو ئه و خاله (ته ره) م له باوان
 نه مامی هه لچوو نازداری عه شره ت
 دیده به خومار جوانی گولّ پومه ت
 که س نیه وه ک من بکیشی نازت
 منم هه لگری راز و نیازت
 ویلم، ئه گه ریم له دووت رۆژ و شه و
 هه رامم کردوه له دوو چاوم، خه و
 له وسه اوه تیرت له دلّم داوه
 چۆل و ویرانه ت به من کرد ئاوه
 شه و ورۆژ له گه لّ به ختم ده عوايه
 بۆیه جیم له سه ر لوتکه ی «چیا»یه
 فیدای چاوت بم چاوپه شی چاوگه ش!!!
 به زه بی به کت بیّ به منی چاره پره ش

ئاخ! بۆ (خه سه ره و خان)

ئاخ بۆ خه سه ره و خان، ئاخ بۆ خه سه ره و خان

ئاخ بۆ «خه سه ره و خان» خانی خانه دان

دارای گه نج و مالّ خاوه ن سپا و سان

ئازا و چاونه ترس شییری پرووی مه‌یدان
 ده‌ست و دل‌خاوین به‌په‌حم و ویزدان
 ئه‌و به‌خشه‌نده‌یه به‌دلی نه‌رمی
 به‌شه‌وق و زه‌وق و به‌هه‌ستی گه‌رمی
 بو‌راوو شکار بی بو‌ئه‌م کیوه
 ئه‌م «کیوه» ی منی «دیوانه» ی پیوه
 به‌چاو بیینی جه‌سته‌ی په‌شیوم
 وه‌ک جانه‌وه‌ری ناو ده‌شت و کیوم
 به‌زه‌یی به‌کی بی به‌دیده‌ی نم‌ناک
 به‌ئیشی زامم، به‌لاشه‌ی سه‌رخاک
 به‌روت و قوتیم، ته‌نیایی، چۆلم!!!
 به‌سه‌رینی به‌رد، گیانی ناو خو‌لم
 به‌بی‌که‌سی یو سه‌رگه‌ردانیم‌دا
 به‌زامی سه‌ختی بی ئامانیم‌دا
 به‌ئاه و ناله‌ی نیوه‌شه‌وم‌دا
 به‌راپه‌پینی شیرین‌خه‌وم‌دا
 به‌نامورادی و په‌شی به‌ختم‌دا
 به‌ناله‌ی گه‌رم و زامی سه‌ختم‌دا
 به‌شیواوی به‌خت، شوومی چاره‌م‌دا
 به‌تکه‌ی خوینی جه‌رگی پاره‌م‌دا

به کلپه ی گری ئاگری جهستم
 به گیانی کفتی پر ئیش و خهستم
 دلّی بیته جوّش که دی ئه حوالّم
 بپرسی کوشته ی کام نه ونه هالم
 تی بگا که من لیره چی ئه کم
 بووم به «په روانه» ی گری گوّنا ی «شه م»
 سه رمایه ی شادیم کی زه وتی کرد لیم
 «په ری» ی کام جی بوو هیچی نه هیشت پیم
 «وهلی» به خه یال (نوفه ل) ^۱ یاد ئه کا
 خو ی به زونا کی «شه م» ی شاد ئه کا
 خوژگه خه یالم به پراست ئه گه ری
 ده لیلیکی وام به هاتایه ری
 یا به گه نج و مال یا به زوری چه نگ
 شادی کردایه «په روانه» ی دلّ ته نگ
 به خشه نده بایه به وینه ی (حاته م) ^۲
 «شه م» بستینی بوم، من شادکا به «شه م»
 به لام، ئاخ، چی بکه م له پرؤزگارم
 دلّ سوژی نیه بی به هاوارم
 مه گهر (یه زدان) ی خاوه ن ده سه لات
 له م به نده سه خته پرزگارم بکات

۱. (نوفه ل) ئه ژو پیاوه بو کاتی ویستی (له یال) بو (مه جنون) بستینی.

۲. (حاته م) ئه و به خشه نده یه که ناوداره و ناوی ههر نامری.

ئهینا ئه و (بهند)ه ی وابه پیمه وه

هه تاكو مردن پی ی ئه تلیمه وه

داخ هاته سه ر داخ

داخ هاته سه ر داخ، داخ هاته سه ر داخ

ئیش هاته سه ر ئیش داخ هاته سه ر داخ

له داخی دووری شای بو له ند ده ماخ

من گه رمای (گه رمین) ئه و فینکی (له یلاخ)

ئاخ و داخ و دهر د له لام مایه وه

مالی باوانی نه گه رایه وه

ئه م سال نه و به هار لای من (ده بجور)ه

چونکه چاوانی له چاوم دوره

ئه و له کوستان له و په ری خو شی

من مام له (گه رمیان) بو زو خاو نو شی

ئه ترسم بازی بازار پی گه ردون

له گه ردولولی چه رخی دونیای دوون

«مه جنون» به نازار سه ری نایه وه

خه م بو «فه ره اد» ی هه ژار مایه وه

یه ک یه ک یارانسی له ژین بیزار کرد

پوژی روناکیان به شه وی تار کرد

به جوړی عه شقی «مه جنون» تاروی سهند
 بناغهی ژینی له بیخا هه ل کهند
 نه ترسم به ختی ناپوختم وایی
 میراتی نه وان بو من جی مایی
 «شم» م به هاودهم (ابن سلام) ^۱ بی
 منیش تا ماوم نازار سزام بی
 خوایه نه و باره نه نیته شانم
 گهر هاتوو روی دا زوو ده رچی گیانم
 مهرگ چاکتره بو من له و ژیانه
 گوړ زور خو شتره بو من له و زیندانه

ریسواي زه مانهم

ریسواي زه مانهم، ریسواي زه مانهم
 «قه یسی» سهر شیواو سه حرای ویرانهم
 «په روانه» ی په شیو ریسواي زه مانهم
 بیزار له مالْم، شیّت و «دیوانه» م
 وینهی بایه قوش شه و له ویرانهم
 جهرگ پراوی ته شهر و تانهم
 بیزار له بینین دیده ی یارانم
 پاسه وانسی دیر سهر دیارانم

۱. (ابن سلام) نه و که سه یه که «له یل» شووی پین کرد.

له كهس ته‌وه‌للا له دۆست بئزارم
 به شه‌وو به پۆژ له يادی يارم
 عه‌سای خه‌م له‌ده‌س مه‌ی، خه‌م نه‌نۆشم
 سه‌رگه‌ردانی خه‌م شه‌ره‌ی خه‌م پۆشم
 سه‌زاو سه‌ته‌م‌كيش به‌ختی ره‌ش بئینم
 «فه‌ره‌اد»ی كوۆكه‌ن موغار نشينم
 شه‌ش‌ده‌ری به‌ختم پری لی گیراوه
 خه‌م‌بار و دل‌ته‌نگ جه‌رگم بپراوه
 چه‌وت و لار و گيژ چه‌رخى چه‌پ‌گه‌ردم
 ده‌ردم گه‌رانه‌ دوور له‌ هاوده‌ردم
 وه‌ك سه‌ره‌بزوتی قه‌راخ ئاگرم
 به‌ سه‌روه‌ی شه‌مال زياتر گه‌ر ته‌گرم
 دل پپر ئازاری زه‌مانه‌ی دوونم
 پشتم شكاهه‌ كووم و زه‌بوونم
 شه‌و دیده‌ بئى‌خه‌و پۆژ بئى‌قه‌رارم
 گيراوی جه‌ورى چه‌وتی پۆژگارم
 بئزار له‌ ژينم پازيم به‌ مه‌رگم
 به‌ نه‌شته‌ری خه‌م كوون‌كوونه‌ جه‌رگم
 چاو له‌پری خي‌لان پيسواى هوزانم
 به‌ ئاگرى عه‌شق سوتاوه‌ گيانم

هاوړئى جانه وهر له بيا بانم
 «قهيس»ى تانه كيش، چاو به گريانم
 «پدروانه»ى شوقى «شهم» روخسار يكم
 پيكر او تيرى موژه ي يار يكم
 «حاته م» يكي «تايي» قاته له به ختم
 به زه يي به كي بي به دوردى سه ختم
 وهك «نوفل» كي به بي بو ثمه جي به
 ببيني «قهيس»ى دووه مى لي به
 خه يال چه ندخوشه بو نه وهى ئادم
 خوا بي ناردايه به كي وهك حاتم
 شادى كردايه دلهى خه مبارم
 به ئاواتى خوّم به وه سلى يارم
 خوايه مه گهر تو بگه يته فريام
 نهينا تا مردن ئاواره و ته نيام

نه ستيره ي به يان

نه ستيره ي به يان، نه ستيره ي به يان
 نه ستيره كه ي روژ ه ل دى ي دم به يان
 جوان و پرشنگ دار پيش له خو ره لات
 تو خوانه ت ديوه قيله ي دوور وولات

خو تۆ له زومپه‌ری به‌خت‌دارانی
 جی‌گای ته‌ماشای گشت نازدارانی
 تۆ زۆر ئه‌وه‌ستی پوبه‌پوی پاکان
 ته‌ماشات ئه‌که‌ن گشت شه‌ره‌ف‌ناکان
 هه‌مو پوژی پوی پاکیان ئه‌بینی
 به‌هره له شیوه‌ی چاکیان ئه‌ستینی
 چاوت و له پوی «ته‌تار» ئه‌وه^۱
 له شه‌وق و جوانی نازدارانه‌وه
 هه‌تا پوژ له «که‌ل» سه‌ردیینه‌ده‌ر
 تۆ باخه‌وانی له باخی دولبه‌ر
 توخوا ئه‌بینی نووری چاوی من
 «شه‌م»؟، شادی دل‌هی پر زوخاوی من
 ئه‌وه که له زومپه‌ری جه‌بین سافانه
 «شه‌م» م شه‌وچرای عیلى «جافانه»
 گه‌ردی سه‌رپیت‌بم ئه‌ستیره‌ی به‌یان
 ئه‌وه که تۆ شیرین، تۆ وینه‌ی ئه‌وه جوان
 چون نه‌ت‌کرد سه‌یری ئه‌وه فریشته‌یه
 سه‌یری ئه‌وه شوخه له‌لات عه‌بیه‌یه

۱. «ته‌تار» واته: ئاسکی ته‌تار، که ئه‌وه ئاسکه زۆر ناسراوه به چاو جوانی.

ویلی دشت ودهر

ویلی دهشت و دهر، ویلی دهشت و دهر

ئه‌ی هه‌وای خووشی کویستانان له‌سه‌ر

ناسکی سرک و جوان پیش پۆلی ناسکان

گورج و عاشق‌کوژ، ئه‌برۆ وه‌ک که‌وان

به‌عه‌تری په‌رچه‌م «چیا» ت پر کردوون

به‌نیگا و له‌نجه‌ت دنیات سپر کردوون

نازانم راوچی؟ یا نیچیری؟ تو

چه‌نده‌ها راوچی که‌وته‌ن گیزی تو

به‌رزه ئه‌ستیره‌ی گه‌شی به‌ختی تو

کار ناسکی گورجی هه‌ردی سه‌ختی تو

پوو ئه‌ستیره‌ی گه‌ش برۆ وه‌ک که‌وان

برژانگت تیری جه‌رگی عاشقان

به‌له‌نجه و لاری دل فرینه‌وه

به‌په‌وت و نیگای گیان ئه‌ستینه‌وه

به‌پرچی قه‌ف‌قه‌ف گرژ و لوله‌وه

به‌بالای هه‌لچووی وه‌ک نه‌وتوله‌وه

به‌و کریشمه و ناز، له‌نجه و په‌وته‌وه

به‌پووی وه‌ک پۆژ و زولفی شه‌وته‌وه

به‌لیوی ئالی وه‌ک یاقوته‌وه

به‌ریزه‌خالی تاک و جوته‌وووه

به‌گه‌ردنی به‌رز شوشه‌ی سافه‌وه
 به‌زولفی بۆن‌خۆش میسکی ناهه‌وه
 به‌کرژ و توند و ڤق و قینه‌وه
 به‌ڤه‌وتی نه‌رم و سله‌مینه‌وه
 قیله‌م کیت نه‌کرد تو به «دیوانه»؟
 کی بۆتۆ نه‌بووه ڤیسوای زه‌مانه‌؟

به‌ردی هه‌واران^۱

به‌ردی هه‌واران، به‌ردی هه‌واران
 ڤه‌ش داگیرسای کۆچی هه‌واران
 مه‌لول و دل‌ته‌نگ جی‌ماوی یاران
 وه‌ک من هاوبه‌شی ده‌رد و په‌ژاران
 تو به‌ردی کوی‌بووی؟ له‌کام هه‌واران؟
 بو‌کی ڤه‌ش پۆشی؟ ویلی دیاران
 خه‌م‌باری عه‌شقی کام نه‌ونه‌هالی؟
 بی‌ڤه‌نگ و ماتی کام ڤوومه‌ت ئالی؟
 تو به‌داخی کی ڤه‌ش بووی سووتاوی؟
 له‌کام هه‌وار و هۆزی جی‌ماوی؟
 ڤاستم پی بلی بو‌کی داخ‌داری؟
 نازیزت کی‌یه؟ وابۆی خه‌م‌باری!!!

۱. مه‌به‌ست له‌م به‌رده‌ره‌شه‌به‌ردی سی‌گوچکه‌یه (کوانوو)، که مه‌نجه‌لی
 ئه‌خه‌نه‌سه‌ر، جا که خیل گۆچی کرد ئه‌و به‌ردانه‌به‌جی ئه‌هیلن.

«بهرد» ووتی به دبه خت کویله ی دهر دوخه م
 «به روانه» ی په شیو دوورکه و تووله «شهم»
 مه گهر نازانی بینایت لیله
 ئیره جی و شوینی گوزهرگای خیلله!!!
 ئیره شینگه که ی خیلی جافان بوو
 جی ی ناز و عیشوه ی گهردن سافان بوو
 هه وارگه ی ره وگه ی عیلى «مورادی»
 شوینیان ئیره بوو پرشهوق و شادی
 من شوینی «شهم» ی شای په روانان بووم
 پیشهنگی جوانی ناو رهش مالان بووم
 پاییز کوچی خیل دینه خواره وه
 ته شریف دیننه وه شوینی پاره وه
 منیش به شهوقی «شهم» ه سوتاوم
 گه شی گونای ته و دووره له چاوم
 هه روای ووت «بهرد» ی ره شی هه واران
 من له و خراپتر بی دهنگ بووم یاران
 زانیم بو «شهم» ه شهویش داخداره
 داخ و خه م ناکسی بو دووری یاره
 منیش له ئیشی شای «شهم» روخساران
 ناوا چوومه رهنگ «بهرد» ی هه واران

«به‌رد» ی جیّ ماوی هه‌واران منم
خه‌م خۆری هه‌موو خه‌م باران منم

شه‌وییدارانم

شه‌وییدارانم شه‌وییدارانم
هاوده‌می نالّهی شه‌وییدارانم
بومی وێران‌ه‌ی گشت دبارانم
ئاخ و ئۆف‌کیشی رۆژگارنم
«په‌روانه» ی سووتاو په‌شیو‌حال منم
وه‌ک قه‌قنه‌س سووتاو کۆی زوخال منم
پاوچی بی نه‌چیر له‌هه‌ردان منم
پیی شیل‌کراوی دل‌به‌ردان منم
گیرو‌ده‌ی مه‌ینه‌ت پرجه‌فا منم
تاساوی چه‌رخ‌ی بی‌وه‌فا منم
سه‌رکرده‌ی پۆلی مه‌ینه‌ت‌بار منم
سه‌رلی شیواو‌و‌گه‌سته‌ی مار منم
مه‌ئوس‌ی بینین دیده‌ی یار منم
مه‌جنونی ویلی سه‌رکۆسار منم
بی دوست و هاوه‌ل بی خه‌م‌خوار منم
بی ئه‌حوال‌پرس و بی دل‌دار منم

کهسن ديار نيه خزم و يارانم
 بينی کلپه ی ئاگری گیانم
 دهردی دای بهمن چهوتی رۆژگار
 مه‌گر دابیتیه مه‌جنونی هه‌زار
 بو ئیشی جه‌رگم له‌ت له‌ت و چاکم
 چاوه‌روانی لوتف «یه‌زدان» ی پاکم

په‌ری ره‌ش مالان

په‌ری ره‌ش مالان، په‌ری ره‌ش مالان
 ده‌لیل بچۆ لای په‌ری ره‌ش مالان
 لای «شهم» ی به‌زمی شه‌وی په‌روانان
 پیش‌ره‌وی پۆلی دیده‌ قه‌ترانان
 ئاسکی چۆل و هه‌رد له «چیا» په‌روه‌رده
 چه‌ن دلّی وه‌ک من بو‌ت پر له‌ ده‌رده
 ئەلّیت گویت داوه به‌ قسه‌ی ئەغیار
 من به‌و په‌یمانە که‌ کردم ئیقرار
 سه‌ر هه‌ر له‌ سه‌ودای عه‌شق‌بازی‌یه
 دلّ هه‌ر نیشانە‌ی تیرئه‌ندازی‌یه
 پی‌م به‌ «داو» وه‌ شه‌ته‌ک دراوه
 دلّ پر له‌ ئیشه‌ جه‌رگم برپاوه

هه‌تا ئه‌م‌نینه دووتۆی گوپۆری ته‌نگ
شه‌رته له ئیشت هه‌رگیز نه‌که‌م ده‌نگ

فیدای ناووت بم

فیدای ناووت بم، فیدای ناووت بم
تۆ ناووت چیه؟ فیدای ناووت بم
بالاگه‌ردانی هه‌ردوو چاووت بم
شانهی داهینه‌ر زولفی خاوت بم
من «په‌روانه»ی ویل هه‌ردی ویره‌م
«قه‌یس»ی سه‌رشیاو و پيسوای زه‌مانه‌م
شه‌وان هه‌تا پوژ هاورازم خه‌مه
گیان‌له‌به‌رانی کۆم هه‌وده‌مه
ده‌به‌ده‌ر ماووم بئێ خۆراک و جێم
په‌زاره و مه‌ینه‌ت بوونه‌ته هاوریم
له‌ش به‌ ئازار و گه‌ر له‌ ده‌رونم
له‌ هه‌ردی له‌به‌س ئاواره‌ی توونم
له‌وکاته‌وه‌ من له‌ «شه‌م» دوورکه‌وتووم
دل پر له‌ پشکۆم ساتن نه‌سه‌ره‌وتووم
هه‌ر گیان‌له‌به‌ری له‌ شیوه‌ی یاره
هاورازی دل‌ه‌وه‌ی ئازاره

من زه و قلم له گهل دهنگی ئاسکانه
 سوکناییم سهیری چاوی ئهوانه
 دوور له چاوی یار بهوان دل شادم
 تا رۆزی گهردون ئه دا مورادم
 توخوا ئه و ئاسکه گرتوته به داو...
 شیوهی ئازیزم ئه نوینی تهواو
 تیری نیگای ئه و له دل کار ئه کا
 چاوی له چاوی چاوبه خومار ئه کا
 فیدات بم سه دجار راوچی دهشت و دهر
 بی به خشه، «داو» ی له مل بیینه دهر
 ئازادی بکه توخوا له «داو» ت
 یاخوا هه تا هه ی به رزبئی ناوت
 ئه و ئاسکه جوانه ئازادکه ی له «داو»
 له ژینا نهنگی نابینی به چاو

جوانی پیچاوه

جوانی پیچاوه، جوانی پیچاوه
 جوانی سه ریچی سه ری پیچاوه
 زولف و نه گریجه ی ریک داهیناوه
 به سه ر روومه تا په خشان کراوه

سینه‌ی دهرکه‌ووت یه‌خه‌ی کراوه
 لیمۆی وه‌ک تورپه‌ی ته‌یمور نه‌خشاوه
 په‌رچه‌می چین‌چین تازه‌ قرتاوه
 خۆر هاتوه‌ته‌ده‌ر له‌ رۆژئاواوه
 ئه‌برۆی شمشیری تازه‌ سوراوه
 به‌ چاوی وینه‌ی ئاسکی خه‌تاوه
 برژانگه‌کانی تیژه‌ وه‌ک نیژه
 هه‌ر ئه‌لی‌ی سوپای شاهی «په‌رویز»ه

بوچی زویر بی...؟

بوچی زویر بی، بوچی زویر بی...
 دلّ له‌ ئازار و ئیشت زویر بی...
 دلّم گه‌ردانه‌ی یاقووتی ئالّ بی..
 له‌تۆ زویر بی به‌ کۆی زوخالّ بئ
 چاوی هه‌موده‌م بالات نه‌بینی...
 به‌ فرمیسک خۆلی ژیر پیت نه‌پشینتی...
 نه‌وچاوه‌ چاوی ئاسکی «چیا» بی..
 له‌ «خوا»م داوایه‌ که‌ نابینایی
 سه‌ری شه‌وورۆژ ئاگای نه‌بی لیت...
 نیوچاوان نه‌خا له‌ خاکی ژیر پیت...

ئەگەر ئەو سەرە سەری «قاپون» بێ..
 لە «خوا»م داوایە سەرە و نگون بێ
 دەستی لە داوای دۆعا نەبێ بۆت...
 لە سەر سنگ نەبێ کاتی هات و چۆت...
 ئەگەر ئەو دەستە دەستی «پۆستەم» بێ..
 لە «خوا»م داوایە ئیفلیج و کەم بێ
 پێیە ک هاتوچۆی رینگای تۆ نەکا...
 لە بەر مالتانا نەیهت و نەروا...
 ئەو پێیە گەر پێی پاشا و ئەمیر بێ..
 لە «خوا»م داوایە بەستە ی زەنجیر بێ
 گیانە دەستی من بە دامانی تۆ
 گیانی شیرینم، بە قوربانی تۆ

یارم لە خەودا

یارم لە خەودا، یارم لە خەودا
 ئەمشە و پەشیۆ دیم، یارم لە خەودا
 رەنگ زەرد و بێ دەنگ پر خەم لە خەودا
 کز و لیۆبە بار دیم «شەم» لە خەودا
 کە بە زەلیل ی دیم «شەم» لە خەودا
 کە و تمە نالە لە شیرین خەودا

جوړی شیواو بوو دیم به خه و ئه مشه و
 به سه رگه ردانی راپه پریم له خه و
 کاتی راپه پریم، که زانیم خه و
 مهستی (ئه له ست) بووم له و نیوه شه وه

دلدارم «شه م» بی

دلدارم «شه م» بی، دلدارم «شه م» بی
 بو هه رکهس وه ک تو که ناوی «شه م» بی
 سه رگونای وینه ی مانگی چوارده م بی
 ناسک و نازدار له چه شنی که م بی
 پرچی رهش مار و عه تر په رچه م بی
 دلی «په روانه» ی بو پر له خه م بی

بو هه رکهس بالای وه ک «سه ول» ی ساف بی
 په رچه م پر گولای یا موشکناف بی
 پیش ره وه ی جوانی گشت عیلی جاف بی
 ئه بی تو ئاسا وا بی ئینساف بی
 وه ک تو لیو شیرین یا خونچه ده م بی
 دلی «په روانه» ی بو پر له خه م بی

بۆ ههركهس وهك تۆ ئهبرۆ كهوان بى
 زولف و خال سيوهنگ برۆ كهتران بى
 وا بى فرسهت و داده و ئامان بى
 وهك و تۆ فیتنهى ئاخوزه مان بى
 بى شهرت و به ئین، ئارهزو كهم بى
 دلى «پهروانه»ى بۆ پر لهخهه بى

بۆ ههركهس وهك تۆ پروى پر له نوور بى
 سینه و گهردنى وینهى بلوور بى
 فریشتهى ئاسمان نهسللى له حوور بى
 بى ترس و بى باك له پرئى خوا دوور بى
 وهك تۆ ده لیلی دورى پینگهه بى
 دلى «پهروانه»ى بۆ پر لهخهه بى

بۆ ههركهس وهك تۆ لیمۆ كالى بى
 سینگى «سهدهف» و لیوى ئالى بى
 گهردنى بهرزى وهك «غهزال»ى بى
 ناسك و نازدار و چوارده سالى بى
 وهك تۆ دلدارى له ناو دل كهه بى
 دلى «پهروانه»ى بۆ پر لهخهه بى

بۆ هه رکهس وه ک تو به جوانی «شان» بی
 چاو پر له سورمه به عیشوه و ناز بی
 هه زاران دلی ئاواته خواز بی
 ناشی و نه زان حال و ابی مه جاز بی
 شهوقی پر نووری به وینهی «شه م» بی
 دلی «په روانه» ی بۆ پر له خه م بی

کاتی مردنم

کاتی مردنم، کاتی مردنم
 ئەمانهت فه رزه واده ی مردنم
 گه یشته واده ی وه سه یه ت کردنم
 له کاتی سه ختی گیان سپاردنم
 توخوا بلینه شای «شه م» جه بینم
 کاتی رۆح کی شان بیته سه رینم
 به بی ترس و باک شه رم نه کا له کهس
 په رده ی روو پۆشی دادری به دهس
 نه پۆشی تیشکی گۆنای خاوه ری
 بابزانن ئاسمان دای به زانده پهری
 دانیشی له پال سه رینم به ناز
 بخوینی سوره ی «یاسین» به ئاواز

به زوبانی شیرین شه کرپازه وه
 به دهنگ و سه دای خوش ئاوازه وه
 روو به ئاوهنگی پر گولآوه وه
 به گونای ئال و زولفی خاوه وه
 فرمیسک له چاوی ئه و نازداره وه
 بتکیته سهر پرووی ئه م بی چاره وه
 با تیر سه یربکه م له چاوی جوانی
 گیانم ده رچی بیته قوربانی
 با تیر گوی بگرم له دهنگی سازی
 له سورهی شریف!!، خوشی ئاوازی
 گیان کیش بیت به سه د ئیش و ژانه وه
 هه رگیز نیم به تهنگ گیان کیشانه وه
 گهر به م جوړه بی ئارامی گیانم
 به خوا به ئاسان ده ردی ره وانم
 ئای که چهند خوشه ژیان و عومرم
 له خاک و پای تو گیان ده رچی، بمرم
 گهر به قه د کیوی گونا هم هه بی
 به هه شت جیگامه، «خوا» ئه م به خشی

گیانه خه وم بی

گیانه خه وم بی، گیانه خه وم بی
 نه گهر به بی تو یه ک ئان خه وم بی
 ناله بی ئه مان کاری شه وم بی...
 قهت ئوقره نه گرم دایم ره وم بی...
 بی دیده نی تو گهر په ژاره وم بی...
 په ژاره و ترسی به رقه ناره وم بی...
 گهر ساتی یادت له دلم ده ربی...
 دلم لهت و پهت نوکی خه نجه ر بی...
 نه گهر بی تو کهس، بکه م به یارم...
 سره وتم نه بی له بهر ئازارم...
 گهر ساتی یادت ده رچی له یادم...
 نوقمی یادنه بی دلی ناشادم...
 ده روونم له تی تیخی ئه لماس بی...
 زوبانم لهت لهت وینه ی په لاس بی...
 قه سه م به دیده و به بالای شه نگت
 نه گهر بو ساتی نه بیسم ده نگت...
 مهلی په وانم له «تهن» بیزاره
 دونیا له چاوم تاریک و تاره

به کوی زوخال بی

به کوی زوخال بی، به کوی زوخال بی
 مالی باوانت به کوی زوخال بی
 دایکت نابینا زوبانی لال بی
 باوک مردووی خوشیت لی تال بی
 سویندم به و خویبه مال بی ته ناهه
 گهر له گهل مندا مه یلت خیلافه...
 دوور له بالای خوت باوانت چول بی
 خزمانت سهرشیت که لپوس له کول بی
 باوان ویران بی، که ست نه مین
 بایه قوش له سهر مالتان بخوین
 خیلی خویشانت توشی تالان بن
 به په ند و عیبره ت کورد و گوران بن
 شهوش بزانی که دوعای منه...
 سه رلی شیواوی و خوشیت لی وونه
 تو جیگه ت سازه کویستان نشینی
 که ی دهر به سستی ئیش منی خه مینی
 له کویستان ی خوش به ده ماخه وه
 له چاوگه ی سازگار لای «له یلاخ» ه وه
 له کوی شه بینی «دیوانه» ی ناشاد
 له و جی یه منت کوا؟ دیته وه یاد

کاتی مه رگمه

کاتی مه رگمه، کاتی مه رگمه

واده م به سه رچوو، کاتی مه رگمه

به و ئیشه سه خته ی له ناو جه رگمه

خاک و گل و گوپ، جل و به رگمه

له گیان کیشانا هر چاوه پروانم...

که ته شریف بیئی کاتی نه مانم!

کاتی که گیان کیش دی بۆ ره وانم...

مۆله تم نادا، ده ستینی گیانم

«شه م» ی پومه ت شه م بیته سه رینم...

ئه و کاته ده رچی پۆحی شیرینم

برژیته سه رم فرمیسکی چاوی

کفنه کهم بدروی به زولفی خاوی

بلیم به «شه م» ی شاهی چاومه ستان

له گهل ته رمم دا بیته گوپستان

به ده ستی ناسک شوخی دولبه رم...

به ردی «ئه له حه د» م بنی سه ر سه رم

که به ردت دانا خاکی مه زارم...

بکه به سه رما، شوخی نازدارم

گیانه کهم هات و ئه وه ت بۆ کردم

به وینه ی دلدار تۆ به ریت کردم

شهرته هه تا کوو رۆژه که ی «ئه له ست»

من دۆعا گۆی تۆم شوخی دیده مه ست

سه گی ده رگای یار

سه گی ده رگای یار، سه گی ده رگای یار

سه گی پاسه وان پیش قاپی دلدار

هاوړی و هاوړازی گشت کاتی نازدار

خاکی پیت ده رمان چاوی پر ئازار

خۆ تۆ له زومرپی وه فاداران

دل سوۆز و خه م خۆر ده رده دارانی

سه گی خانه زای باوانی یاری

ئارامی دلای ده وای ئازاری

ئه زانم قیبه لم به دهستی جوانی...

په روه رده ی کردوی بو پاسه وانی

خۆ ئه گه ر هات و قهستی سه رت کا...

ئازارت بدها، ده ربه ده رت کا...

قهت بپروام نیه تویی وه فادار

له ئاستانه ی یار بی ده س به ردار

هۆی چیه ئیستا هاوده ردی ده ردان

دورکه وتوی «شه م» ی که وتویته هه ردان

ئییستا دورکه وتوی له قاپی دلدار
 ییم بلی به دبخت، چون ئه گری قه رار
 وه ک من هه رده مه وای له هه ردیکا
 هه رشه و میوانی له بن به ردیکا
 سه گ وتی: کهوته ی زه مانه ی بی بار
 «په روانه» ی «شه م» ی رومه ت پر شنگ دار
 بو لیلایوته بینایت کویره
 به هزی خومه؟ یا دهستی زوره؟
 بو شاری «به غدا» چوو به اوکی «شه م»
 من پاریزگاری مالاتان ئه کم
 هاتومه ئیره به حوسن و رهزا
 تا «گورگ» مینگه ل، پاک نه کا غهزا
 بو مه پر فرۆشتن چوو به اوکی «شه م»
 «په روانه» ی خه مگین وایه به بی که م
 ئه گینا به بی سووچ و به هانه
 بوچی ئه گه پریم ئه م بیابانه
 «وه لی» به قوربان مه رومالتان بی
 بالا گه ردانی مال و حالتان بی

نازداری جافان

نازداری جافان، نزداری جافان

نازداری بی‌عیب تایه‌فه‌ی جافان

پیش‌ره‌وه‌ی پۆلی ئاسکی سه‌رشاخان

گۆلی سه‌رکرده‌ی گۆلی ناو‌باخان

ئاسکی که‌ژال، چاو له ده‌شت و ده‌ر

توند و سرک و گورج له سیبه‌ر سل‌که‌ر

له تیره‌ی ته‌تار شوخی شیرین‌خال

خاوه‌ن خه‌ت و خال‌خه‌تا و خوته‌ن مال

جینگه‌ت سازگار له به‌رزی کوستان

راو‌چیانت و یل‌دلیان پرله‌ژان

ئه‌برۆ وه‌ک که‌وان چالاک و چاوپره‌ش

له ده‌ست و تیرت ئه‌تکی خوینی‌گه‌ش

گۆنه و لاجانگت هه‌تاوی قه‌دپال

بالنده‌ی توند‌په‌و شمقاری تیژبال

چرای پووناکی هه‌موو په‌ش‌مالان

ناوت ویردی لیو‌خاوه‌ن ئیقبالان

به‌کۆلمی گه‌شی پر له نووره‌وه‌...

کی‌ت نه‌دابه‌ده‌م ئاگری سووره‌وه‌؟

به‌و برۆ په‌شه‌تۆخ و قه‌ترانه‌...

خانه‌ی چه‌ن دلت کرده ویرانه

به‌و چاوه‌گه‌ش‌ه‌ی سورمه تی کراره...
 موژت له خوینی کی وه‌رنه‌داوه؟
 به‌و نیونگی‌ای ناز، به‌و له‌نجه‌ولاره...
 ئاخ‌ر جه‌رگی کی‌ت نه‌کردوه پاره؟
 به‌ره‌وتی نه‌رم و له‌نجه‌و هاتوو‌چوو...
 بلی کی‌ت نه‌کرد به‌باوک مردوو؟
 به‌گه‌رده‌نی به‌رز شوشه‌ته‌زه‌وه...
 به‌پرچی لول و بال‌ای به‌رزه‌وه...
 توخوا دل‌ی کی‌ت تو‌نه‌ستانده‌وه؟
 خان‌ه‌ی ژیان‌ت نه‌پروخاند‌ه‌وه؟
 من له‌داخی تو‌جه‌رگم بوو تو‌ی تو‌ی
 هه‌ر داخه‌دیت‌ه‌ سه‌ر داخانی نو‌ی

له «شه‌م» جیام من

له «شه‌م» جیام من، له «شه‌م» جیام من
 «په‌روانه»‌ی په‌شی‌و له «شه‌م» جیام من
 مه‌جنونی ویلی ده‌شت و سارام من
 مه‌ئیوسم له «شه‌م» چاره‌سیام من
 شی‌ت و سه‌رگه‌ردان له خیل جی‌ماوم
 ویل و ده‌به‌ده‌ر عه‌قل شی‌واوم

بی کھس و تہنیا، بی ہاودہم ماوم
 لہ گئی دہریای خہما خنکاوم
 رہش تر لہ بہردی ہہواران منم
 دہر بہدہر ماوی دیاران منم
 کہوتووی توناوتون توونی «تہبہس» م
 جہفای بہ بی سوود رنج بہ عہبہسم
 دہرد و ئیش وہک کیو بارہ لہ شانم
 بوڈیدہنی «شہم» ہر چاوہ پروانم
 ہاودہمی وہحشی و جانہوہرانم
 ٹہشکہنجہ و ئازار بارہ لہ شانم
 چاوہ پروانی ری یاری کوستانم
 دل پر لہ ہسرت چاوبہ گریانم
 بیگانہی قہوم و کھس و کارم من
 ناٹومید لہ «شہم» پر ئازارم من
 تاکاتی ٹہرم دل مہ حزونم من
 گری عیشقی «شہم» لہ دہرونم من

ناسک، نازی «شہم»

ناسک، نازی «شہم»، ناسک، نازی «شہم»

ناسک، لہنجہ و لار غمزہ و نازی «شہم»

- ناسک، برۆی رەش قودرەت‌سازی «شەم»
- ناسک، بالای بەرز چاوی بازی «شەم»
- ناسک، دو لیوی بە هەنگوینی «شەم»
- ناسک و شیرین پیکەنینی «شەم»
- ناسک، گەردنی شوشەیی بەرزی «شەم»
- ناسک، سەرسینگێ سەدەف‌تەرزێ «شەم»
- ناسک، پەرچەم و زولفی خاوی «شەم»
- ناسک، گوفت و گۆی پەرگولۆوی «شەم»
- ناسک، ددانێ گەوھەردانەیی «شەم»
- ناسک، نەخشی خال لوتەوانەیی «شەم»
- ناسک، مەچەکی بی‌وینەیی «شەم»
- ناسک، سەرپەنجەیی بی‌خەنەیی «شەم»
- ناسک، سرکەیی جوان‌پێچراوی «شەم»
- ناسک و نازدار برۆ و چاوی «شەم»
- ناسک، چەناکەیی چال و جوانی «شەم»
- ناسک، دووپرچی بانێ شانی «شەم»
- ناسک، دووتیشکی خوابەندی «شەم»
- ناسک، ناسکیی کەمەرەندی «شەم»
- ناسک، دیدەیی مەست، بەخوماری «شەم»
- ناسک، بالای بەرز، وەک چناری «شەم»

ناسک، لاملی وینهی به فری «شهم»
 ناسک، نه گریجهی پر له عهتری «شهم»
 ناسک، به رامی عه به رباری «شهم»
 ناسک، پوزی ساف شوشه کاری «شهم»
 ناسک، سه رکولمی گولئی سووری «شهم»
 ناسک، ناوچاوی پر له نووری «شهم»
 ناسک، قامه تی خه رامانی «شهم»
 ناسک، ناسکی بی تامانی «شهم»
 نه مه هه «شهم» بوو بهم ناووداوه
 هه زار «په روانه» ی به گر سووتاوه
 له په نای نوری شای نه جهف مال بی
 ناحهزی بالای زوبانی لال بی

به خالی تووه

به خالی تووه، به خالی تووه
 نوری لبقای حق به خالی تووه
 تیشکی «شهم» به شهوق جه مالی تووه
 دارایان به داخ که مالی تووه
 «له یلا» که نیزه ک «شیرین» کاره که
 «زلخا» کپریار به زیر سه ره سه

«هومه یلا» ی پهری «به لقیسا» ی بالدار
 «گولشاد» «گول نه ندان» «عوزرا گول عوزار»
 یهک به یهک شیئی به ژن و بالاتن
 بالای نه ونه مام سه ولی ئالاتن
 دلارامی دل «سه مه ن» بوی پهری
 «مه نیجه» ی «بیژهن» «زوه ره» و «موشته ری»
 «خه رمان» شیئی شیوه ی جوانته
 بانووان خه ریک سه نا و خوانته
 حووری به هه شتی فریشته ی روگه ش
 سه ناخوانی تون له زه مین تا عه رش
 گول له گولزاران به داخی تووه ن
 داخ داران به داخ ده ماخی تووه ن
 چه ند په روانه هه ن به شاخ و کووه
 هه موو هه یرانن به شه وقی تووه
 منی «په روانه» ش داخ له دلی تووم
 شیواوی گونای وینه ی گولی تووم
 به سه رگه ردت بم «شه م» ی سپی شه م
 سه رگه ردانی تووم ده رون پر له خه م
 به باخی لیموی کالت شادم که
 یا خو بم کوژه یا ئازادم که

ئه گهر له سهر لئو وون نه که ی خه نده
هه چئى که م ناوئ له و خودا وه نده

هه وری ره شی خه م

هه وری ره شی خه م، هه وری ره شی خه م
تو ره شت پو شی منیش باری خه م
ده با هه ردو کمان به دلی پر ماته م
من له زه مین «ئا»، تو ئاسمان «ته م»
تو بارانی پروون من فرمیسکی گه ش
با داچله کئی گه ردونی سه رکه ش
تو ئاوی چاوت به شین و زاری
به ریژه ره خوار تاوی به هاری
من به ناله نال له ئیشی ده رد م
بیته ده ر که زه ی هه ناسه ی سه رد م
با توفانی خو ر زه مین به مائی
هه ل کیشی له بن سنگی ره ش مائی
خیلان له ته می ئاه ی هه ردو کمان
داگه ری نه وه بی نه وه گه رمیان
تا کوچی خیلى جافی مورادی
به یدابن له گه ل «شه م» م به شادی

با هەردی گەرمیان بە وان بە فەر بی
 وەک بە هاری نوێ پاراوو تەری
 توخوا هەوری رەش با هەردو وەک یەک
 من لە سەر زەمین تۆ لە روی فەلەک
 هەردو کمان بە جووت با بگرین بە تاو
 پەیدا کەین تەم و هەیه جانی ئاو
 ئەگەر بەم جوۆرە لافاو هەل بستی
 خێل کۆیستانان ئیتر ناوەستی
 کۆچی رەش مالان دینەووە دامان
 شاد ئەبین بە سەیر نەوتول نەمامان
 مینیش شاد ئەبم بە سەیری «شەم»
 دلەم خۆش ئەبی نامینی غەم
 هاتوو بە بالای نەمامی بووم شاد...
 جەوری گەردونم نامینی لە یاد

هامسەران ناوم

هامسەران ناوم، هامسەران ناوم
 من بە «دیوانە» نراوە ناوم
 ریسوای زەمانە کەیلی زوخاوم
 ساتی نەووەستا فرمیسکی چاوم

کاتئی له داوین دایکم بووم په یدا
 ناوم لئ نرا «دیوانه» و شه یدا
 چاو به فرمیسک و دهر ون پرداخ بوم
 خه م ناک دل شکاو هم بی ده ماخ بوم
 شه بینم نهی «شه» ره قیب له گه لئا
 گیانم وه ک ناگر شه چیزی به نه و تا
 هه رچه ند سزا کیش باری مهینه ت بم
 بهم جو رهش رازیم سه ت نار ه حه ت بم
 هه رکه شه بینم له راگوزه ردا
 «شه» شیوه، ناگر له دل به رنه دا
 کزه ی بلینسه ی بوگه ردون شه با
 شه بم به خه لوز یا توژی ده م با
 «په روانه» ناسا شه بم به زوخال
 شه سوتیم به شه وق «شه» ی گونا نال
 ناگری گیانم ناوا شه سوتئ
 تا قرچه ی جه رگم شه گاته به ر گوی
 له پیشا «قه یس» ی ده شت و کیوان بووم
 شیت و دهر به دهر بار له لیوان بووم
 ئیستا «دیوانه» م په ر و بال سووتاو
 ویل و دهر به دهر کوست که وتوو داماو

یاران به گپری پوی «شهم» سووتاوم
 چۆن ئەکەن عیلاج جەرگی قرچاووم
 شیت ئەوکه سهیه دلدا به خه یال
 بسووتی ببی به مشتی زوخال

یاران بو تاره...؟

یاران بو تاره؟ یاران بو تاره؟
 ئەمسال نهوبه هار له چاوم تاره
 ژیان و خویشیم وهک ژه هری ماره
 دونیا له چاوم (وادی القهار)ه
 هه مووکهس له کات جوانی نهوبه هار
 شاده به بونی گولان له گوژار
 من نه بی، ئەمسال شادیم ناشاد بوو
 نائومید دل تهنگ په نگم به رباد بوو
 «بولبول» شاد به گول، من دل توی توی بوم
 په نجه پوی جوانی به هاری نوی بووم
 ئەمسال نهوبه هار خوشر له سالان
 بووژاوه تهوه سهوزه و گولالان
 دهشت و قه تپال و سارا و هه واران
 گول دای پویشیوه جوان تر له جاران

گولزار له چاوی من دپک و داله
 سهوزه و گول و گيا لام بی جه ماله
 سهیری جوانی کهم ناخم زیادکا
 «لاله» له دهرن داخم زیادکا
 شکوفه‌ی تازه شیوه‌ی «شهم» دینئ
 له ناخا دلّم دائه چله کینئ
 به هاری ناوا...، دوستم لی دووربی
 چاوم به گریه‌ی جیایی سوور بی
 خوزگه سهت خوزگه به به هاری پارا
 هه موو به یانیاں ئەم دی بالای یار
 به هاری ئەمسال گیری نازارم
 ناواته خوازی دیدهنی یارم

هه رمن خه م بارم

هه رمن خه م بارم، هه رمن خه م بارم
 هه رمن خه م گینم، هه رمن خه م بارم
 هه رمن «په روانه» ی «شهم» ی گپ دارم
 هه رمن ناواری بی ی پەش و تارم
 هه رمن ئەستیره‌ی به ختم گیراوه
 هه رمن له شەش لا ریگه م تەنراوه

ههرمن وه ک «مریخ» جیام له پوناکی
 ههرمن به‌دناویم پچری به تاکی
 ههرمن په‌ریشان ئیش و ئازارم
 ههرمن گه‌رووده‌ی ده‌س رۆژگارم
 ههرمن ئالۆز و شیواوه به‌ختم
 ههرمن سزاکیش ئازاری سه‌ختم
 ههرمن له‌گیژی خه‌ما خنکاوم
 ههرمن وه‌ک «مه‌جنون» ده‌ربه‌ده‌ر ماوم
 ههرمن له‌به‌ختم راستی نه‌ماوه
 ههرمن وه‌ک «فه‌ره‌ه‌اد» جه‌رگم بپراوه
 ههرمن فره‌شته‌ی شادیم نوستووه
 ههرمن وینه‌ی «قه‌یس» «سارا» م‌گرتووه
 ههرمن له‌پینج فه‌رز وه‌ستاوم ببیزار
 ههرمن وه‌ک «سه‌نعان» به‌ستومه «زنار»
 ههرمن به‌تانه جه‌رگم بپراوه
 ههرمن له‌دونیا خو‌شیم نه‌ماوه
 ههرمن «په‌روانه» ی په‌ریشان حال‌م
 ههرمن ده‌رناچن «شه‌م» له‌خه‌یالم
 ههرمن له‌ئاسمان ئه‌ستیره وونبوم
 ههرمن شه‌م‌ناین له‌«شه‌م» دور‌که‌وتوم

ههرمن سهرزهوی گه رام له دوی «شهم»
 ههرمن به دناویم زرا له عالم
 ههرمن بو «شهم» م دل پرئازارم
 هه ی یاران عیلاج، بین به هاوارم

هه ی «شهم» ی شهوان

هه ی «شهم» ی شهوان، هه ی «شهم» ی شهوان
 هه ی «شهم» ی به شهوق چل چرای شهوان
 هه ی ژیانن من، هه ی پووحی رهوان
 هه ی گلینه یی دیده ی بی خهوان
 هه ی ئاسکی سه رکهل له سیبه ر سل کر
 هه ی هه وای سازی کوستانان له سه ر
 هه ی عه نبه رین خال سو سه نی کلاف
 هه ی پونا کایی ره ش مالانی جاف
 هه ی من «په روانه» ی په رسوتاوی تو
 هه ی من گیروده ی زولفی خاوی تو
 تو جاری نایه ی بو سهروه ختی من
 گوئی ناده ی به «ئه» زامی سه ختی من
 ناپرسیت ئاخو من بو تو چونم
 بی باکی له تین قرچه ی ده رونم

هه‌وای کویستانت وابو بووه‌وه
 چه‌یفت کرد منت له بیر چووه‌وه
 بی‌مروه‌تیت کرد هه‌ی «شهم» ده‌یاره‌م
 من بو‌تۆ «قه‌یس» ی سیا ستاره‌م
 واده‌ی من و تو دیوانی (خوا) بی
 مه‌گر ئه‌ورپۆژه دادم ره‌وابی
 «شهم» ی شهم پوومه‌ت تو به‌سه‌لامه‌ت
 سکا‌لای دل‌م که‌وته قیامه‌ت

ئۆف، برینداره

ئۆف برینداره، ئۆف برینداره
 دوو تو‌ی جه‌رگی من او برینداره
 هه‌ر دیده‌ی منه له خه‌و بی‌زاره
 هه‌ر زووخ‌ی دل‌ه، دئ وه‌ک فواره
 دوو‌که‌لی ئاهم دونیای گرت‌ه‌به‌ر
 به‌سو‌زی منه سووتا ده‌شت و ده‌ر
 هه‌ر ئاهی منه ده‌نگی دایه‌وه...
 له‌گویی عاله‌م‌دا زرن‌گایه‌وه
 گریان‌ی منه به‌رد به‌ده‌نگ دینی
 بی‌ئاگا له‌خه‌و رائه‌چله‌کینی

هەر شینی منه به پوژ و به شهو...
 هەر «هۆله یل» مه وه ک مه جنون بی خه و
 هەر منم به پوژ هه تا ئیواره
 دوورکه وتوی یار، یانهم کۆساره
 هەر داخی منه دهردی له دووی ئاخ
 رهشی کرد «لاله» له ههردی ئیلاخ
 یاران ته دبیری نزیکه مه رگم
 به خوینی دیده م رهنگینه به رگم

یاران سافیکم

یاران سافیکم، یاران سافیکم
 شیت و ئاواره ی گهردن سافیکم
 شهیدای جوانی به رگ شه فافیکم
 کوشته ی نیگای ناز کیژه جافیکم

گیری دلداری ناز ته تاریکم
 کوژراوی موژه ی پر له ژاریکم
 بی هوش و مهستی پهری تاریکم
 دل پر له زوخ و بی قه راریکم
 له رزه ی له رزانه ی ئه حوال تافیکم
 کوشته ی نیگای ناز کیژه جافیکم

ئاواره و ویلی جام جه بینیکم
 غه‌مباری غه‌می دلّ غه‌مگینیکم
 زاماری ده‌ستی زولف چین چینیکم
 موپته‌لای قیبله‌ی دونیا و دینیکم
 مایل به جوانی بی‌ئینسافیکم
 کوشته‌ی نیگای ناز‌کیژه جافیکم

دلّ پـربرینی ده‌می شه‌ستیکم
 زار و زه‌لیلی تیغ به‌ده‌ستیکم
 عه‌قل‌پراوی چاوان مه‌ستیکم
 جی‌ی تانه‌ی هه‌موو خاوه‌ن هه‌ستیکم
 ئە‌ی له‌یل من «قه‌یس» ی بی‌خیلافیکم
 کوشته‌ی نیگای ناز‌کیژه جافیکم

«فه‌ره‌اد» ی «شیرین» شه‌کور‌پازیکم
 ناز‌داری نازی ناز‌ئه‌ندامیکم
 دلّ به‌سته‌ی داوی نوی‌په‌روازیکم
 جه‌رگ و دلّ‌پاره‌ی چنگی بازیکم
 «په‌روانه» ی پی‌به‌ست پرچ‌کلافیکم
 کوشته‌ی نیگای ناز‌کیژه جافیکم

دل پر له کلپه‌ی شه‌وقی نوریکم
 شیواوی شیوه‌ی «شهم» ده‌ستوریکم
 هه‌راسانی ئیش زامی دووریکم
 «قه‌یس» ی سه‌رشیواو ناومه‌شهوریکم
 «دیوانه» ی ناودار قاف تا قافیکم
 کوشته‌ی نیگای ناز کیژه جافیکم

ده‌ربه‌ده‌ر ماوو هه‌راسانیکم
 گیرۆده‌ی تیشکی خورشید سانیکم
 ویل و قه‌له‌نده‌ر «خوم» له‌شانیکم
 ووته‌گیر و ویر بی زوبانیکم
 ئاواره‌ی ئاهوی موشکین نافیکم
 کوشته‌ی نیگای ناز کیژه جافیکم

یاران مه‌جنونم

یاران مه‌جنونم، یاران مه‌جنونم

«دیوانه» و واریس جینگه‌ی «مه‌جنون» م

ئاخ و ئۆف و کیش و زام له‌ده‌روونم

به‌وینه‌ی «مه‌جنون» ئاواره‌ی توونم

ئەو پۆژە ی «مەجنون» لە زوخواونۆشی...
 مەینەت فەوتانی، کفنیان پۆشی
 من بوومە واریس لە قەوم و خویشی
 سپاردی بە من ئازار و ئیشی
 نال و هاوار و پەژارە و هیجران...
 ئاخ و ئازار و دەروونی پرژان
 وێڵ و ئاوارە، شیت و سەوداسەر
 گیری ئازاری یەک لە یەک زیاتر
 بێ خۆراکی پۆژ، بێ خەوی شەوان..
 هاوپی ئی تا قمی دورەندە ی کیوان...
 شین و واوەیلای زامی پر لە سوئ...
 فەریاد و نالە ی ئیشی کۆن و نوئ...
 کۆی کردبۆنەو ئەمانە یە کسەر...
 بە خوینی جەرگی، نووسی لە دەفتەر
 وتی من «مەجنون» تو «دیوانە» بە
 هاوپی ئی دورەندە ی ئەم کیوانە بە
 لەسەر پرووی زەمین نەیتوانیوه کەس
 جی و شوینی «مەجنون» بەهینتە دەس
 من حەرامم کرد لە خۆم خورد و خەو
 تا میرات گیربووم چوومە جینگە ی ئەو

ئای جهند خه م ناکم، ئه ی دونیای فانی
 خوایه فه ناکه ی «مه جنونی» سانی
 با شوین و جیگه ی نه مینئ «مه جنون»
 کویری که ره وه هه واری مه حزون

دل به داخه وه

دل به داخه وه، دل به داخه وه
 نه مشه و خه ریک مام، دل به داخه وه
 به داخی «شه م» ی شه و چراخه وه
 هه تا نه سیم هات له له یلاخه وه
 کزه ی نه سیمی (روضه) ی (رضوانی)
 هیزبه خشی گیانی سه ت ساله ی فانی
 کزه ی هه ناسه ی (مه سیح) ئاسایی
 ئاسوده ی ئیشی زامی جیایی
 شاره زایی ری ی شایی «شه م» جه بین
 دۆستی «دیوانه» ی ته وه لالا له ژین
 عه تری زولفانی بو هینام نه مشه و
 ته سکین بوو بو ئیش، ده رمانیش بو خه و
 پرسیم نه سیمی ده می به یانی...
 ئه م بۆنه خو شه ت له لای «شه م» هانی !!?

بالنده‌ی تیژبال له دهشت و سه‌حرا
 تو‌ی ئاگاداری ئاواره و ته‌نیا
 چون زانیت نه‌مشه و من واهيلاکم؟!
 گیرۆده‌ی داخم ته‌نیاوو تاکم
 ئەم بۆنه خو‌شه «شه‌م» پیتی داوه...
 پیم بللی نه‌سیم، چونت هیناوه؟
 وه‌لامی داوه نه‌سیمى به‌یان..
 وتی: «دیوانه»‌ی هه‌رد و بیابان
 هه‌رکاتی که «شه‌م» زولف دادینی
 هه‌ناسه‌م بۆنی بۆلای تو دینی
 کهم ئەکاسزا و ئیشی ته‌نیایی
 کز ئەکاکله‌ی ئاگری جیایی
 منیش رابه‌ری رینگه‌ی دلانم
 مه‌هره‌می رازی رومه‌ت گولانم
 هه‌ر که وه‌رم‌گرت بۆم هینای نه‌مشه و
 زانیم به‌سووده بۆ چاوی بی‌خه و
 ده‌ک به‌فیدات بم سروه‌ی به‌یانی
 له کاتی پیویست ده‌رمانت هانی
 گه‌ر نه‌گه‌یشتایه ده‌رمانی ده‌ردم...
 بی‌که‌س و ته‌نیا نه‌مشه و نه‌مردم

ئاخ، برینداره!!!

ئاخ! برینداره! ئاخ برینداره!
 دلّم به تیری «شهم» برینداره
 گیانم پر له ئیش، دهرد و ئازاره
 دیدهم نابینا تاریک و تاره
 به گلهیی نیم، من له ئازارم
 سکالا ناکهم له دهس هاوارم
 سه ری هه مووکات له سه ودات نه بی...
 له راگوزهردا گهردی «پا» ت نه بی...
 سه ری وام ناوی با له «مل» جیا بی
 خه لئانی خوین و تاک و ته نیا بی
 «بی» یه ک پی نه کهم هات و چۆ بۆلات...
 «گیان» ی نه کیشتی شه وورپوژ جه فات
 شه و پی یه ماری هه وسه ر بی گه زی
 شه و گیانه به زام توئی توئی دارزی
 «زمان» ی مه دح و سه نای تو نه کا...
 نه پارپته وه، دۆعای بو نه کا...
 ووشک و بی دهنگ بی وینه ی په لاس بی
 نه جنن نه جنی تیخی شه لماس بی
 ئاخ له دووری تو «شهم» ی روناک پروو
 «په روانه» که ی رووت هاکا له دهس چوو

جوانی ژیر رهش مال

جوانی ژیر رهش مال، جوانی ژیر رهش مال

فریشته‌ی بههشت دانیشتوی رهش مال

«کهو»ی سه‌رچینه خاوه‌ن خهت و خال

«شه‌م»ی شه‌فابه‌خش شادی په‌روانان

سه‌رکرده‌ی پۆلی دیده‌قه‌ترانان

«ئاسک»ی سه‌رکه‌ل له تیره‌ی ته‌تار

سرک و دیده‌مه‌ست سبه‌ینان دیار

گفت و گو شیرین پیش‌ره‌وی جوانان

نازداری خیلان شای نه‌ونه‌مامان

«ئاسک»ی خوش‌په‌و له هه‌ردی ئیلاخ

چه‌ند راو‌چیانت راو‌کردن به‌داخ

کارئاسکی گه‌رمیان په‌روه‌رده‌ی هه‌ردی

شاهینی تونده‌نگ شوخی بی‌گه‌ردی

ئای چۆن تیریکت داوه له جه‌رگم

زامی به‌ئیشه تا پۆژی مه‌رگم

من راو‌چی ناشی، تو نه‌چیری چاک

ده‌رچوی له جه‌رگم ئازانه بی‌باک

مه‌گه‌ر به‌زه‌یی خواوه‌ند بیته‌کول

بو‌لبولی دلم شاد بکا به‌گول

ئەینا من راوچی دەشتی مەینەتم
 ھەتا کو مردن کەیلی خەفەتم

ھەرمن ناشادم

ھەرمن ناشادم، ھەرمن ناشادم
 ھەمووکەس شادە، ھەرمن ناشادم
 ھەرمن ناگاتە لای «خوا» دادم
 ھەرمن بی بەشی قاپی مورادم
 ھەرمن ری ئی مۆری نەردم گیراوە
 ھەرمن شەش دەری بەختم تەنراوە
 ھەرمن ناسازە فەلەک لە بەختم
 ھەرمن گیرۆدە ئازاری سەختم
 ھەرمن چەرخێ چەپ لیم چوو بە قینا
 ھەرمن پۆژپەشم لە پرووی زەمینا
 ھەرمن ئەستیرە ئی شادیم گیراوە
 ھەرمن فریشتەم دەربەدەر ماوە
 ھەرمن ئیقبال و بەختم نوستووہ
 ھەرمن پینگەیی راستم وون بووہ
 ھەرمن چەوساوی دەستی گەردونم
 ھەرمن بادەنۆش جامی «مەجنون» م

ههرمن «په‌روانه» ی غه‌مناک و خه‌ستم
 ههرمن گری عه‌شق به‌ربوه‌ته جه‌ستم
 ههرمن وه‌ک بولبول یه‌ک فه‌سلم وه‌سله
 ههرمن سنی فه‌سلی عومرم بی‌ئه‌سله
 ههرمن پوژی روون له‌چاوم تاره
 ههرمن ژیانم وه‌ک ژه‌هری تاله
 ههرمن گیروده‌ی ئیش و ئازارم
 ههرمن به «پاییز» گورا «به‌هار» م
 ههرمن سزاکیش داخ له‌سه‌ر داخم
 ههرمن چاوه‌پیی ریگه‌ی «له‌یلاخ» م
 ههرمن بو‌دوستی، ئیلاخ نشینم
 وه‌خته بیته‌ده‌ر گیانی شیرینم
 تائه‌ورژه خیل ئه‌گه‌په‌ته‌وه
 من به‌داخه‌وه سویم ئه‌بیته‌وه
 مه‌گه‌ر خوداوه‌ند بیته‌فریادم
 ئه‌ینا تا مردن خاتر ناشادم

ده‌لیل «شه‌م» ت دی...؟

ده‌لیل «شه‌م» ت دی؟، ده‌لیل «شه‌م» ت دی؟

له «له‌یلاخ» هاتووی «شه‌م» ی جوانت دی؟

- ٹاسکی پیش پڑھوی ٹاسکانت دی؟
 نووری بینایی دووچاوانت دی؟
 ناسک و شل و مل بی ٹہندازت دی؟
 شوخی شیرین دہنگ شہ کرپازت دی؟
 کوچی خیل خانہی ئیلی (جاف) ت دی؟
 پیشہنگی جوانان سہولتی سافت دی؟
 «شہم» ی سوتینہر پہروانانت دی؟
 خانی خانہدان گشت خانانت دی؟
 ٹاسکی مل بہ خال لہ ہہردانت دی؟
 دہرمانی ئیشی پاک دہردانت دی؟
 شیوہ خہ والوو خال کوتراوت دی؟
 ہہوینی عہتر و ہم گولاولوت دی؟
 نہمامی ساوای ناو باخانت دی؟
 تاکہ جوانہکھی ئیلاخانت دی؟
 دہوای پہہزارہ و غہمی دلت دی؟
 پہری زادہکھی سرک و سلت دی؟
 ئیل و پہش مالّی کوستانانت دی؟
 جینگھی پیروزی «شہم» ی جوانت دی؟
 «شہم» ت نہدیوہ لہ جینگھی پہنہان؟
 پرسیت ٹہحوال «پہروانہ» ی بی گیان؟

نهم زانی که «شهم» پهیمان شکین بوو
 له و شهرتهی بهستمان نه و بی به لین بوو
 ساردی کویتانان مهیلی کردوه ساردا!
 له باتی وه فاجه فای بو من نارد
 که یفی زورخوشه دونیای به کامه
 دیاره مهیلی لای (ابن سلام)ه
 کوا عه شقی راستی ده لیلی دیاری؟
 نه گهر تو راستی بوچی بیزاری؟
 راستم پی بلی با دل نیا بم
 «قهیس» ئاسا ویلی دهشت و چیا بم

سه ره ئه نیمه وه

شه رته له داخت سه ره ئه نیمه وه
 روینی ئه روم ناگه پریمه وه
 سه رتایم رهش کم ته رکی دونیا کم
 پشت له قهوم و خویش روو له سه حراکه کم
 دله ی پر ده ردم پاره پاره کم
 ریشه ی جه رگی خوم به قه ناره کم
 شه و تا به یانی ناله و هاوار کم
 ناحهزی به دگۆ له بهینا تار کم

مه گهر ئه وساته دلّم بئ خه م بئ
 گيانم به قوربان دوو چاوی «شه» بئ

هاوار له ئيشی

هاوار له ئيشی زامانم ئه مشه و
 رهنگينه به خوین دامانم ئه مشه و
 کواحه کیم بکا ده زمانم ئه مشه و؟
 وهک «ئه یوب» دیده گریانم ئه مشه و
 زامم به ئیش و کاری یه ئه مشه و
 پیشه م نالین و زاری یه ئه مشه و
 یاران له دهس چوو حه یاتم ئه مشه و
 وهک «خضر» تووشی زولماتم ئه مشه و
 بئ به فریای گریانم ئه مشه و
 زیندانی تاره ژیانم ئه مشه و

یاران نه و به هار

یاران نه و به هار، یاران نه و به هار
 ئه مسأل له به ختم «پاییز» ه «به هار»!
 هاته خوار کۆچ و کۆچ خانه و و بار
 لئلاویم داهاات ئه م دی کۆچی یار

خيالات هاتنه خوار پۆل پۆل له سهردا
 هه موو دابهش بوون له سارا و ههردا
 ديارنيه بار و بارگه ي دلدالم
 به هاري جوان بوو به زههري مارم
 هه رگول به رهنگي خوي ئه نويني
 دلّم به جواني دائه چله كيني
 هه ر داخ و ئيشه ديته سه ر دلّم
 له م به هاره دا نه پشكووت دلّم
 به بوي هيچ گولي گه شه ناكا دل
 ئازار و ئيشه بينيني سومبول
 نه رگسي گهش و جواني هه لاله
 له بهر چاوي من كوگاي زوخاله
 سو سه ن پيم ئه ليت بو لائه ده ي ليم؟
 جواني ئازيزت (ته شبيه) بكه پيم
 سه يراني به هار لام زه هري ماره
 ئه لين سه ير كه ئه مرؤ به هاره
 وه خته له دوري شاي شه م جه بينم
 بيته ده ره وه گياني شيرينم
 ياران، هامسه ران، حالم بي حاله
 من له بن به ردان «شه م» له رهش ماله

له و نووری «شه م» ه

له و نووری «شه م» ه، له و نووری «شه م» ه

هه زار ماشه لالا له و نووری «شه م» ه

له و نووره پا که ی چه رخی چواره مه

له شه وق پر شنگ مانگی چواره مه

له پیچی هاتوی ته بروی که وانی

له ریک وه ستانی برژانگی جوانی

له قه د و بالای ریک پراوه ستاوی

له گونای ئالی بوئی گولای

له و تا په رچه مه ی دلی پی گیره

له و پرچه لوله وینه ی زه نجیره

له لیوی ئالی یاقوت نوینی

له گفت و گوئی خوش شه کرشکینی

له چه ناکه ی خر خریل و جالی

له ژیر گهر دنی ئالتونی خالی

له و گهر دنه به رزه شوشه ی باده یه

له و سینه سپی و ساف و ساده یه

له و نیو نیگایه ی سه د نازی پی یه

له و لیوه ئاله له و گواره ی گوئی یه

له و دوو چاوانه ی که پر له نووره

له و سینگه سپی یه وینه ی کافوره

له و نه زاکهت و په‌وشت سه‌نگینه
 له و قۆله پیره په‌نجه نه‌خشینه
 له و پری پۆیشتن و په‌وته ناسکه
 له و سرک و سلّیه‌ی چه‌شنی ئاسکه
 له و توو په‌بونه له و شیرین رووه
 له و گهردنه‌به‌رزه و له و ئاسک خووه
 جوانیت «سنعان» ی لانه‌دا له دین
 به‌که‌نیزت بی گول‌نه‌ندامی «چین»
 چه‌ند سه‌ردارانت بو سه‌رگه‌ردانن
 وه‌ک من داخ‌له‌دل واپه‌ریشانن

هه‌ی ده‌ربه‌ده‌ر خوّم

هه‌ی ده‌ربه‌ده‌ر خوّم، هه‌ی ده‌ربه‌ده‌ر خوّم
 سه‌رکز و مل‌کز، هه‌ی ده‌ربه‌ده‌ر خوّم
 «قه‌یس» ی سه‌رشیاو هه‌ی خا‌که‌سه‌ر خوّم
 به‌دبه‌خت و پۆژپه‌ش ژیا‌ن‌سه‌قه‌ر خوّم
 بی‌به‌ش له‌دو‌نیا‌ی دین و دو‌لبه‌ر خوّم
 سه‌ر له‌سه‌ر ئەژنۆ ده‌س له‌که‌مه‌ر خوّم
 هاو‌ری و هاو‌ده‌می سه‌د جا‌نه‌وه‌ر خوّم
 کاس و سه‌رشیاو زامی خه‌ته‌ر خوّم

دیل و پی بهستی (رۆم) و (ته ته ر) خوّم
 باخه وانیکى باخى بی بهر خوّم
 دوورکه وتوی وولات چاوبه گریان خوّم
 بی بهشى کۆرى خانه دانسان خوّم
 سه ر تا پی سوتاو دوورکه وتوی یار خوّم
 دل به ئازاری زامى نادیار خوّم
 بالآ چه وتاوه زهره و ریسوا خوّم
 بی هوش و کاس و شیّت و شهیدا خوّم
 جى تیر و تانه ی گشت ناکه سان خوّم
 ویل و ئاواره ی که ژ و کیوان خوّم
 گیرى زه نجیر و پی بهستی «داو» خوّم
 عه قل و هوش و بیر تالان کراو خوّم
 بی که س و کار و ریسوا ی زه مان خوّم
 برسى و به ره لّلا پرووت و بی نان خوّم
 گیرۆده ی فه ره ننگ یا به ند و دین خوّم
 که شتى شکاوی ناو ده ریای «نیل» خوّم
 مال به تالان چوو، مایه به تالّ خوّم
 دل په رش وه ک قه قنه س به کۆی زوخال خوّم
 پرووزه ردی دیوان دوست و یاران خوّم
 گیرۆده ی مهینه ت ویلی شاران خوّم

ئەری تۆلی نەیی

ئەری تۆلی نەیی، ئەری تۆلی نەیی
ئەری نەونەمام بەلا تۆلی نەیی
ئەری دیدەمەست چاویبەلەیی پیرمەیی
سزای تۆ تاچەند سەبری من تاکەیی

ئەری ئەیی شیرین بەلا زەر ستون
دارپژراوی حەق کارسازی بی چون
من بووم بە «قەیس»ی ئاوارە و مەفتون
رەنگ زەرد، پەریشان زیاتر لە «مەجنون»
چاوی پەر لە ئەسەرین رەنگم زەرد وەک بەیی
سزای تۆ تاچەند سەبری من تاکەیی

ئەری نەونەمام تازە و تەر و جوان
شۆخی چاوخومار فریشتەیی ئاسمان
لە تاوی بەلات منی سەرگەردان
تک تک خوینی گەش ئەرژیی لە چاوان
شەو و پوژ ئە گریم ئە نالییم وەک نەیی
سزای تۆ تاچەند سەبری من تاکەیی

قه سه م به تاتای زۆلفی چین چینت
 به وورده خال و عه تری موشکینت
 به گۆنای ئال و شوشه ی جه بینت
 به شهوق و جوانی شیوه ی شیرینت
 به وینه ی «مه جنون» بیابان که مته ی
 سزای تو تاچهند سه بری من تاکه ی

گهر باوهر ئه که ی «زوله یخا» ی سانی ...
 به ئایه ی قورئان زاتی ره ببانی
 به هه شتی ژینم به تووه، فانی
 له داخی بالآت حوری ریزوانی
 تاکه ی ناله ی بی دلّه که ی من وه ک نه ی
 سزای تو تاچهند سه بری من تاکه ی

ئه ی دل به «بهرد» بی

ئه ی دل به «بهرد» بی، ئه ی دل به «بهرد» بی
 ئه ی دیده کویر بی ئه ی دل به «بهرد» بی
 زوبان تو لال بی خووشی به دهر بی
 ئه ی لهش به باربی ئه ی روخسار زهره بی
 ئه ی گوئی نه بیستی ته واوی که پر بی
 کپ و بی دهنگی باکه ی سه پر سه پر بی

(طالع) به‌کامی من نه‌بووی جاری
 ئەه‌ی (طالع) و به‌خت به‌ردتان لی‌باری
 ئەه‌ی فریشته‌ی من پیم‌بلی تۆ‌کوی؟
 له‌ناو فریشتان بوچی ده‌رکرای؟
 ئەه‌ی ئیقبالی ره‌ش سه‌رنگون ماوی
 له‌گیژی ئاوی «هامون» خنکاوی
 خۆم به‌خۆم ئە‌لیم به‌کۆی زوخال ب‌م
 فه‌نا و سه‌رگه‌ردان مایه‌ به‌تال ب‌م
 چه‌ن‌سال ته‌وه‌للا له‌شادی و خووشی
 خوین و زوخاو و ئازارم نووشی
 شه‌وو‌رۆژ بی‌خه‌و‌گه‌رم‌بوو شینم
 تا به‌ژن و بالای له‌یلم بینم
 خه‌وی مه‌رگم بی، خه‌وم کردبوو
 چاو له‌خه‌وابوو «شه‌م» رابوردبوو

بایه‌قوش نالان

بایه‌قوش نالان، بایه‌قوش نالان
 تۆ‌ئه‌کیشی هو، من تا پۆژنالان
 من خیلی شادیم کراوه‌ تالان
 تۆ‌ده‌ردت چیه‌ هاوده‌ردی سالان

من «پهروانه» ی شوق «شهم» جه مایکم
 کوشته ی نیگای ناز سۆسه ن خالیکم
 ناله نالی من له سه ودای یاره
 دلّم له دووری ئه و بی قه راره
 تو شه و هه تا روژ سه روه ت نیه
 ده رده داری کی ی ئازارت چیه
 من سووتاوی گر بلیسه ی نوورم
 به روژ ئه سوتیم به شه و «ده یجور» م
 تو داخ و ده ردی کی ت له ده روونه؟
 وه ک من سه رگه ردان جه سته ت زه بوونه
 من موپته لای ده رد مه ست و مه فتونم
 جی گه نشینی «قه یس» ی مه جنونم
 تو له عه شقی کی ویل و دیوانه ی؟
 شه وان بی خه وی له جی ی ویرانه ی
 سه د خوژگه م به تو نیته داخ و نیش
 قه ت به من نه بی جه ور و جه فا کیش
 تو هه ر عاشقی جیگه ی ویرانه ی
 بی باک له لومه و ته شه ر و تانه ی
 منیش فه و تاوم به م گشت داخه وه
 له دووری «شهم» ی شه و چراغه وه

به پرۆژ خه ریکی گه نجی ماته م
به شه و له یادی سه رگۆنای «شه م» م

بیزاری هۆزان

بیزاری هۆزان، بیزاری هۆزان

«قه یس» ی سه رشیاو بیزاری هۆزان
ویستتان بم بینن دلسۆزه کانم
هه رده که ی (نه جد) ه شوینی ژیانم
گه ر یادتان کردم دۆستان و یاران
یا ویلی هه ردم، یا له کۆساران
هه رشوینی که زوو جیگه ی «مه جنون» بوو...
په سترای ژیری «قه یس» ی مه حزون بوو...
ئه وشوینه جیگای هه لس و که وتمه
جی ی رازی دلّه ی قهت نه سه ره وتمه
هه رجی یه ک خاک و خۆلی به قور بوو...
جانه وه ری زۆر له وشوینه پر بوو...
ئه و قوره قوری گریانی منه
جانه وه ر پاک ی میوانی منه
له سه ره هه ر به ردی شانم دا دابی...
بی تۆ له و به رده زوبان په یدا بی

پرسیار له بهرد کهن ئەزانئى حالم
 له قرچەى دەروون له ژيانى تالم
 ئەگەر لهو جئى يە نيشانم نەبوو...
 ئاسارى له جئى ويرانم نەبوو...
 ئەوسا بزنانن مەحاله بوونم
 له هەردان کەوتو وینەى «مەجنون» م

بارە کەللا «شەم»

(بارک الله) «شەم»، (بارک الله) «شەم»
 خالق چۆن «شەم» ت هینایە بەرھەم؟
 نەققاشى قودرەت پرای کیشا قەلەم
 لەم سەرزەمینە (لا) وینەى «شەم» کەم!!!
 تۆ تیشکى نوورى هەل دئى سوبح دەم
 ئاسمان چەماوہ لە جوانیت بوو خەم
 ئەبرۆت وەک کەوان خالقى (ئەعزەم)
 خەدەنگ ئەھاوئى بو دلهى پەر خەم
 سرکى بەوینەى ئاسکى خوش پەرەم
 گيان بەخشى بئى گيان پیکەنینى دەم
 تیرى برژانگت تیپ تیپ کردون جەم
 بئى باک ئەى هاوئى بو گيانى خەستەم

زولفت دا پۆشی مانگی پرووت وه ک ته
 جوانیت به وینه‌ی «مه‌سیحا» ی «مه‌ریه» م
 رۆخساری گه‌شت مانگی چوارده‌هم
 ده‌مت شه‌کراوی سه‌رچاوه‌ی زه‌م‌زه‌م
 سی‌ودوو ددانت مرواری سه‌ر جه‌م
 لی‌وت وه‌ک لی‌وی پی‌الهی عه‌جه‌م
 خالت سلیمان کردی به‌خاتم
 دو دانه‌گه‌وه‌هر پی‌یان ئه‌لین چه‌م
 سیوی سه‌ر سینه‌ت تازه‌و گولّ به‌ده‌م
 به‌خوا وینه‌یان له‌به‌هه‌شتاکه‌م
 یه‌زدان به‌م جوّره‌هینایه‌به‌ر هم
 بوّیه‌به‌م چه‌شنه‌ناوی‌نرا شه‌م
 ده‌نگی زولالت بوّ زمان مه‌ره‌م

بالنده‌ی تیژبال

بالنده‌ی تیژبال، بالنده‌ی تیژبال...
 قازان قولهنگان، مه‌لانی تیژبال...
 بوّم بکه‌ونه‌ر پی سا به‌هه‌ر ئه‌حوال
 بچن بوّ ئیلاخ شوینی دیده‌کال
 بگه‌رین لوتکه‌ی چپای له‌یلاخان
 هه‌وارگه‌ی خووشی بوله‌ند ده‌ماخان

ئەبینن ڕەش مائ چەند هەل دراوه
 جوانان لەناویا شانیاں داداوه
 پۆل پۆل وهک پەری نازدارانی جاف...
 جوان و نازەنین گەردن شوشە ی ساف...
 هەموو خان و مان کۆلوانە لە کۆل...
 ئالاو و آلپۆش جوان و گورج و گۆل...
 یەک یەک شوخانی ئیلی مورادی...
 لە کویستان لە گەل قیبلەم بە شادی
 بگەرپین بەسەر گشت ڕەش مالاندا
 سوور بخۆن بە لای سۆسەن خالاندا
 خەبەر کەنەوه، خەوتوون لە خەو
 با ئاگادار بن، ڕۆیی تاری شەو
 جوانان لە گەل «شەم» ڕومەت وهک هەتاو
 لەوی هەمویان ئەبینن بە چاو
 خۆزگە وهک ئیوه منیش مەل ئەبووم
 بە بال ئەفریم، بۆ جی یە ئەچووم
 بەهیزی بالم ئەچوم بۆ جی یە
 ئەوشوینە ئیستا وونبوومی لی یە
 تا «شەم» م لە گەل پۆلی جوانان
 تیڕ بە چاو ئەدی کە دی بۆ ناوران

ئە ی چرای رووناک

ئە ی چرای رووناک، ئە ی چرای رووناک

فە لە ک بئى مه یله باوانت بئى باک

تۆ «لە یل» ی دیرین من «قەیس» ی خەم ناک

چۆن بگه ینه یه ک خوای ته نیا و تاک

گەر به سەر پازین پیش که شتان بئى سەر

گەر گیانتان ئە وئى گیانم بئیتە دەر

گەر مالتان ئە وئى بئى مالم و حالم

شئیت و سه و داسەر وئیل و عه و دالم

هه موو هه و لئیکم گه یشتن به تۆیه

به ته مای هئیچ نیم له م کرد و کۆیه

گەر بو دادگا به رم من هاوار

دیاره باوکتە زالم و تاوانبار

ئاخ بو «نؤفل» ی کارم مه یسه رکا

من به تۆ شادکا ناحەز بئى سه رکا

ئە مجا بگه رین له کوچه و خئیل دا

به شوین «په روانه» ی ئاواره و وئیل دا

منیش رووبه رووت به دل و به گیان

که ژاوه ت بگرم به ته ئنمه دیوان

هه رگیز مه ترسه که ناوت نه نگ بئى

باوکت له م کاته زوبانی له نگ بئى

قهوم و خویشانت پاکی به دناو بی
 ئەم کاره بو من کاری ته واو بی
 من بی سامانم بی پاره و بی پوول
 کرداری ئاواقه د ناکه م قه بوول
 هه تا زیندوبم له سه ر پووی زه مین
 من به مه یلی تو پرائه بورم ژین
 خو ئە گه ر پوژی دونیات به کام بی
 هاوده می شهوت (ابن سلام) بی
 ئەوسا ئەو دهردهش با له بان دهرد بی
 تو خوش بی بامن هه ر جیگه م هه رد بی

نامه

نامه ی مه لا «عومه ری په نجوری» بو «وهلی دیوانه»
 زانای خوش خه یال، زانای خوش خه یال
 زانای هونه رمه ند توانای خوش خه یال
 دانای دوزشناس، کانگه ی پرکه مال
 ناسک بینی راست، ئاگاداری حال
 هونه ری خوش گو گه نجینه ی زه مان
 به یتت پرمانا، «سه عدی» خوش زمان
 جی نشینی جی ی «حاجی» جه وهه ردار
 جه واهیر فروش، سه رچاوه ی ئەشعار

«په‌روانه» ی ده‌وری «شهم» ی پرومه‌ت گول
 شه‌یدایی شیوه‌ی شیرین له‌ناو دل
 له‌سه‌ر زه‌مین پاک دل وه‌ک ئاوینه
 «قه‌یس» ی قه‌دیم‌سال «تاکه» ی بی‌وینه
 زاماری جیایی دل کوره‌ی ئاگر
 ئه‌وه‌ی من ئه‌لیم له‌لاته‌ زاهیر
 زیاتر له‌ زوم‌په‌ری خاوه‌ن‌که‌مالان
 زه‌وقی دیده‌نمه‌ شاهی عه‌ودالان
 مه‌یلم له‌ خووشی گف‌ت و گوی تو‌یه
 وته‌ت شادبه‌خشی دل‌ه‌ی تو‌ی تو‌ی‌یه
 خواوه‌ندی پاک ئاگای له‌ حاله
 تاسه‌ی دووری تو‌م هه‌ر له‌ خه‌یاله
 هه‌رکه‌سی که‌ دئ له‌ شوین و جی‌یه
 له‌و بیابانه‌ی یانه‌ی تو‌ی لی‌یه
 به‌کول ئه‌پرسم حال و ئه‌حوالت
 وه‌رئ‌ه‌گرم، چو‌نه‌ ژیانی تالت
 بلئی زانای باش دو‌سته‌که‌ی گیانی
 تو‌ له‌ باره‌ی من شتی نازانی؟
 تو‌هیچ ناپرسیت له‌ ئیشی گیانم؟
 له‌ په‌شیو حالی و دلی پرژانم؟

هـيـوام ئـهـ وهـيه پـوژى له پـوژان
 له تـووه بـوم بـى نامـه يـه كـى جـوان
 خـوژگه بـوم نه هـات نامـه ي پـير وژت
 سـكـالا و دهـردى دلى ئـالـوژت
 بـوچى به نامـت تـو نامـكه ي دلشاد؟
 يـادت بـه پـيـكه بـا نه چى له يـاد
 مـن بـو يـادگار نامـم بـو نـاردى
 تا تـو يش يـادم كه ي به خـوام سـپـاردى
 كـاتى يـادى تـوم هـيـنايه به رههـم
 ته مـن گـه يـى بوه: «پـه نـجا»، «پـيـنج» ي كه م
 سـالى هـه زار و دوسـه د و نـو بوو
 نامـه ي نـوسـراوم به رهـه ولـاى تـو بوو
 «رهـنجـورى» رهـنجـور پـر ئـيشى دـونـيام
 بـو جـوابى نامـت چـاوهـرى ي پـيـگام

وهلام

وهلامى نامه كه ي «رهنجورى»

له لايهن «وهلى ديوانه» وه^۱

۱. كاتى ئەم هۆنراوه يەت خویندە وه، ئەتوانى بلى ی كه «وهلى» خویندە وار نیه!!!؟
 يان «وهلى» شوان بووه له بهر ميگهل؟. جا تكايه به ووردى سه رنج بده و خووت
 وهلامى خووت بده ره وه. رازى

زانای دورشناس، زانای دورشناس
 مه ولای «رهنجوری» دانای دورشناس
 هه یاسی زانائەسل و نەسەب خاس
 نەتەوہی خاسان (نظامی) قیاس!!!
 (فیردۆسی توسی) (جامی) مه له کجام
 (خاقانی) خە یال، (ئەنوەری) ئە یام
 (سەعدی) قسەزان دەریای مه عانی
 (حافظ) ی «شیراز»، (صائب) ی سانی
 بە تاکی خوای گەورە و بی هاوتای
 هاوتای تۆ ناکەن لەسەر پرووی دونیا
 (شەوکهت) نوقمی دەریای مه عناتە
 (عیسمەت) لە وەسفی سیفات ماته
 مه ولانا (ظہیر) (فارابی) دەوران
 (فیض اللہ) ی (فاضل) (نادری) خوش خوان
 چەند شاعیر هەبی بە و ناویشانە
 عیلمت ئە خوینن لە قوتابخانە
 (غواص) ی قولی دەریای علومی
 شیعرت (مەسنەوی) یا مه لای (پومی)^۱
 تۆ شوکر کە هەیت سایەت بی زیاد
 من چیم بەم جوړە منت هاتە یاد

۱. مەبەست: مه ولانای پومی یە، خاوەنی کتیبی (مثنوی).

بی له پیاو تی و گه ورهیی کردن
 چیه هه ژاری وه کمن یاد کردن
 هه لبت زانیوته هه ناسه ساردم
 له روی به زهیی نامت بو ناردم
 شه و ابوم ده رکوت زانای دهر ون که یل
 تو خاوهن لوتفی یانی من بی مه یل
 من سویندم به زات پاکی یه زدانه
 هه مووکات ناوت ویردی زوبانه
 هه رچهند به خزمهت تو ئاشنانیم
 به لام له یادت ساتی جیا نیم
 شه و ورپوژ دلی گهرمی «په روانه»
 ئاره زوی جاری دیده نته گیانه
 قهت واتی نه گهی گیانی شیرینم،
 نیشانهی مهردی له تو شه بینم
 چیت له ناودله ههر له نه دیده
 قهده له یاد ناچی روناکی دیده
 ووتت پیش رهوی نوسراوی منه
 نامت روناکی دووچاوی منه
 (وهیس) چهند پیی خوش بوو (نه بی) ببینی
 من زیاتر ههستم بولای تو دینی

قەت خەیاڵ نەکە ی که له تۆ دوورم
«دێوانه» م به‌نده ی مه‌لای «ره‌نجور» م

شیوه‌نی «ره‌نجوری» بۆ مه‌رگی «وه‌لی دێوانه»

یاران بی‌هه‌ستم، یاران بی‌هه‌ستم
یاران له داخی دلم بی‌هه‌ستم
حالا پهریشان و دل ماران‌گه‌ستم
ژیان و شادی ده‌رچوو له ده‌ستم
په‌نگی خوارده‌وه هونراوه‌ی جوانم
خه‌فته وه‌ک و کێو باره له شانم
به‌لی ئه‌سرین له چاو دێته‌خوار
دیده‌ی بینیم تاریک بوو یه‌ک‌جار
ئاگر له دل و ده‌روون به‌ربووه
دوکه‌لی «ئا» م چیا ی گرتوو
بۆ کۆچی دواکۆچا، «وه‌لی دێوانه»
ناوداری عه‌شق «میرزا» ی زه‌مانه
خاوه‌نی شیعری ئاودار و به‌تام
«میرزا وه‌لی» بوو «دێوانه» ی پرپام
خاوه‌ن به‌یت و فهرده‌کانگای که‌مال بوو
به‌زم و نه‌زم ته‌ر، خاوه‌ن خه‌یاڵ بوو

دانا و زانا، ساحیب ئاسار بوو
 له ههلبهستی جوان پیش که وتوو دیار بوو
 ویردی سه رلیوی خاوهن وه زیر بوو
 بهیتی پرمانا زور رۆشن بیر بوو
 چرای پرووناکی ئیلی جافان بوو
 شانهای لهت لهتی پرچ کلافان بوو
 دهنگی دابوه وه له هه مووشاران
 به رزی کردبوه وه ناوی ناوداران
 هه رچهند که م دو بوو شیعی خوش ته رزه
 له سایه ی شیعی تیره ی سه ربه رزه
 (زه ند) و (زه نگه نه) (جاف) و (پالانی)
 هه موو سه ربه رزن به «قه یس» ی سانی
 له شیعی شیرین ته واو مه شهوور بوو
 له ههلبهستی جوان (سه عدی) ده ستور بوو
 نازدار و جوانی (بن کوپه) و (زه هاو)
 خانه دانانی ئیره و ئه و بهر ئاو
 هه میشه دلشاد به شیعی خوشی
 عه شقیان گه رم کا عه شقی له جو شوی
 سینگی سه ده فی گه نجینه ی دور بوو
 دل و دهروونی له زانین پر بوو

زوبانی ره‌وان (زه‌نگه‌نه) و (زه‌نسد)
 بۆی به‌جی هیشتین ئامۆژگاری و په‌ند
 حه‌یفه حه‌یف چه‌رخه‌ی چه‌واشه‌ی چه‌پ‌گه‌رد
 «میرزا»‌ی هه‌ل‌که‌وتووی ئه‌مرۆی ئیمه‌ی برد
 باده‌ی مردنت به‌زۆر پی‌نۆش کرد
 روی له‌ جیهانی کپ و خامۆش کرد
 کئی بی‌له‌دوای ئه‌و ئاوابتوانی؟
 کئی ره‌سم و قانون «مه‌جنون» بزانی؟
 کئی مه‌دح و سه‌نای بالای جوانان کا؟
 کئی نووری چاوی پیشکەش چاوان کا؟
 کئی «په‌روانه»‌بی بۆ «شه‌م»‌جه‌بینان؟
 کئی بی‌سه‌ناخوان په‌رچه‌م موشکینان؟
 کئی له‌بای شه‌مال بی‌پارێته‌وه؟
 کئی به‌رد به‌ «ئا»‌ی بتاویته‌وه؟
 دوای مه‌رگی به‌رێز «میرزا»‌ی پرمايه
 خۆزگه‌ ئه‌م چه‌رخه‌ هه‌ل‌بگیرایه
 خوایه‌ روی ره‌حمی لی‌ بده‌ره‌وه
 له‌ به‌هه‌شتی خۆت جی‌ی بکه‌ره‌وه
 «ره‌نجوری» بۆ مه‌رگ «میرزای دیوانه»
 ئاخ و داخ یه‌ له‌ده‌س زه‌مانه

له ریگه و بانا^۱

له ریگه و بانا، له ریگه و بانا
 رۆژنیک له ئیلاخ له ریگه و بانا
 دیم «شهم» خه وتبو له دم به یانا
 ئه گریجه و په رچهم تاتا له شاننا
 وهک په ری «تاووس» تاتا له سه رخاڵ
 بآلون له سه رگونای گوئی ئال

هاوار له به ختم

هاوار له به ختم، هاوار له به ختم
 هاوار له رهشی و ناپوختی به ختم
 هاوار له ئیشی زامانی سه ختم
 هاوار، دلسۆزی بیته سهروه ختم
 هاوار کۆستکه وتوی زه مانه منم
 هاوار بی کەس و «دیوانه» منم
 هاوار نوقمی گیزی دهرد منم
 هاوار ئاواره ی کیووهرد منم
 چاو به فرمیسک و به ئازار منم
 بی یار و بی دل بی خه مخوار منم

۱. ئەم هۆنراوهیه ناتەواو دەستکەوتوو.

پوژ بی مودارا شه و بی خه و منم
 فریشته گیراو بهخت شه و منم
 ئاواره و ویلی ناو شاران منم
 غوولی به‌ره‌لّای کۆساران منم
 ده‌رون هه‌لقرچاو په‌فیق‌که‌م منم
 «په‌روانه» ی ده‌وری گۆنای «شه‌م» منم
 یاران ته‌گیری، چاره‌یه‌ک کاری
 ده‌رمانی ده‌ردم و له‌ کام شاری؟
 بوک‌ه‌سی نی‌یه بیته‌ هانای من
 ده‌رمان‌کا دلّی نات‌ه‌وانای من
 مه‌گه‌ر هه‌ر یه‌زدان فریام بکه‌وی
 ئەینا هه‌ناسه‌م ئەگیری شه‌وی
 ته‌واو

سۆز و ئه‌وین ی هۆنه‌رنکی وه ک و «وهلی» به‌تایه‌تی که ئهم کاره‌ساته گرنگه‌ی به‌سه‌راهات ئه‌وه‌ئه‌گه‌ینی که هۆنراوه‌ی یه‌کجار زۆربیی، به‌لام که‌م‌ته‌رخه‌می و که‌می خوینده‌وار له‌و چه‌رخه‌دا بووه‌ به‌هۆی له‌ناو‌چوونی که‌لیک له‌و هۆنراوانه‌، تاکه‌تاکه‌یه‌کی نه‌بی که ده‌ماوده‌م وه‌گرایی، یان له‌ پشت کتیبی فه‌قی و مامۆستاکانی ئه‌وسه‌رده‌مه‌ نوسرای و له‌ لایه‌نی ئه‌ده‌ب دۆست و هۆگرانی هونه‌ر و ئه‌وانه‌ی که به‌دوای که‌له‌پوری نه‌ته‌وه‌یی‌دا ئه‌گه‌رین، کۆکرایته‌وه‌، وه‌ ئهم‌ چه‌ن لاپه‌ره‌یه‌ی لی‌ کۆبوه‌ته‌وه‌.

ئینجا بۆ ئه‌وه‌ی ئهم‌ که‌له‌پوره‌ نایابه‌ نه‌چینه‌ په‌رده‌ی نه‌بوون، زۆر به‌تاسه‌وه‌ تکا له‌ هه‌موو ئه‌ده‌ب‌دۆست و رۆشن‌بیریک ئه‌که‌ین که ئه‌گه‌ر هه‌رکام له‌وان هۆنراوه‌کانی «وهلی» نه‌مری، لایه‌ بیجگه‌ له‌مانه‌ی که به‌ چاپ گه‌یشتوون بۆمانی بنیری تاله‌ هه‌ل و فرسه‌ت و ده‌رفه‌تی خۆیدا چاپی بکه‌ین و ب‌لاوی بکه‌ینه‌وه‌. بۆ ئهم‌ مه‌به‌سته‌ به‌ چوار چاو‌چاوه‌روانین. ئیتر هه‌موان به‌ خوای گه‌وره‌ ئه‌سپیرین.

رازی

دیوانی وهلی دیوانه

به شی هه ورامی

سدیق سه فی زاده هیناویه ته سه رینوسی نوی

بسم الله الرحمن الرحيم

(۱)

ئەرى ھەي تولى نەي

ئەرى ھەي تولى نەي، ئەرى ھەي تولى نەي
ئەرى ھەي نەونەمام قامەت تولى نەي
ئەرى ھەي دىدەمەست چەم پيالەي مەي
سزاي تۆ تا چەند سەبر من تا كەي

ئەرى ھەي شىرىن قامەت ئەرى ستون
رەژىدەي قودرەت كارساز بىي چوون
منت كىردووه «قەيس» سەرگەشتەي مەفتوون
رەنگ زەرد و زايىف بەتەر جە «مەجنون»
مەگىلۈن ھەردان ۋە جەستەي پىر ۋەي
سزاي تۆ تا چەند سەبر من تا كەي

ئەرى ھەي نەونەمام تازە پەسىدە
سەروەناز سۈنە «سانع» كەشىدە

جه دووری بالآت ئەی به‌رگوزیده
 هه‌ر دەم مه‌وارۆ هه‌ووناو جه دیده
 شه‌وان تا وه‌رۆ مه‌نالوون چون نه‌ی
 سزای تو تا چه‌ند سه‌بر من تا که‌ی

قه‌سه‌م به‌ توغرای زولفی چین‌چینت
 به‌و ورده خالآن سیای موشکینت
 ئه‌ر باور داری «زلّیخا»ی شانی
 به‌ ئایه‌ی که‌لام حه‌ق په‌ببانی
 به‌هه‌شت پۆحم بی وه‌ تو فانی
 جه‌ داخ بالآت حوور رزوانی
 به‌ وینه‌ی مه‌جنوون هه‌ردان که‌ردم ته‌ی
 سزای تو تا چه‌ند سه‌بر من تا که‌ی

(۲)

ئە‌ی دڵ وه‌ سه‌نگ بای

ئە‌ی دڵ وه‌ سه‌نگ بای، ئە‌ی دڵ وه‌ سه‌نگ بای
 ئە‌ی دیده‌ کوور بای، ئە‌ی دڵ وه‌ سه‌نگ بای
 ئە‌ی «زووان» لال بای ئە‌ی خاتر ته‌نگ بای
 ئە‌ی «ته‌ن» تاویای ژار فه‌ره‌نگ بای

ئەى «گۆش» نەژنەوا ھەر یەكجار كەپ بای
 ئەى كەپ وه غەزەب باد سەپسەپ بای
 ئەرى تالەى من غەزەب وارۆ لیت
 ئەرى بەخت من تەوہن وارۆ پیٹ
 ئەى فریشتەى من وه فەرمان حەق
 فریشتان عەرش شەقت كەران شەق
 ئەى ئیقبال من ھەر سەرنگۆون بای
 سەرنگۆون نە قەعر ئاب «ھاموون» بای
 ویم بە ویم واچوون بە كوۆى زوخال بای
 تەن نە غەرق بەرق فەنا پامال بای
 چەند سالەن كە پەنج پریازەت بەردم
 ھووون زوووخ زام پریشەى دل وەردم
 ئاخ و داخم بی شەوان تا وەرۆ
 بوینۆ بالای لەیل عەنەبەر بو
 خاومەرگم بی، خاوم كەردە بی
 دیدەم نە خاوم بی «شەم» ویەردە بی

(۳)

بایە قوش نالان

بایە قوش نالان، بایە قوش نالان

تۆ ھۆ كیشەنى من ھەر شەو نالان

من خیل شادیم شه‌خسی که‌رد تالان
 تو چیش پیت ئامان هام‌ده‌رد سالان
 ناله‌ی من جه سوک سه‌ودای ئه‌و یاره‌ن
 دل‌م جه دوری ئه‌و بی‌قهراره‌ن
 من «په‌روانه»‌ی شه‌وق «شه‌م» جه‌مالیکم
 کوشته‌ی نیگای ناز سو‌سه‌ن خالیکم
 تو شه‌وان تا رۆ بانگ هۆهۆته‌ن
 ده‌رده‌که‌ی دووری زامه‌ت جه‌کوته‌ن
 من سفته‌ی سو‌زان شو‌له‌ی ئه‌و نوورم
 به‌رۆ هه‌راسان به‌شه‌و «ده‌ی‌جور»‌م
 تو داخ هجران کیت نه‌ده‌روونه‌ن
 چون من سه‌رگه‌ردان جه‌سته‌ت زه‌بوونه‌ن
 من مو‌بته‌لای ده‌رد مه‌ست مه‌فتوونم
 جانشین جای «قه‌یس» مه‌جنوونم
 تو جه‌عه‌شقی کی و یلی و دیوانه؟
 شه‌وان بیداری نه‌جای ویرانه
 خوزگه‌ پیت سه‌د جار ده‌ردین دل‌ریش
 وه‌ جه‌سته‌ی من نیت جه‌ور و جه‌فا کیش
 تو هه‌ر نه‌خه‌یال جای ویرانانی
 بی‌باک و لاقه‌ید تیر و تانانی

دریغا منیش وهی گشت داخه وه
 وه داخ ئه وه شهم شهو چراخه وه
 شهو خه ریک کونج جای ماته م بیا
 شه وانج نه بهزم شادی شه م بیا

(۴)

بیزیای هۆزان

بیزیای هۆزان، بیزیای هۆزان
 ها بیم وه مه جنوون بیزیای هۆزان
 ئه گهر وه ئه و زام بیان دلسوزان
 مه گهر نه هه رده ی (نه جد) م بدۆزان
 ئه ر یاران یه کئی ئه و یادم ئاران
 یا ههم جه هه ردان یا جه کۆساران
 هه ر جایی مه قام ماوای مه جنوون بو
 مه نزلگهی مه جنوون مات مه جزوون بو
 ئه و مه نزل مه قام ئه و مه سکه ن جامه ن
 ئه و ماوا و مه کان یوورت ماوامه ن
 جه هه ر جایی خاک زه مین پر نه م بو
 جه هه ر کۆ کۆمه ی وه حشیان جه م بو
 ئه و جا جای سه یلان گریان منه ن
 ئه و کۆمه کۆمه ی دیوان منه ن

هه ر سه نگی جیگه و دهس یارم بو
 یاران هه ر کهس یار غه مگوسارم بو
 ئامانت هه و آل من بپه رسان جیش
 مه ر ئه و بو اچو حال و یلیم پیش
 ئه ر به ی نشانان نشانم نه بو
 ئاقاری جه یوورت ویرانم نه بو
 تاقی بزنانان بی شه رت و شوونم
 بی سه ودا جه فکر سه ودا ی مه جنوونم

(۵)

جه و را گوزه ردا

جه و را گوزه ردا، جه و را گوزه ردا
 به ک رو جه «لایلاخ» جه و را گوزه ردا
 دیم «شهم» خه فته بی جه سوب سه حه ردا
 نه گریجه و زولفان په خش بی وه به ردا
 نه گریجه و زولفان بووک تاووس بال
 په خش بی نه ده و ر گونای گول میسال
 منیش په ی ئیحسان ئه وسا جه و ده مدا
 نه گریجه و زولفش شانام وه هه مدا
 ئاوه ردم په ی ویم وه ده وان ده و
 زانام سوودش هه ن په ی بی خاوی خه و

فدای نهسیم بام عهطر شه م پيش بي
 نه مشه و زامانم يه ك يه ك ساريژ بي
 نهسيم ناوه ردای دهوا په ي دهر دم
 بي شه ك جه دوری نه و من مه مردم

(۶)

جهی شۆلهی «شه م»ه

جهی شۆلهی «شه م»ه، جهی شۆلهی «شه م»ه
 نهی باره كه لا جهی شۆلهی «شه م»ه
 جهی نوور مونير چه رخ چواره مه
 جهی شهوق جه مال مای دوو هه فته مه
 جهی تاق مي حراب نه برو كه مانه
 جهی مه و دای موژگان مه ست قه ترانه
 جهی سيم «نه نف» نه لف نگاره
 جهی گونای گول بيز گول و گولزاره
 جهی زولف كه مه ند دلان پي گيره
 جهی حه لقهی ته ناف گيسوو و زه نجيره
 جهی له عمل له بان پر جه گه وه ره
 جهه راز رازان ري زه ي شه كهره
 جهی چای زه نه خدان شيوه شيرينه
 جهی «زنج» زيبای توپ زيرينه

جهی مینای بلوور مهملوو جه باده
 جهی ساقی گهردهن سوراحی ساده
 جهی نیم‌نیگای ناز نهو نازفرۆشه
 جهی گۆشواران ئاویزای گۆشه
 جهی جفت قه‌ندیل چه‌مان جه نووره
 جهی سه‌در سینه‌ی سفید بلووره
 جهی سام سه‌نگین ئی سام سه‌نگینه
 جهی «ساعده» سیم په‌نجه ره‌نگینه
 جهی پام خاو په‌فت غه‌زاله
 جهی «که‌تف» و «که‌مه‌ر» ئاهووی به‌رماله
 جهی «چه‌م» غه‌زه‌ب شیرین نگاره
 جهی «ناف» مشکین ئاهوو ته‌تاره
 پروو ته‌رح ته‌سویر سه‌نعان که‌رد جه دین
 وه‌للا مه‌ر شیوه‌ی گول‌ئه‌ندام چین
 چه‌ن ئه‌یام سه‌ردار سه‌ولان ته‌ر بو
 ئه‌سه‌په‌رده‌ی ئیمام زامن خه‌به‌ر بو

(۷)

چراغم ئاوان

چراغم ئاوان، چراغم ئاوان

سه‌رزهمین وه‌ زه‌وق دین تو ئاوان

بالآت سه نگرچه ی نه وتوول ساوان
 ساوای گولستان (جَنَّةُ الْمَأْوَى) ان
 گیسوت به رزای په خش پای کاوان
 زولفت نه گریجه ی بال «بهط» ئاوان
 یا چون چنوران نه سهر کلاوان
 چابوکی ازان نه دهور چاوان
 دیده ت چون دیده ی ئاهووی بهر تاوان
 گونات گول غونچه جه نو شکاوان
 لیموت گول وهدهم هیمای نه یاوان
 نمناکن وه عه تر شه و بوئ شه تاوان
 خال نوخته سوسه ن پای خوره تاوان
 من جهو خاله دهر د مه جنوون پیم یاوان
 نه مام نه وخیز نازدار باوان
 توئی شای سوسه ن نه سهر سهر اوان
 هیچ کهس نزا که ت نازت نه تاوان
 ههر یه ک من نه بو شای چه م سیاوان
 من ویلم په ی تو سوب تا خورئاوان
 کاوان، کلاوان، گشت وه من ئاوان
 جه وساو وه نییش نیگای تو کاوان
 شهوان حه رامن جه دیده م خاوان

شهو تا پۆ چه‌نی به‌خت ویم داوان
 جام هانه سهر فهرق قولله‌ی کلاوان
 فدای دیدت بام شای چه‌م سیاوان
 په‌حمی که‌ر وه‌حال به‌نده‌ی بی تاوان

(۸)

چراغم بی رام

چراغم بی رام، چراغم بی رام
 فه‌له‌ک بی مه‌یلن، باوانت بی رام
 تو «له‌یل» قه‌دیم من «قه‌یس» نه‌ییام
 چون مه‌بو حاصل عومرم وا به‌کام
 ئه‌ر وه‌ سهر رازین سهر نه‌ پاشانم
 گیان وه‌ سهر توفه‌یل خاک پاشانم
 ئه‌ر مال مه‌سوزان من بی ماله‌نان
 مه‌جنوون موفلس خه‌مه‌ یاله‌نان
 غه‌یر جه‌سه‌ودای عه‌شق دین تو دیدم
 رابه‌ر نیم وه‌ هیج ئه‌ی به‌رگوزیده‌م
 ئه‌ر وه‌لای حاکم داد ویم به‌روون
 داد و بی‌داد جه‌ ده‌ست باوانت که‌روون
 ته‌رسوون چه‌کایه‌ت «نه‌وفه‌ل» بدو سهر
 تو شاد وه‌ باوان من هه‌ر ده‌ربه‌ده‌ر

ئەرناگارۆیى نه كوچ خیل دا
 ویل بای وه ماوای مه جنوون ویل دا
 هۆردارووت به رووت به و جامازه وه
 به و جاماز خاس پر جیازه وه
 مه ترسوون که نام نیکیت نهنگ بو
 جه و بابته زووان با بوته لهنگ بو
 قهوم و قه بیلهت گشت به دنام مه بو
 من جهوان به تهر ریسوای عام مه بو
 ئه ر سه د بى مال م بى پاره و بى بوول
 من یانه هیچ کام نه دارو قه بوول
 هه ر تا زنده نان جه رووی سه ر بیسات
 دایم وه مه یلت مه که رو قنیات
 خو فم هه ن جه جه ور چه رخ بى رامى
 په یدا بو په ریت (ابن سلام) ی
 ئەوسا دوباره زامم خه تهر بو
 ئى داخیچ وه بان داخان تهر بو

(۹)

چراغم نه سه ر

چراغم نه سه ر، چراغم نه سه ر

هه ر من نیم سه وداى عه شق تو نه سه ر

قبیله م گشت عالهم جه من زیادتهر
 نه سه ودای عه شقت ویلنه دهر به دهر
 وه هه رجا مه شوئن هه ر باس تو بی
 هه ر کهس دیم نه فکر هه راس تو بی
 نامت نه ده فتهر دل به ران تاجه ن
 شاهان چه سه رت مه ند، گه دا موحتاجه ن
 چه ن موسلمانت وه ناحق کوشته ن
 نیگات نه جه رگ چه ند بی دل نیشته ن
 چه ند مورشید شه یدا، چه ند سو فیان مات
 ماتن نه سه ودای عه شقت گشت خیالات
 «فه قی» ت رسوا که رد، «مه لا» سه رگه ردان
 «ده رویش» دل پریش ویلنه نه هه ردان
 په روانه ده ستوور بولبول شه یداته ن
 دل هه ی دهر ده دار هه ر نه سه وداته ن
 قبیله م چون ته سویر ته رسای جام جه مین
 شیخ «سه نعان» ت وه رگه را جه دین
 خودا وه ند ئه و رو حوسنی وه تو دا
 سو فیان ساف گشت دا وه کو دا
 جه چه مه ن هه ی داد، نه سه حرا هه ی رو
 داد و بی داده ن گه رد نه ده س تو

نه خیلان غه وغا، نه شاران شورهن
 هر کهس دیم هر دیم توشهش زهروورهن
 ئه ر فه رهاد ئه ر قه یس بزنان خه بهر
 دووباره جه خاک «ئه لحد» مه دان سه ر
 مه یون وهی غه و غای قیامه ته وه
 وه سه هیر باغچه ی ئیقامه ته وه
 تا که زنده نان شای شه م جه مینم
 دیوانه و غه مبار دلّ ماته مینم

(۱۰)

چۆل نشینه خۆم

چۆل نشینه خۆم، چۆل نشینه خۆم
 چون «قه یس» مه جنوون چۆل نشینه خۆم
 به خت سیاوشوم دلّ خه مینه خۆم
 مه حرووم دیدار دنیا و دینه خۆم
 ئه رامه نده ی دوور بی دیانه خۆم
 ره فیق وه حشی ویران یانه خۆم
 سه رسام سادا زه ده ی دیوه خۆم
 یا به ست زه نجیر مه کرو ریوه خۆم
 دوور که فته ی وه تن هه راسانه خۆم
 مه حرووم مه جلس گشت خاسانه خۆم

سه‌ر تاپا سفته‌ی کوره‌ی ناره خوّم
 دلّ پارهی قوللاب نیش و خاره خوّم
 قامه‌ت خه‌م‌زه‌ده‌ی پرسیوای عامه خوّم
 شه‌یدای بی‌هوش عه‌قل و فامه خوّم
 وه تیر تانه‌ی ناکه‌سانه خوّم
 دوستانه‌ی هه‌رده‌ی کوردستانه خوّم
 مه‌جیووس زه‌نجیر خه‌یالانه خوّم
 مایه‌ی فکر و هوش وه تالانه خوّم
 روو زه‌ردی دیوان هام‌سه‌رانه خوّم
 گیرۆده‌ی مه‌ینه‌ت دلّ‌گرانه خوّم
 بی‌قه‌در و قیমে‌ت جه لای «ناس»ه خوّم
 «ته‌ن» لوخت و عوریان بی‌کراسه خوّم
 گیرۆده‌ی فه‌ره‌نگ تازه دیله خوّم
 که‌شتی شکسته‌ی به‌حر «نیل»ه خوّم
 مایه‌ی لاو‌به‌ردی بی‌هاومالّه خوّم
 دلّ سیاو‌قه‌قنه‌س کۆی زوخاله خوّم
 شه‌رمه‌نده‌ی عه‌شره‌ت سه‌ره‌ئه‌فکه‌نده خوّم
 رووسیای ده‌رمالّ خودا به‌نده خوّم

(۱۱)

خه سره و خه یالی

خه سره و خه یالی، خه سره و خه یالی

ناخ په ی خان خاس خه سره و خه یالی

صاحب سپاوسان دارا ئیقبالی

موه ییا نه گهنج خه زینه و مالی

به خشه نده ی بی باک کوی که ره م به یا

صاحب شوق و ذوق دل بی غم به یا

با ماوه شکار سهر دیاران دا

وه ماوای مه جنون رۆزگاران دا

بدیا وه جهسته ی خه م پی واران دا

وه کومه ی دیوان وه حشی سارام دا

وه سهیل ته سرین دیده ی تارم دا

وه دهر دهر وون ئه نده دۆبارم دا

وه عوریانی «تهن» ته نیای تاکم دا

وه سهنگ بالین خه فته ی خاکم دا

وه سه رگه ردانی سه حرای چۆلم دا

وه عاسا و که شکۆل پۆس کۆلم دا

وه ئاه و ناله ی شهوان تا رۆم دا

وه زایه له ی سهخت شین بی شۆم دا

وه په‌شیوی به‌خت شوومی چاره‌م‌دا
 وه زوخا و زام جه‌رگ پاره‌م‌دا
 وه بلّیسه‌ی به‌رز‌گر تئی به‌سته‌م‌دا
 وه خه‌سته‌ی خاتر خار جه‌سته‌م‌دا
 به‌زه‌ییش باما وه جه‌سته‌ی حالّم
 بزانش کوشته‌ی کامین نه‌وه‌الم
 جه‌کیوه‌ن خاتر خه‌سته‌م‌گرته‌ن خه‌م
 سفته‌ی سوّزانم چون په‌روانه‌ی شه‌م
 سه‌رمایه‌ی عه‌قلم کئی که‌رده‌ن غاره‌ت
 کام دلّبه‌ر به‌رده‌ن وه یه‌ک ئیشاره‌ت
 به‌لئی ئه‌و خه‌یال «نه‌وفه‌ل» نه‌دلّ به‌رد
 گیان ویش هیلاک ژار قاتل که‌رد
 نه‌که‌ردا ئه‌و فکر ناوه‌ردا نه‌دلّ
 نه‌شیا نه‌سه‌ودای خه‌یال باتلّ
 یا وه گه‌نج و مالّ یا وه زوّر ویش
 شاد که‌ردا خاتر دیوانه‌ی دلّ‌پیش
 بکه‌ردا هیممه‌ت چون خان «حاته‌م»
 «شه‌م» واسلّ وه من، من واسلّ وه «شه‌م»
 هه‌ر چه‌ند مه‌وینوون نه‌ی رۆزگاران
 که‌س نیه‌ن دلّ‌سوّز سیا ستاران

مهر هر خود او هند گوشایه ندهی بهخت
 پهها بدو بهخت من نهی بهند سهخت
 وهرنه ئی بهنده زه نجیر پامهن
 تا مهردن چوو قه یس وا حسره تامهن

(۱۲)

داخ وه بان داخ

داخ وه بان داخ، داخ وه بان داخ
 دهرد وه بان دهرد، داخ وه بان داخ
 جه داخ دووری شای بولهند دهماخ
 من جه گهرمه سیر ئه و شی وه لیلاخ
 جه و پهی داخینم تا مهرگ سامان
 یبانه باوانش ئاماو دهامان
 ئیمسال نه و ههار وهنم «دهیجور» بی
 پهی چی؟ که دیده جه دیدهش دوور بی
 ئه و شی وه لیلاخ چون بی بهینه تان
 من مهندهن پهی دهرد سزای مهینه تان
 ته رسوون جه بازی بازار گهر دوون
 جه که ج نه ردی چه رخ دهور دنیای دوون
 مه جنوون هاشت وه داخ سزای دهرده وه
 قاپی خهم نه بهخت فه رهاد که رده وه

یه ک یه ک هامسه ران جه گیان بیزار که رد
 رۆی رۆشن جه عهین دهر دینان تار که رد
 ئەو ئه رده وه بهخت قهیس و مه جنوون شه ند
 به رد بنچینهش جه بنیاد هۆر که ند
 مه ته رسوون جه بهخت منیچ بشانو
 سزای ئەو یاران په نهم بنمانو
 ئیدیچ وه قسمهت (ابن سلام) م بو
 من وهی دهر ده وه دهور دنایام بو
 یا شائی نه رده نشانیم وه بهخت
 ئه ر بو مه رگم بو وه رجه واده و وهخت
 مه رگم خاسته رهن من جه و ژیا نه
 جهی زنده گی پووچ شاد په شیمان ه

(۱۳)

دل وه داخه وه

دل وه داخه وه، دل وه داخه وه
 ئیمشه و خه ریک بی دل وه داخه وه
 جه داخ ئەو «شەم» شه و چراخه وه
 تائاما باوی جه ئیلاخه وه
 بادئ چون نه سیم ره وزه ی پزوانی
 قووهت به خش رۆح سه د سال فانی

نه سیمی نه فہس «مہسیح» ئاسا بی
 تہ سکین بہ خش زام دل شناسا بی
 ہم شاره زای رای شای شہم جہمین بی
 دوس پہروانان خاطر خہمین بی
 شہمیمی جہ عطر زولف شہم ٹہ و شہو
 دانہ پرووی دہماخ پہروانہی بی خہو
 پہرسام ٹہی نہسیم سو بخیز سارا
 دہماخ جہ بوی عہتر زولف «شہم» دارا
 دہوہندہی تیؤبال سارا سہیرانی
 راہنمای پہہبہر راگہی حہیرانی
 یہ چونت زانا من ئیمشہو مات بیم
 «پہروانہ» ی پہشیو حہبس زولمات بیم
 کی شہمیم عہتر «شہم» نما نا پیت؟
 ٹہی بو ئاوردی نہسیم کی دا پیت؟
 وات: ٹہی پہروانہی پہر سوختہی مہلال
 تہن خہستہی ٹہیام خورپہمی ویسال
 منیچ وینہی تو مہعتوف «شہم» بیم
 جہ بوی عہتر شہم دہروون پہر غہم بیم

(۱۴)

دلّه ماتهم بۆ

دلّه ماتهم بۆ، دلّه ماتهم بۆ

دهروونت وه دهرد کەسی ماتهم بۆ

تۆ مه‌ینهت کیش بی، ئەویچ وه خەم بۆ

تۆ چون په‌روانه ئەو وینە ی شەم بۆ

په‌ی کەسی جەرگت جه‌ داخان کەیل بۆ

تۆ «مه‌جنوون» خەیاڵ ئەو وینە ی «لەیل» بۆ

داخ په‌ی کەسی کیش داخمان دیار بۆ

غەمخوار و دلّسۆز تا وه سەر یار بۆ

نەک چون شەم بی خۆف بی خودا و بی پیر

ئەرھا له‌ لیلاخ ئەر جه‌ گەرمسیر

هیچ نیەن وه قەید جه‌فا و جه‌ور تۆ

جه‌فا بەرده‌ی سەخت سزای دەور تۆ

دلّه ئامانت دەستم وه دامان

بە یۆ مه‌ کیشە جه‌فای بی سامان

(۱۵)

دەلیل «شەم» نەدیت

دەلیل شەم نەدیت، دەلیل شەم نەدیت

جه‌ لیلاخ ئامای سپی شەم نەدیت

ئاهووی سه رقه تار نه وای ره م نه دیت
 نوور بینایی هر دوو چه م نه دیت
 نازار باوان نازنه ندام نه دیت
 شوخ شیرین ره نگ شه که رپاز نه دیت
 شه م شادی پؤل په روانان نه دیت
 خان سیامال گشت خانان نه دیت
 خاویر خالدار خوتهن خو نه دیت
 مایه ی موشک ئه رزان عه نه ربو نه دیت
 سه ر مه نزل نه سای سه هندان نه دیت
 گول غونچه ی گول بو ی گول خندان نه دیت
 «وه نه وشه» ی بی خه وش «سو سه ن» گول نه دیت
 ده وای بیماران، ده وای دل نه دیت
 زامن نه به رزی ئیلاخان نه دیت
 وه تن نه سورگه ی سای زاخان نه دیت
 سه ر سه وز و بو رچین گول او ان نه دیت
 نازداران نه پای وه فراوان نه دیت
 «نیلو و فهر» نه مه وج گول او ان نه دیت
 نه سرین نه پایه ی شه تاوان نه دیت
 «به ره زا» ی تاشان سه ر شاخان نه دیت
 جه بین شو له ی شه وق چراخان نه دیت

سه رقه تار په م ئاهووی چین نه دیت
 غه زاله ی خوتهن نه ماچین نه دیت
 شاباز شاهین (شیروانی) نه دیت
 صوراحی بی گهر د دیوانی نه دیت
 گوله ندام شیوه ی له یلاته رز نه دیت
 سه ردار په نندان بالابه رز نه دیت
 شای که مه ند وه پیل عوزرا ته ور نه دیت
 «هلال» کامل گۆشه ی هه ور نه دیت
 ده لیل ئامانه ن قبله ی من نه دیت
 هم رۆح هم ئیمان دنیا و دین نه دیت
 ده لیل ئامانه ن ئامای جه لیلاخ
 قبله که م نه دیت به یو بی ده ماخ
 ده لیل ئامانه ن موژده بده ر پیم
 حالات قبله م ئیزهار ببۆ لیم
 بزانونم قبله م وه شادی نیشته ن
 سه رتاپاش وه نوور نه و «سوهیل» پرشته ن
 مه یل من پیشه ن نه و شیرین شیوه
 وه ی ته ور من په ی نه و شییت بووگم لیوه
 یام خو نامه که ی بی شه رتی وه نده ن
 وه ته حقیق دهنندان دۆستیش که نده ن

مه زانو هم شهرط وه رین شکهستن
 ئەساسه‌ی ئەسیاب بهین نۆش بهستن
 سهردی ئیلاخان مه‌یلش کهردهن سهرد
 سهردش جه و ئیقرار چه‌نی ئیمه‌ش کهرد
 بهین نۆش بهستن دنیاش به کامهن
 مه‌یل و مۆبه‌تش (ابن‌سلام)هن
 به‌شوق رای پاسان ده‌لیل یه‌پاسهن
 ئهر پاسهن جه‌من بیزاریش واسهن
 پاس بو‌اچه‌پیم تا دلنیا بام
 قه‌یس‌ئاسا عه‌ودال ده‌ور دنیا بام
 ئەگهر بزانونم جه‌من ویه‌ردهن
 ئیقرار که‌رده‌ی ویش به‌جاناوه‌ردهن
 منیش وه‌ته‌حقیق مه‌ویه‌رووم جه‌ئهو
 ده‌می شیم نه‌خاو ئەوم‌دی نه‌خه‌و
 چونکه‌شهرتی ویش نه‌به‌رد تا وه‌سه‌ر
 چه‌نی ره‌قیبان ویش که‌رد وه‌یاوه‌ر
 په‌ی من شهرت نیه‌ن یه‌ک شیوه‌خاسی
 ساحیب شهرت و شوون یه‌ک مودبرماسی
 شهرت و وه‌فاش بو‌چه‌نیم تا وه‌سه‌ر
 به‌ینش دروست بو‌تا وه‌رۆی مه‌حشه‌ر

جه من زیادتەر مهیل نه دۆ وه کەس
 کلید گەنجش نه دۆ به هیچ کەس
 دل چەنی هیچ کەس نه کەرۆ پابه‌ند
 هەر پۆژی کەسی نه کەرۆ پەسەند
 تا نامە ی خاسیش گشت کەس بوانۆ
 پەقییان بی فه‌م هەرزه‌ش نه زانو
 ئەبۆ به پێشخەند هامسەران ویش
 تیر تانە ی تال دايم نه‌دهن لیش
 وه‌فاش تا سەر بۆ چون وه‌فاداران
 ویش نه‌کا وه‌قەلب ناره‌وای شاران
 جه یه‌ک به‌دهن بۆ پۆحش چەنی من
 پێشە ی نه‌خل عەهد نه‌کنیۆ جه بن
 به‌لکم جه ئەلتاف جه‌مین جامش
 جه بیخ شه‌وبەند خەیاتە ی خامش
 «پەزا» ی بیچارە ی دیوانە ی دلپیش
 خەلاص بۆ جه دەست جه‌فای ئیش و نیش

(۱۶)

ریسوای زەمانەم

ریسوای زەمانەم، ریسوای زەمانەم

«قەیس» قەدیمی ریسوای زەمانەم

«په روانه» ی په شیو سه حرای ویرانه م
 عه بدال به رگیل بیزار جه یانه م
 «جوغد» خانه چوّل شه وان بی خام
 تهن تهنای مه لوول دیده لیلاوم
 هه راسان نه دیده دیده یارانم
 دیده وان دهیر سه ر دیارانم
 بیزار جه زامهن بیزیای دؤسم
 شه و تارؤ نه فکر که دو که لپؤسم
 عه سای خه م وه دهس «خه مر» خه م نوّشم
 لیوهی له نگ لال لؤنگ خه م پوّشم
 سزای سته م کیش سیاستاره م
 «فه رهاد» کوکن مه نزل مه غاره م
 رای شه ش دهر وه به خت سیا ده ربه سته م
 په شیمان جه گشت په شیو حال جه سته م
 جفت چه میده چه رخ چه پگه رد م
 ده رده دار سه خت دوور جه ه امده رد م
 «تهن» سیاجلوّسک سه ر دیارانم
 سفته ی شه مال گر کوی ئایرانم
 دل ئازورده ی زولم زه مانه ی زشتم
 چه رخ که مان پشت شکه سته ن پشتم

شه‌و دیده بی‌خاو پۆ بی‌قه‌رارم
 گـرفتار جه‌ور پۆی پۆزگارم
 بی‌زیا جه‌ ژین رازی وه‌ مه‌رگم
 سه‌د جار نیش خار هجران به‌ جه‌رگم
 چه‌مه‌پای خیلان ریسوای هۆزانم
 به‌ ئاهر عه‌شق شه‌خصی سۆزانم
 گرۆی وه‌ حه‌شیان بیابان گیلّم
 «قه‌یس» تانه‌ کیش بینایی لپلم
 دلّ په‌روانه‌ی عه‌شق شه‌م پوخساریکم
 پیکیای په‌یکان دیدهی یاریکم
 «حاته‌م» خه‌یالی قاته‌ن نه‌ باره‌م
 بزانیۆ وه‌ حالّ دهرد بی‌چاره‌م
 چون نه‌وفه‌ل به‌یۆ نه‌ ماوای هه‌ردان
 باوه‌پۆمه‌وه‌ وه‌ لای هه‌م‌ده‌ردان
 به‌لیّ جه‌ وه‌سواس شه‌یتانی دوور بۆ
 چون حاته‌م خاتر خوداش مه‌نزوور بۆ
 گوشاد که‌رۆ دلّ خه‌مناک خه‌سته‌م
 شاد که‌رۆم به‌ وه‌سلّ ئه‌و ئاوات وه‌سته‌م
 مه‌ر مه‌ولای غه‌مخوار بسازۆ کارم
 وه‌رنه‌ به‌ردابه‌رد پۆی پۆزگارم

(۱۷)

زوہرہ ی سوب سہ لات

زوہرہ ی سوب سہ لات، زوہرہ ی سوب سہ لات
 زوہرہ ی وقت پو وادہ ی سوب سہ لات
 پیش پو و خاوہر کو گای خہم خہ لات
 ہہر گیز نہوینی قبیلہ ی دوور ولات
 تو خو نہ زومرہ ی سہ عد تہختہ رانی
 تہ ماشاچی حوسن پاک نہ زہ رانی
 فیشتہر نہ زارہت وہ پرووی پاکانہن
 تہ ماشات وہ شہوق شہرہ فناکانہن
 ہہر پو سویح چارہ ی سافان مہوینی
 میوہ ی نو جہرہنگ پاکان مہچینی
 سیرہت و سوورہت تہ تارانہ وہ
 وہ نوور جہمال نازارانہ وہن
 تا خو نہ پرووی بورج بہر مہ شو چون تہیر
 نہ گولباغچہ ی حوسن پاکان مہ کہ ی سہیر
 ہہر گیز مہوینی نوور دیدہ ی من
 شہم شادی و زہوق بہر گوزیدہ ی من
 نہ تہو جہ زومرہ ی جہمین سافانہن
 شہم سو ی چراغ عیل جافانہن

فیدات بام سهد جار زوهره‌ی وه‌قت رۆ
 تۆ به و مه‌مانی ئه‌و به شیوه‌ی تۆ
 چون نه‌که‌ردت سه‌یر ئه‌و مه‌له‌ک چاره
 ته‌ماشای ئه‌و حوسن مه‌ر وه تۆ عاره

(۱۸)

سه‌نگ هه‌واران

سه‌نگ هه‌واران، سه‌نگ هه‌واران
 سه‌نگ سیاره‌نگ سفته‌ی هه‌واران
 مه‌لوول ماتهم په‌س مه‌نده‌ی یاران
 چون من هام شه‌ریک ده‌رد و په‌ژاران
 تۆ سه‌نگ کۆنی یه‌ کام هه‌واره‌ن
 یه‌ په‌ی کئی ره‌نگت ئازیه‌ت باره‌ن
 سفته‌ی سه‌ودای عه‌شق کامین نه‌وه‌الی
 بی‌ده‌نگ به‌ دره‌نگ مات مه‌لالی
 تۆ جه‌ داخ کئی سفته‌ سۆزانی
 په‌س مه‌نده‌ی هه‌وار کامین هۆزانی
 راس واچه‌ هجران کیت نه‌ دل داخه‌ن
 جه‌ هجران کئی به‌رگت قه‌لاخه‌ن
 سه‌نگ وات سیابه‌خت سته‌م کیش خه‌م
 «په‌روانه» ی په‌شیو دوور که‌فته‌ی پای «شه‌م»

مه ر نمه زانی لیلاویت لیله ن
 نه ئی جا مه سکه ن گوزهرگای خیله ن
 یوورت چه راگای خیله جافانه ن
 جای عهیش و نشات عه نه بر ن افانه ن
 هه وارگه ی ره ویله خیله مورادیه ن
 ماوای شهوق و زهوق زومره شادیه ن
 من هه وار شه شای په روانانم
 خان خاله خاسان سیایانانم
 پاییز کوچ خیله بیان وه دامان
 ته شریف باوه ران وهی زیدو زامان
 من سفته ی نهو شهوق شو له ی شه م چاره م
 داخین نهو نوور سه حه ر ستاره م
 ئید که واتش پیم سه نگ هه واران
 من جه نهو به ته ر لاله بیم جه زبان
 زانام سفته ی شهوق نهو شه م روخساره ن
 داخدار داخمای ده ست نهو یاره ن
 منیچ جه هجران شای شه م روخساران
 با بیم وه هامر نه نگ سه نگ هه واران
 ته ن چون سیاسه نگ هه وارانه م
 پادشای خه م کیش خه م دارانه م

(۱۹)

شای سیاسانان

شای سیایانان، شای سیایانان
 ده لیل شوّ وه لای شای سیایانان
 شه مع شه وانهن به زم په روانان
 ده لیل هی قه تار دیده قه ترانان
 تاهووی بیدی گیل سایه په روه رده وه
 هه زاری چون من جه داخش مه رده
 واچه گوّش نه دوّ به حه رف نه غیار
 من به و شه رته نم که رده نم ئیقرار
 سه ره نه سوودی عه شقش بازیشه ن
 دل هه ر نیشانه ی تیره نندازیشه ن
 پام به و دامه وه هه ر مه بو له نگ بو
 خاتر وه نیش هجرانش ته نگ بو
 تا ریزوم وه خاک نه لحه د سه رای گل
 شه رته ن دل وه نیش زامش بدو چل

(۲۰)

شه و بیدارانم

شه و بیدارانم، شه و بیدارانم
 ره فیق ناله ی شه و بیدارانم

جوغد جا نه سەنگ سەر مەغارانم
 یا هووکیش جهور پۆزگارانم
 پەروانە پەشیو سفتە ی نارانم
 چون قەقنەس زوغال کۆی دەن دارانم
 سەییاد بی سوود سەر دیارانم
 سەمکۆی لەنج عەشق ناز تە تارانم
 گیرۆدە ی سەرچەنگ جەفای خارانم
 خار خەم نه جەرگ خار خومارانم
 پادشای گشت پۆل هجران بارانم
 ویل وادی گرد هەردە ی هارانم
 هەراسان نه دین دیدە ی یارانم
 مەجنوون بەرگیل پای کۆسارانم
 هیچ کەس نه مەندەن جە غەمخوارانم
 بپەرسۆ هەوال وینە ی جارانم
 دیار دیارەنی مەینەت بارانم
 بزانیۆ وه شین ئاھر وارانم
 دەردی من گرتەن غەمگوسارانم
 مەرھەم جە ی وەر قەیس پۆزگارانم
 جە ی دەرد ساکن سەر دیارانم
 مونتەزر وه لوتف بینای کارانم

(۲۱)

شیرین بهسته وه

شیرین بهسته وه، شیرین بهسته وه

شیرین ئه ساسه ی سه روین بهسته وه

دهست ئاوه رد وه زولف سیادهسته وه

په خشان که رد وه پرووی دیده ی مهسته وه

گولآو که رد وه جام جه م ئیظهاره وه

چون تورپه ی «تهیموور» وه توّماره وه

په رجه م وه په رچین قه یچی کاره وه

په خش وه پێشانی خور ئیواره وه

ئه برۆان وه سه یف قه زارپیزه وه

وه ده ور دیده ی ئاهوو بیزه وه

موژگانش وه نیش سه ودای نیزه وه

ها وه هوون شای ئه و «په روئیز» وه

(۲۲)

سه ییاد نامت بام

سه ییاد نامت بام، سه ییاد نامت بام

تۆ نامت چیشه ن؟ فیدای نامت بام

سه د جار وه سه رگه رد ده ست و دامت بام

په حمه ت به یۆ پیم تا غولامت بام

من په روانه‌ی وېل وادی وېرانه‌م
 مه جنوون چوّل‌گه‌رد رېسوای زه‌مانه‌م
 شه‌وان تا وه رۆ‌جه غه‌م دارانان
 رې‌فېق هام‌پراز وه‌حشی سارانان
 عه‌بدال به‌رگېل بېدی مه‌کانم
 جه‌فا و مه‌ینه‌ت کیش زه‌رده‌ی هیجرانم
 سزا و سته‌م‌کیش غه‌م نه‌ده‌روونم
 هه‌رده‌ی (ته‌به‌س) گیل ئاواره‌ی توونم
 چه‌ندیوه‌ن جه‌دین شای شه‌م دوور که‌فته‌م
 سفته‌ی ئاهرناک ساتی نه‌سره‌فته‌م
 هه‌ر وه‌حشی نه‌شکل شیوه‌ی دۆسمه‌ن
 رې‌فېق هام‌پراز عاسا و پۆسمه‌ن
 من زه‌وقم وه‌ده‌نگ ناله‌ی ئه‌وانه‌ن
 قنیاتم وه‌دین دیده‌ی ئه‌وانه‌ن
 دوور جه‌دیده‌ی دۆس من به‌وان شادم
 تا ئه‌و رۆ‌گه‌ردوون بدۆ مرادم
 ئه‌ی وه‌له‌ده‌ی شوخ تو‌گرتنه‌ن نه‌دام
 جه‌شکل و شیوه‌ی قیبه‌ی من ته‌مام
 نیم‌نگاش نه‌دل ناوک شانۆ
 دیده‌ش وه‌دیده‌ی قیبه‌م مه‌مانۆ

فیدات بام سه‌د جار سه‌یاد سارا
 به‌خشش وه به‌نده‌ی خه‌م پی‌دا وارا
 ئازادش بکه‌ر ئامان جه‌ دامت
 یه‌ خه‌یلێ نه‌نگین مه‌بو پهبی نامت
 ئه‌و وه‌له‌ده‌ی وه‌حش ئازاد که‌ی جه‌ دام
 ئینشاللا جه‌ دوو دنیا وی‌نی کام

(۲۳)

ته‌یران تیژبال

ته‌یران تیژبال، ته‌یران تیژبال
 قازان قوله‌نگان ته‌یران تیژبال
 خوژگه‌ پیتان بو جه‌ی ماواو مه‌حال
 مه‌شدی وه‌ لیلاخ به‌ند سه‌ر سارال
 مه‌گیلان کاوکاو به‌ند لیلاخان
 یوورت چه‌راگای بوله‌ند ده‌ماخان
 مه‌وینان وه‌ چه‌م سیامال خیل
 مشکین کلانان کوی که‌توون وه‌ پیل
 پۆل په‌ری په‌م تایفه‌ی جافان
 نازک نازداران عه‌نبه‌ریو نافان
 ته‌مام نازاران واشته‌د که‌ژ وه‌دۆش
 دیده‌ مودبران به‌رگ داراپۆش

یهک یهک خال خاسان خیل مرادی
 جه ئیلاخ چه نی قبیله م وه شادی
 مه گیلان وه فهورق سیامالان دا
 مه دیان وه خیل سو سه ن خالان دا
 در یغ منیچ ته یر هه وایی بیام
 چه نیشان به و زید تا راهی بیام
 چینگه تا ئه و زید بنیشتام وه بال
 شاد بیام به و زید به و ماوا و مه حال
 تا قبیله م چه نی پؤل ره و یلان
 بیدیام وه سه رده م ته تار خیلان

(۲۴)

قیبلم خاوم بو

قیبلم خاوم بو، قیبلم خاوم بو
 نه گهر وه بی تو یه کده م خاوم بو
 رو جه فا و مهینه ت شه و ئاراومم بو
 وه چنگ گیان کیش گلاروم بو
 غه یر جه دین تو ئه ره په ژاره م بو
 په ژاره ی پر خه وف رای قه ناروم بو
 ئه ر لادی فکر ت بهر که رو نه دل
 جه رگم له ت له ت بو به مه و دای قاتل

ئەگەر سىۋاي تۆكەسىۋەم فەرد بۆ
سەر تا پام پەشتان ئالوودەى دەرد بۆ
ئەر لەحزەى نامت فەرامۆشم بۆ
يا سۆز سەوداى تۆ خامۆشم بۆ
زۋوانم پارەى تىغ ئەلماس بۆ
دەروونم لەت لەت گشت ۋە پلاس بۆ
دېدەم ۋە دېدەى مەست سىۋەنگت
ئەگەر يەك نەفەس نەشەنەوون دەنگت
مورغ ئەپرواحم جە تەن بىزارەن
دنيا نە دېدەم زولمات ۋ تارەن

(۲۵)

قىبلەم رېش نەبۆ

قىبلەم رېش نەبۆ، قىبلەم رېش نەبۆ
ئەر دل ۋەمەوداى عەشقت رېش نەبۆ
ئەر تەن بەلابار مەينەت كېش نەبۆ
ئەگەر دېدەم خار دووريت تېش نەبۆ
ئەو دل سىياسەنگ ئەو دېدە تار بۆ
ئەوتەن كۆنە كۈنج ماواى مەزار بۆ
سەرى سەراسەر نە سەودات نەبۆ
گشت دەمى نەگەرد خاك رات نەبۆ

ئەو سەر بێ سامان نە تەن جیا بۆ
 خامۆش غەلتان خاک سیا بۆ
 پایی نە کەرۆ ئاموشۆ وهلات
 دەستی نە کیشۆ شەوو ورۆ جەفات
 ئەو پاگەستە ی مار ئەفەعی حەفت سەر بۆ
 ئەو دەستە مە جروح زام خەتەر بۆ
 زووانی نە زکر سەنای تۆ نە بۆ
 شەوو ورۆ نە فکر دۆعای تۆ نە بۆ
 ئەو زووان بێ نوتق هەر وه پلاس بۆ
 ئامین بریدە ی تیخ ئەلماس بۆ
 من جە دووری تۆ شای شەم جەمینان
 هەر کاتێ زانای لاشەم مەوینان

(۲۶)

قیبەلەم شەم مەبۆ

قیبەلەم شەم مەبۆ، قیبەلەم شەم مەبۆ
 مەر هەر کەس چون تۆ نامش «شەم» بۆ
 جەمیش چون بەدر دوو هەفتەم مەبۆ
 پەروانەش خەریک خار خەم مەبۆ

مەر هەر کهس بالاش سهول ساف مه بو
 گيسووش پر جه عه تر موشک ناف مه بو
 سهردار رهندان ئيل جاف مه بو
 چون تو بي مروهت بي ئينساف مه بو
 چون تو شه کهر له ب غونچه ده مه بو
 پهروانش خه ریک خار خه مه بو

مەر هەر کهس ئه بروش چون که مان مه بو
 زولف و خال سيو هنگ چه م قه تران مه بو
 وينه ی تو فیتنه ی پرووی زه مان مه بو
 وينه ی تو بی ره حم بی ئه مان مه بو
 بی شهرت و بی بهین موبهت کهم مه بو
 پهروانهش خه ریک خار خه مه بو

هەر کهس پيشانیش پر جه نوور مه بو
 ساق و گهردنش چون بلوور مه بو
 مه لایک ته لهعت نه سل حوور مه بو
 بی پهروا جه پای «خودا» دوور مه بو
 چون تو ده ليله ی لوای ره مه بو
 پهروانهش خه ریک خار خه مه بو

مه ره ره کس چون تو لیموش کال مه بو
 سینه ی سه دهف تا بووم لال مه بو
 ناف ناف غه زال خوتهن مال مه بو
 نازار باوان چارده سال مه بو
 چون تو موبه تش مهردوم کهم مه بو
 پهروانهش خه ریک خار خه م مه بو

مه ره ره کس وهش بوش سا چون له یل مه بو
 موژانش نه گهرد سورمه که یل مه بو
 هزار کس نه راش سهرتوفه یل مه بو
 ناشی و نه زانحال هر بی مه یل مه بو
 شه و قش به وینه ی سپی شه م مه بو
 پهروانهش خه ریک خار خه م مه بو

(۲۷)

قیبلم مهردهنم

قیبلم مهردهنم، قیبلم مهردهنم
 ئامانت فه رزه ن واده ی مهردهنم
 نه حالات وهخت وهسیهت کهردهنم
 نه ئاکام سهخت گیان سپهردهنم

وه‌سیه‌تم ئی‌ده‌ن شای شه‌م ڤووخساران
 بی‌وه‌ بالینم چون به‌ینه‌ت داران
 بی‌خوف و ئه‌ندیش جه‌ که‌س نه‌که‌ی شه‌رم
 هۆرداره‌ ڤه‌رده‌ی حجابت به‌ نه‌رم
 نه‌پۆشی جه‌مین شه‌مس خاوه‌ری
 بووه‌ زانو‌دا چون ئه‌سمای په‌ری
 بنیشه‌ وه‌ بان بالینم وه‌ ناز
 بوانه‌ سووره‌ی «یاسین» وه‌ ئاواز
 زووان به‌ ڤیژه‌ی شه‌که‌ر ڤازه‌وه
 ده‌نگ وه‌ سه‌دای خاس وه‌ش ئاوازه‌وه
 جه‌مین وه‌ عه‌ره‌ق بو‌گولاوه‌وه
 گو‌نا و ئه‌گریجه‌ و زولف‌ خاوه‌وه
 جه‌و عه‌ره‌ق نه‌ ده‌ور گو‌نای مه‌پاره
 جه‌ سه‌ر بتکیو بگنو و جه‌ چاره
 تا دیده‌م جه‌ سه‌یر دیده‌ی سیات بو
 نه‌زاره‌ و نه‌زه‌ر نازت زیاد بو
 گو‌ش هم وه‌ سه‌دای ڤیژه‌ی ڤازت بو
 به‌و سووره‌ی شه‌ریف وه‌ش ئاوازت بو
 ئه‌ر سه‌د جار «قابز» سزا بدو ڤیم
 هه‌نی نیم وه‌ ته‌نگ گیتن کیشان ویم

ئەگەر به و تهور بو پۆح په وانم
 بیللا وه ئاسان بهرمه شو گیانم
 های چه وهش مه بو عومر و زینده گیم
 نه خاک پای تو بکهردام ته سلیم
 ئەگەر وه ته حقیق سهد کو گونامه ن
 ئینشه الّا به ههشت هه شتمین جامه ن

(۲۸)

قییله م مه لال بو

قییله م مه لال بو، قییله م مه لال بو
 دلّی غه یر جه خه م خالت مه لال بو
 ئەو دلّ ئه ر دانه ی شه وچرای لال بو
 تو خودا بازهش با وه زوخال بو
 دیدم دیده یی نه وینۆ بالات
 هه رده م نه پژیۆ وه گه رد پالات
 ئەو دیده دیده ی جه یر توندخیز بو
 تو خودا بازهش با سو ما بیژ بو
 سه ری وه سه ر که مان هه ر پۆ
 شه وان سه ر نه دۆ وه ئاستانه ی تو
 ئەو سه ر ئه ر سه ردار ده ووران دوون بو
 تو خودا بازهش با سه رنگوون بو

ده‌سی دەس نه‌دۆ نه‌که‌مه‌ر په‌یوه‌س
 نه‌شۆت نه‌گه‌رده‌ن په‌یاپه‌ی ده‌س ده‌س
 ئه‌و ده‌سه‌ ئه‌ر ده‌س جه‌للاد مۆر بۆ
 تۆ خودا بازه‌ش با به‌سته‌ی گۆر بۆ
 پایی په‌ی په‌په‌ره‌و تۆ نه‌بۆ وه‌ پا
 وه‌ پرای یانه‌ی تۆ نه‌شۆ وه‌ پارا
 ئه‌و پا ئه‌ر پای پاک به‌در مونیر بۆ
 تۆ خودا بازه‌ش با نه‌ زه‌نجیر بۆ
 قیبه‌لم با ده‌سم وه‌ دامانت بۆ
 مه‌جزووب جه‌ زومره‌ی غولامانت بۆ

(۲۹)

که‌لب کۆی یارم

که‌لب کۆی یارم، که‌لب کۆی یارم
 که‌لب پاسه‌بان ئاسانه‌ی یارم
 ره‌فیق هام‌پراز دۆس دل‌دارم
 خاک پات وه‌ بان دوو دیده‌ی تارم
 تۆ خۆ نه‌ وینه‌ی وه‌فاکیشانی
 غه‌مخوار دل‌سۆز گشت دل‌پیشانی
 که‌لب خانه‌زای باوان دوسی
 دل‌گوشای یاران مه‌جنوونی پوسی

مهزانو قیبلهه هر وه دهست ویش
 پهروه ردهت که ردهن تانه بی دلپیش
 نه گهر ئیشه الّا قهسد سهرت بو
 رو جه رو سزای بهد به تهرت بو
 خه یالم نه بی جه وه فاداری
 تو جه ئاسانه ی دوس دهس هورداری
 سه بهب چیش به ی ته ور هام دهر دهر دم
 جه باتی یاران گشت قهوم فهر دم
 تو جه ئاسانه ی دوس دوور که وته نی
 چونه ن قهرارت چون سره وته نی
 چونه ن ئاراگیل ویل شارانی
 هر موسافری سهر دیارانی
 سه گ وات سته مکیش زه مانه ی ناها
 «په روانه» ی جه مین شوخ «شه» جه مال
 مهر لیا وه نی بینایت کوره ن
 مهر په زای من بی یا دهست زوره ن
 بابوی «شه» هه وای به غدا شارش بی
 په ی پهس گه لهش من دهر کارش بی
 وه زور ئاوه ردهش هر وه بی رهزا
 تا گورگان گه لهش نه که ران غهزا

به‌گۆسفه‌ندان با بۆی دۆسته‌ن
 ره‌فییق هه‌مراز عه‌سا و پۆسته‌ن
 وه‌رنه‌ جه‌ کۆبئی وه‌ بئی‌به‌هانه
 بگۆیروڤن جه‌ به‌ر ئی بیابانه
 ئازیز به‌ فدای که‌لب وه‌ فادارت بام
 فرستاده‌ی رای به‌غدا شارته‌ بام

(٣٠)

گۆله‌ن، چه‌مه‌نه‌ن

گۆله‌ن، چه‌مه‌نه‌ن، گۆله‌ن، چه‌مه‌نه‌ن
 وه‌ مه‌یلت دیدهم گۆله‌ن، چه‌مه‌نه‌ن
 وه‌هه‌ره‌ن، سه‌وزه‌ن، ئاوه‌ن، پای کاوه‌ن
 هه‌ژهی وه‌ فراوان شاخه‌ی شه‌تاوه‌ن
 ته‌مه‌ن، دووکه‌له‌ن، گه‌رده‌ن، غوباره‌ن
 فرمیسه‌که‌ن، چه‌مه‌ن، سه‌یله‌ن، فوواره‌ن
 سه‌نگه‌ن، کۆساره‌ن، سه‌رکوه‌ن، هه‌رده‌ن
 وه‌نه‌وشه‌ن، شه‌وبۆن، گۆله‌ن، باوه‌ره‌ن
 سه‌رعیه‌ن، شه‌یدان، نه‌جده‌ن، مه‌جنوونه‌ن
 فیراقه‌ن، وه‌سه‌له‌ن، پیاله‌ن، هوونه‌ن

(۳۱)

مه حبوب جافان

مه حبوب جافان، مه حبوب جافان

مه حبوب بی عیب تایفه ی جافان

سه رقه تار ره م عه نه ربو ن افان

سه رکیش ره ویل مشکین کلافان

ناهوی مودبرماس مه کان نه هه رده

چووزهی سونبول چر نه سا سل کهرده

خاویر خالدار خه تاو خووتهن مال

ته تار تایف شوخ شیرین خال

وه تن نه زامن سه ربه رز لیلاخ

سهیر سه رکوان سه بیادان و داخ

چهرخ چه م سیاچه م چوست وچالاک پر

شهیدای شکاردوز چنگ و هونانو بر

لاچین شه شدانگ سه حهر جه لان خیز

شمقار تیژبال تهیر توندگوریز

شه مع شا په سه ند گشت سیامالان

نام تو نه به زم خه سره وان خوانان

به و شوق جه مین شه م روخساره وه

کیت نه دا وه دم کزه ی ناره وه؟

به‌و قاش قه‌تران دَلّ پِی ئِشاوه
 ستوون یانه‌ی کِیْت نه‌کِشاوه؟
 به‌و دیده‌ی سای سورمه‌سای سیّونه‌نگ
 موژانت وه هون کِی نه‌که‌رده‌ن په‌نگ؟
 به‌و نیم‌نیگای ناز به‌و له‌نجه‌و لاره
 ئاخِر جه‌رگ کِیْت نه‌که‌رده‌ن پاره
 به‌و بالای نه‌وتوولّ وه نه‌وره‌سته‌وه
 به‌و کوکۆی کَلّاف ده‌سته‌ ده‌سته‌وه
 واچه‌ دَلّ کِیْت نه‌ستانان وه زوور
 ئاخِر یانه‌ی کِیْت نه‌که‌رده‌ن خاپوور

(۳۲)

وه‌لامی نامه‌ی «ره‌نجوری»

له‌لایه‌ن «وه‌لی دِیوانه» وه
 مه‌ولای لال‌شناس، مه‌ولای لال‌شناس
 مه‌وله‌وی ئه‌وله‌وی دانای لال‌شناس
 هه‌یاس دوپ‌ناس ئه‌سلّ و نه‌سه‌ب خاس
 نه‌ژاد پاکان، «نظامی» قیاس
 «فیرده‌وسی طووسی»، «جامی» ملک جام
 «خاقانی» خه‌یالّ، «ئه‌نوه‌ر» ی ئه‌یام

«سه‌عدی» سوخه‌ندان به‌حر مه‌عانی
 «حافظ» (شیراز) «صائب» سانی
 به‌تای بی‌ه‌متای قه‌بیوم بی‌چوون
 هه‌متای تو‌که‌من نه‌رووی ده‌ور دوون
 شه‌وکه‌ت خووشه‌چین په‌یدای مه‌عناتهن
 عیسمه‌ت نه‌ئوساف سیفات ماتهن
 مه‌ولانا «زه‌هیر»، «فارابی» ی‌ده‌ور
 فوزه‌لای فازل نادره‌ی وه‌ش ته‌ور
 هه‌نی چهنده‌شع‌رای ئاسف نیشانان
 ده‌رس نه‌مه‌دره‌سه‌ی علم تو‌وانان
 غه‌وو‌اص مو‌حیت ده‌ریای عولوومی
 شیعر مه‌سنه‌ویت، مه‌ر «مه‌ولای پروومی»
 تو‌شاللا هه‌نی پایه‌ت بو‌زیاد
 من چی‌شم که‌نام من ئاری وه‌یاد
 غه‌ره‌ز هه‌ر ئیده‌ن بوزورگیت که‌رده‌ن
 نام به‌نده‌ی ویت وه‌یاد ئاوه‌رده‌ن
 نه‌لبه‌ت ویت وه‌حال په‌شیویم زانان
 جه‌رووی ئیلتیفات نامه‌ت کیانان
 که‌رده‌نت ئیزهار، مه‌ولای که‌ره‌م سه‌یل
 تو‌ساحیب لوتفی به‌عنی من بی‌مه‌یل؟

من قه سه م وه زات ئه و كه س يه گانه ن
 دايم نام تو م ويرد زووانه ن
 هه ر چه ند وه خدمت تو ئاشنا نيم
 به لي جه فكرت ساتي غافل نيم
 دل په روانه وار جه شه و تا وه رو
 هه ر هانه خه يال وه سل و دين تو
 من كه هام ته ركيب عومرم نام تو ن
 نيشات زه يئم كو ي كه لام تو ن
 نادیده حوبیت جا گرتەن نه دل
 هه رگيز جه سه و دات دل نيه ن غافل
 كه لامت سه ره مشق ئينشاي زه يئمهن
 نامت بينايي هه ر دوو عه يئمهن
 (لاته شبیه) چون «وه يس» رمو وده ي «په سوول»
 هه ر هام نه ته حسيل وه سلت كه م وسوول
 نه وا بو اچي جه و زامن دووريم
 ديوانه ي به نده ي مه ولای «په نجووری» م

(۳۳)

نازک به دهن «شه م»

نازک به دهن «شه م»، نازک به دهن «شه م»

نازک لاره و لهنج، غه مزه و ناز «شه م»

- نازک لب شہد، شہ کەر ریژ «شہم»
 نازک تہ بہ سسوم قہند ئامیز «شہم»
 نازک گہردن بہرز، بالای بہرز «شہم»
 نازک سینہ ساف سہدہف تہرز «شہم»
 نازک زولف دیز عہنہرین «شہم»
 نازک ریزہی راز شہ کەرین «شہم»
 نازک قہوس قاش قودرہت ساز «شہم»
 نازک بالاسہول سہرفہراز «شہم»
 نازک دندانان گہوہہردانہی «شہم»
 نازک نہقش خال لووتہوانہ «شہم»
 نازک دوو بازو پہنجہ و دەست «شہم»
 نازک ئہنگوشتان حہنا بہست «شہم»
 نازک پیشانی پرجہ بہند «شہم»
 نازک شیوہ شوخ شاپہسہند «شہم»
 نازک زنج زہر زہنہخدان «شہم»
 نازک شاماران وہبان شان «شہم»
 نازک دوو قہندیل قورہت مہند «شہم»
 نازک نازکی کہ مہربہند «شہم»
 یاشا ہہر شہم بو تہور شیوہش بو
 ہہزار پہروانہ چون من لیوہش بو

ئه سیر وه قه ندیل شای نه جه فمال بو

بسۆزۆ بالاش جه زوبان لال بو

(۳۴)

نه دارون تانه

نه داروون تانه، نه داروون تانه

نه داروون تاقت تووانای تانه

وینه ی مه جنوون ویل ده یری دیوانه

مه شم وه چۆل و تهرک مه کهم یانه

به رگ تن جه وه لگ دره ختان چۆل

په ی ویم مه وازوون مه گئروون نه کۆل

ته نیا یه ک سه نگئی مه نیوون وه بالین

ته ک مه دۆم پیوه په ری شه و نالین

خاوم وه راحت گه شتم وه دلواز

نه نه زان په فیق، نه په قیب هام پاز

په ی ویم مه گیلوون سهروهش نه کاوان

مه ر مه لان مه ردهن بیدیشان ماوان

(۳۵)

نه «شهم» جیام من

نه «شهم» جیام من، نه «شهم» جیام من
 «په روانه» ی په شیو نه «شهم» جیام من
 مه جنوون به د به خت چاره سیامه ن
 شهم داخ ه سره ت وه دل نیامه ن
 قه یس ئاسانه خیّل شای شهم مه نده ن
 ویّل ده ر به ده ر فام په ر که نده مه ن
 ته ن ته نیای بی که س یانه بی دیمه ن
 گون نه گیج به حر نائو میدیمه ن
 سیاته ر نه سه نگ ه ه واران ه مه ن
 عه بدالّ به رگیّل دیاران ه مه ن
 مه نزلّ نه ماوای توون ته وه سمه ن
 جه فا و بی سوود و ره نج وه عه به سمه ن
 عازاو مه ی نه ت سه د کو بار مه ن
 په ری دین دؤس ئینتیزار مه ن
 چه نی وه حشیان رۆ هامرازه مه ن
 شه و نه شکه نه چه گیرو گازه مه ن
 چه مه رای رای دؤس لیلاخ نشینمه ن
 به ئه سر ه سره ت دیده نمینه ن

هه‌راسان نه قه‌وم بیزار جه زیدمه‌ن
 ده‌ست نه «شهم» بریا دل نائومیدمه‌ن
 تا وه رۆی مه‌حشر مات و مه‌حز و ونمه‌ن
 سۆز سه‌ودای عه‌شق «شهم» نه ده‌رو ونمه‌ن

(۳۶)

وه‌خال تۆوه‌ن

وه‌خال تۆوه‌ن، وه‌خال تۆوه‌ن
 نوور لقای حه‌ق وه‌خال تۆوه‌ن
 شوّله‌ی شه‌م وه‌شه‌وق جه‌مال تۆوه‌ن
 ده‌ردینان وه‌داخ که‌مال تۆوه‌ن
 له‌یللی که‌نیزه‌ک شیرین به‌نده‌ته‌ن
 سه‌د «زلیخا» ی (میسر) وه‌زه‌ر سه‌نده‌ته‌ن
 «هومه‌یلا» ی زه‌ریف به‌لقی‌سای بالدار
 گولشای گول‌ئه‌ندام «عوزرا» ی گول‌عوزار
 یه‌کایه‌ک هه‌یران به‌ژن بالاته‌ن
 بالای نه‌ونه‌مام سه‌ول ئالاته‌ن
 دل ئارام دل سه‌مه‌ن بۆی په‌ری
 «مه‌نیژه» ی بیژهن، زوه‌ره و موشته‌ری
 خه‌رامان هه‌یران حوسن زیباته‌ن
 بانوان ته‌مام گشت جان فیداته‌ن

حوران جهننهت فریشتان فهرش
 سه ناخوانتهن جه زمین تا عه رش
 گول جه گولستان وه داخ توون
 داخداران وه داخ ده ماخ توون
 هر چند پهروانان هنن جه سه حرا و کو
 گشت ماتهن جه شوق شه م ده ستور تو
 من چون پهروانان هر جان فیدای تووم
 حهیران جهمین بهزم نارای تووم
 وه سه رگه ردت بام شای سپی شه مان
 سه رگه ردان تووم دور جه هآمده مان
 به شق خال ویت خاتر شادم کهر
 یا پوخسه ت یا مهرگ یا ئازادم کهر
 ئیسه بو چه نیم لادی سازابه
 جهی گشت عه زابه گهردن ئازابه

(۳۷)

هام سه ران تاره ن

هام سه ران تاره ن، هام سه ران تاره ن
 ئیمسال بیناییم تاریک و تاره ن
 ذوق زیندگیم چون ژار ماره ن
 دنیا جه دیده (وادی القهار) هن

گشت عالهم نه وهقت فهسل نهو وههار
 شاد مهبو وه زهوق گولان و گولزار
 من ئیمسال وههار شادیم ناشاد بی
 په ریشان جه گشت ره نجم وه باد بی
 بولبول شاد وه گول من ره نجه پرو بیم
 ره نجه پرو جه ذهوق وههار نو بیم
 ئیمسال نهو وههار فیشته ره جه سالان
 رازانش ره ونه هق ره ننگ گولالان
 ههردان، ههله تان، ساران، ههواران
 خهیمه گول پو شان خاستر نه جاران
 من هه ر گولزار نه دیدهم خار بی
 هه ره سهوزه وهنهم وه ژار مار بی
 هه ره چه من سهودای جوانیم جا که رو
 هه ره لاله سهودای دهروون داخ که رو
 هه ره شکوفه ی شهوق شیوهی «شهم» پیش بو
 دیام وه پیش دا خاترم ریش بی
 وههاری وهی تهور خو جه لام دوور بی
 چه مان نه دیدهم نیش زهنبوور بی
 ئای خوژگه وه سال نهو وههار پار
 هه ره رو سوب سهحر مه دیام بالای یار

وههار ئیمسال په شیو جه سته نان
دوور جه دنیا و دین نانه خه سته نان

(۳۸)

هام سه ران نامم

هام سه ران نامم، هام سه ران نامم
من نامم گتو دیوانه ن نامم
جه و ساوه پيسوای ده ور ئه بیامم
رؤیسی، نه گیللا ده وران وه کامم
جه و رۆ من جه «به تن» ماده ر په یدا بیم
مه جنوون کو گهر د شیت و شه یدا بیم
هر خاتر خه مین ده روون پر داخ بیم
هر دلگیر ده رد ویل و دوستاخ بیم
هر چه م پر ئه سرین مات و مه حزوون بیم
هر گپروده ی جه ور جه فای گه ردوون بیم
هر دایم ره قیب ره هنده ی راچه فت
وه ردا وه جه سته م ئاهر چه نی نه فت
ئر صد سزا کیش بار مه ینه ت بیم
به لئ سازا بیم چه نی به خت ویم
ئی سلخه رؤیسی جه راگوزر دا
شم شیوه جه نو ئاهر جیم وهر دا

ئەو وهی بلیسەم جه گەردوون ویهرد
 بيم وه کۆی زوغاڵ سفتهم بی وه گەرد
 پهروانه سيفت پر سفتهی زوخاڵ
 سۆزان بيم وه شهو شوڵهی شه م جه مال
 ئاھر به ختم هەر نه بی خاموش
 تا قرچەي جه رگم شنه فتم وه گوش
 ئەوه لّ چون مه جنوون و یلّ سارا بيم
 دیوانه ی دلگیر جه خەم دارا بيم
 ئیسه پهروانه ی په پ و بالّ سفتهم
 ویلّ بهرداوبه رد کۆس و کۆس که فتم
 هامسهران سفتهی شوخ شه لقم
 چۆن مه بۆ علاج وه چیشەن دهوام

(۳۹)

هەر من خەم بارم

هەر من خەمبارم، هەر من خەمبارم
 هەر من خەمینم، هەر من خەمبارم
 هەر من «پهروانه» ی «شەم» نادیارم
 هەر من سه رگەردان زولمات تارم
 هەر من ستاره م جه نه حسی په ستهن
 هەر من رای شه ش دەر نه رد م ده ر به ستهن

ہر من چون مریخ خارجن یانہم
 ہر من بہدنامیم پہخشن جہ عالم
 ہر من کوشتہی نیش عقرہب ژارہنان
 ہر من ریسوای دہور رۆزگارہنان
 ہر من زیج نہحس کہفتن وہ بہختم
 ہر من سزاکیش نازار سہختم
 ہر من «دہلو» ئاسا نہ قہعر چاہم
 ہر من چون مہجنوون چارہ سیاهم
 ہر من ئیقبالم نہردن نہدارن
 ہر من چون فہرہاد کوکہنیم کارن
 ہر من فریشتہی دہولت خاموشم
 ہر من چون بہہرام نمہد وہ دوشم
 ہر من جہ رای دین بیزاریم وہستن
 ہر من چون سہنعان زوننارم بہستن
 ہر من جہ تانہی پہقیب ناہال
 ہر من شادی و زہوق دنیاہم بی بہتال
 ہر من پہروانہی پہشیو حالہنان
 ہر من شو تا رۆ شہم خہیالہنان
 ہر من جہو سہبہب ستارہی چہفتم
 ہر من شہم نائین جہ شہم دوور کہفتم

هه‌ر من وه بی «شهم» گراگر گریام
 زه‌نگ به‌د نامی نه‌عالمه‌م زریام
 هه‌ر من گشت په‌ی شهم خاترم ری‌شهن
 هه‌ر یاران عیلاج ده‌رد من چیشه‌ن

(۴۰)

هه‌ر من ناشادم

هه‌ر من ناشادم، هه‌ر من ناشادم
 گشت عالمه‌م شاده‌ن، هه‌ر من ناشادم
 هه‌ر من نه‌یاوان وه لای حه‌ق دادم
 هه‌ر من نا‌ئومید قاپی مرادم
 هه‌ر من بازی باز نه‌رده‌ن نه‌بارم
 هه‌ر من پای شه‌ده‌ر به‌نده‌ن نه‌چارم
 هه‌ر من ناسزان فه‌له‌ک وه به‌ختم
 هه‌ر من گیروده‌ی ئازار سه‌ختم
 هه‌ر من چه‌رخ چه‌پ وه‌نهم نه‌قینه‌ن
 هه‌ر من تالمه‌م په‌ست خاک زه‌مینه‌ن
 هه‌ر من ستاره‌م سیا بی نه‌سه‌ر
 هه‌ر من فریستم که‌فته‌ن ده‌ر به‌ده‌ر
 هه‌ر من ئیقبالم خاویر خه‌فته‌ن
 هه‌ر من نه‌رووی «ئه‌رز» رای راسم چه‌فته‌ن

هەر من خه میدهی ده ور گهردوونم
 هەر من جورعه نۆش جام مه جنوونم
 هەر من په روانهی په شیو حال جه سته م
 هەر من په سفته ی خه مناک خه سته م
 هەر من چون بولبول یه ک فه سلّم وه سلّه ن
 هەر من سیّ فه سلّ عومرم بیّ ئە سلّه ن
 هەر من پۆی زوشن وه دیدهم تاره ن
 هەر من زینده گیم چون ژار ماره ن
 هەر من گرفتار جه ور و عازاوم
 هەر من په ریّ دۆس دیده لیلاوم
 هەر من سزاکیش دهر د و داخانم
 هەر من چه مه رای رای لیلاخانم
 هەر من جه په ی دۆس لیلاخ نشینم
 ها وه خته ن به رشو گیان شیرینم
 تائه ورپۆ که خیّل شیان وه دامان
 من هام نه سزای جه ور بیّ سامان
 مه مر موشکل گوشا بدو مرادم
 وه رنه تا مه رده ن خاتر ناشادم

(۴۱)

ھەور نەدۆ خەمىن

ھەور نەدۆ خەمىن، ھەور نەدۆ خەمىن

تۆ خەم پۆشەنى من خاتر خەمىن

بۆ تا ھەردوومان دەردىن ماته مىن

وئىل وئىل بگىلىن سەراسەر زەمىن

تۆ جە «سەما» سەيل، من جە «زەمىن» ئاھ

ھەر دوو بکەرېم پرووى گەردوون سیاھ

تۆ سەيل سرشک دیدەت وە زارى

رېژان کەر چون تاو سەيل وەھارى

من جە زەمىن ئاھ نالەى نەبەردم

بەخیزۆ جە دل ھەناسەى سەردم

تا بۆ وە تۆفان تۆف پەستاخیز

سیامال نە برج لئالاخ بۆگوریز

خەلخانان جە دوود ئاھ ئیە و تۆ

بیان وە دامەن گەرمەسیر جە نۆ

تا کە کۆچ خەل جاف مورادى

پەیدا بان چەنى قەلەم وە شادى

ئەو دەى گەرمەسیر ھەم بەیۆ وە فەر

فەر گىرۆ جە زەوق تەتاران «بەر»

هه ور نو بهی ته ور بسازیم وه یه ک
 من جه پرووی زه مین، تو نه پرووی فه له ک
 هه ر دوومان وه جه خت بگه پرتیم وه تاو
 تۆف «زه مه ریر» پهیدا کهیم جه ناو
 بهی ته ور تۆفانی باوه ریم وه هه م
 تا خیلان نه برج لیلخ که ران ره م
 کۆچ که رده مالان بیان وه لاما ن
 دامان بو وه زه وق نه و توول نه ماما ن
 شاد بو وهی زامن شای شه م جه مینم
 گوشادی خاتر خار خه مینم
 تا منیش وه دین دیدهی ئه و شاد بام
 نه جه ور گه ر دوون خاتر نازاد بام

(۴۲)

هه ی نائومی دی

هه ی نائومی دی، هه ی نائومی دی
 هه ی ره نه جه پووی، هه ی نائومی دی
 هه ی یاران چون من به دبه ختی کی دی
 په ی هال نه زانی پرووم که رد نه بی دی
 چۆلان ته ی که ردم «جه به لان» یه کسه ر
 جه تووس و توون بیم یاوام وه ته به ر

هه‌رده‌ی نه‌جد قه‌یس گشت دام وه‌ پیاوه
 په‌روانه ده‌ستور سه‌ر وه سه‌وداوه
 یاوام به‌و زامن ماوای قبیله‌م بی
 مه‌کان و مه‌سکه‌ن گوزه‌رگای «شه‌م» بی
 هه‌وران چۆل دیم زامن ویرانه
 بایه‌قوش به‌سته‌ن جه‌و مه‌سکه‌ن لانه
 نه‌ده‌نگ ده‌یار نه‌سه‌دای یاره‌ن
 ده‌نگ ویرانه (وادی‌القهار)ه‌ن
 په‌رسام بایه‌قوش هام‌ده‌رد ده‌ردم
 په‌فییق هام‌راز نا‌له‌ی نه‌به‌ردم
 من «په‌روانه» ی وپل و لگه‌ی دامانم
 جانشین «قه‌یس» شای که‌م فامانم
 کۆشی کۆچ له‌یل شای شه‌م جه‌مینم
 گۆشادی خاتر خار خه‌مینم
 بایه‌قوش واتش: «په‌روانه» ی که‌م فام
 ئیسه‌ ئامانی وه‌ی ماوا و مه‌قام
 کۆچ خیرش که‌رد لوا وه‌ لی‌لاخ
 په‌ی من چه‌سه‌ر ته‌مه‌ند په‌ی تو ئاخ و داخ
 وه‌ ئیقبال نه‌حس ویم دامامه‌وه
 نا‌ئومید جه‌ شه‌م هم ئامامه‌وه

یاران هامسهران نائومید ویم
 هه‌ی عه‌بدال «به‌ر» دوور جه زید ویم

(۴۳)

هه‌ی هه‌ی ناسوره‌ن...

هه‌ی هه‌ی ناسوره‌ن زامانم ئیمشه‌و
 گوئگۆنه‌ن جه زووخ دامانم ئیمشه‌و
 کۆن ته‌یبب بدۆ ده‌رمانم ئیمشه‌و
 به‌ ده‌رد «ئه‌ییوب» گریانم ئیمشه‌و
 گهرمه‌ن بازارم چه‌نی ده‌رد ئیمشه‌و
 سوود سه‌ودامه‌ن چه‌نی هه‌رد ئیمشه‌و
 هه‌ی یاران بریان چه‌یاتم ئیمشه‌و
 چون خزر خه‌ریک زولماتم ئیمشه‌و

(۴۴)

یاران سافیکم

یاران سافیکم، یاران سافیکم
 لئوویای لئوه لال سافیکم
 شه‌یدای شه‌وق «شه‌م» پر شه‌فاییکم
 کوشته‌ی نیگای ناز شه‌خس جافیکم

خار خەم نە جەرگ حال خو ماریکم
 گیر و گاز عەشق باز تە تاریکم
 پیکیای پە یکان مەروان ژاریکم
 سەرسام سادار پەری تاریکم
 لەرزیا ی لەرزان توول تافیکم
 کوشتە ی نیگای ناز شەخس جافیکم

عەبدالّ بی مالّ جام جە میئیکم
 پە شیو حال جەستە ی دلّ خە مینیکم
 ئاشوفتە ی دەستە ی زولف پەرچینیکم
 موبتە لای قبیلە ی دنیا و دینیکم
 مایل وە مۆبەت بی ئینسافیکم
 کوشتە ی نیگای ناز شەخس جافیکم

زامدار زە دە ی دام شەستیکم
 زە لیل زامەت زە دە ی دەستیکم
 رۆح جە دەست پەرواز مۆژە مەستیکم
 ئاماج تانە ی خاس گەستیکم
 قەیس مە یل لە یل بی خلائیکم
 کوشتە ی نیگای ناز شەخس جافیکم

«فه رهاد» «شیرین» شه کهر رازیکم
 نازار باوان نازنه ندامیکم
 سه ییاد دلگیر نوپه ردازیکم
 دام دل پاره دهست بازیکم
 په روانه ی بالبهست کوی کلافیکم
 کوشته ی نیگای ناز شه خس جافیکم

سوژان ئایر شه وق نووریکم
 شیویای شیوه ی شه م دهستووریکم
 هه راسان نه زید زامن دووریکم
 قه یس ناوینای دیده کووریکم
 دیوانه ی مه شهوور قاف تا قافیکم
 کوشته ی نیگای ناز شه خس جافیکم

ویل مهینه ت مه شق هه راسانیکم
 گرفتار دهست خورشید سانیکم
 لیوه ی لهنگ پوس خه م نه شانیکم
 دهه یری لال لهنگ بی زووانیکم
 ئاواره ی ئاهووی مشکین تافیکم
 کوشته ی نیگای ناز شه خس جافیکم

(۴۵)

یاران که ردهن ریش

یاران که ردهن ریش، یاران که ردهن ریش

یه جهرگ منهن خاران که ردهن ریش

یه دیدهی منهن نوور نه مه ندهن تیش

یه زام منهن زوخاو مه یو لیش

یه دوود منهن دنیا گرت نه وهر

یه سوژ منهن سوژان دهشت و دهر

یه ئاه منهن وه ئاسمان یاوا

سه قف سه رچه گهر دوون شکاوا

یه سه دای منهن نه فخر سوور بیتزان

وه ختهن قیامت مه حشره ئه نگیزان

یه نالهی منهن چون نهی مه دو دهنگ

مه یو وه قانون مه تاو نو سهنگ

یه زاری منهن پوسه زگارهن

عالم جه زاری من بی قهرارهن

یه شین منهن شهوان تا به رو

چون «قهیس» مه جنون هام نه بی د و کو

یه ویلی منهن جه سوپ تا ئیوار

دهور مه دو نه دهور سارا و سه ردیار

یه داخ منهن داخان جه داخان
 داخ که ردهن لاله‌ی ههرد ئیلاخان
 هامسه‌ران وه‌خته‌ن واده‌ی مه‌رگم بۆ
 من جه دووری دۆس گولگۆن به‌رگم بۆ

(۴۶)

یاران نه‌ووهار

یاران نه‌ووهار، یاران نه‌ووهار
 ئیمسال وه به‌ختم بی‌فه‌ر نه‌ووهار
 ئاما وه دامان کۆچ ته‌لمیت بار
 هه‌ر چه‌ند نیگام که‌رد نه‌دیم کۆچ یار
 خیلان گشت ئامان وه ژیر دامان
 په‌خش بین وه دامان بارگه‌ی ئیمامان
 نه‌کۆچ یار بی، نه‌ده‌نگ یاران
 وه‌هار وه‌نه‌م‌بی وه ژار ماران
 هه‌ر گول جه‌ره‌نگی به‌رئاما جه‌خاک
 نه‌وان گول‌خه‌ندان من دیده‌نمناک
 هه‌ر غونچه‌ وه‌نه‌م‌بی وه په‌یکانی
 هه‌ر گولئی وه نیش خار هجرانی
 هه‌ر لاله‌ داخین وه سه‌ده‌زار داخ
 داخ مه‌نیا وه دل‌سه‌سه‌ره‌ت کیشم ئاخ

سونبول چون فیشتهر نیش مه دۆم نه دل
 تیژتهرن جه خار نه پام بهرگ گول
 نه رگس مه وینۆ ئه ندۆم بهرز مه بو
 ئاهر وه جه ستهم قه قنه س تهرز مه بو
 سو سه نان زووان تانه کیشان لیم
 جه داخ دووری دوور ولات ویم
 سهیر چه مه ن لیم چون ژار ماره ن
 هر ئید مه ژنه وون ماچان وه هاره ن
 په ی چی جه دووری شای شه م جه مینم
 ها وه خته ن به رشۆ گیان شیرینم
 یاران هامسهران سا چون مه بو چوون
 من «ته بهس» جامه ن «شه م» که وت ئه و سه رتوون

ته واو

پیرست و ناواخن

- ۳..... به شی کوردی
- ۳..... پیشه کی
- ۷..... کورته باسیک له کو کردنه وهی به ره می «وهلی دیوانه»
- ۹..... کورته به ک له ژبانی «وهلی دیوانه»
- ۹..... کورته به ک له ژبانی «شهم»
- ۱۴..... فه له ک هه تا که ی
- ۱۵..... هه رمن خه م بارم
- ۱۸..... یاران له جه رگم
- ۱۹..... دل بریانی بی
- ۲۰..... نه ی ناو میدی
- ۲۱..... پرونا کیم له سهر
- ۲۳..... پرونا کی باوان
- ۲۴..... ئاخ! بو (خه سره و خان)
- ۲۷..... داخ هاته سهر داخ
- ۲۸..... پرسوای زه مانه م
- ۳۰..... نه ستیری به یان
- ۳۲..... وئی دشت ودهر
- ۳۳..... به ردی هه واران
- ۳۵..... شه ویدارانم
- ۳۶..... په ری زه ش مالان
- ۳۷..... فیدای ناووت بم
- ۳۸..... جوانی بیچاوه

- ۳۹ بۆچی زویر بی...؟
- ۴۰ یارم له خه‌ودا.
- ۴۱ دلدارم «شهم» بی.
- ۴۳ کاتی مردنم.
- ۴۵ گیانه خه‌وم بی.
- ۴۶ به‌کۆی زوخال بی.
- ۴۷ کاتی مه‌رگمه.
- ۴۸ سه‌گی ده‌رگای یار.
- ۵۰ نازداری جافان.
- ۵۱ له «شهم» جیام من.
- ۵۲ ناسک، نازی «شهم».
- ۵۴ به‌خالئ تۆوه.
- ۵۶ هه‌وری ره‌شی خهم.
- ۵۷ هاسه‌ران ناوم.
- ۵۹ یاران بۆ تاره...؟
- ۶۰ هه‌رم من خهم‌بارم.
- ۶۲ هه‌ی «شهم» ی شه‌وان.
- ۶۳ تۆف، برینداره.
- ۶۴ یاران سافینکم.
- ۶۶ یاران مه‌جنونم.
- ۶۸ دل به‌داخه‌وه.
- ۷۰ ئاخ، برینداره!!!
- ۷۱ جوانی ژیر ره‌ش‌مال.
- ۷۲ هه‌رم ناشادم.
- ۷۳ ده‌لیل «شهم» ت دی...؟
- ۷۵ سه‌ر ته‌تیمه‌وه.
- ۷۶ هاوار له‌تیشی.

- ۷۶..... یاران نهوبه هار
- ۷۸..... له و نووری «شهم»ه
- ۷۹..... هه ی دهر به دهر خۆم
- ۸۱..... ئه ری تۆلی نه ی
- ۸۲..... ئه ی دل به «به رده» بی
- ۸۳..... بایه قوش نالان
- ۸۵..... بیزار ی هۆزان
- ۸۶..... باره که لالا «شهم»
- ۸۷..... بالنده ی تیژبال
- ۸۹..... ئه ی چرای پروناک
- ۹۰..... نامه
- ۹۲..... ودلام
- ۹۵..... شیوه نی «ره نجوری» بۆمه رگی
- ۹۵..... «وهلی دیوانه»
- ۹۸..... له ریگه وبانا
- ۹۸..... هاوار له به ختم
- ۱۰۱..... به شی هه ورامی
- ۱۰۲..... ئه ری هه ی تۆلی نه ی
- ۱۰۳..... ئه ی دل وه سه نگ بای
- ۱۰۴..... بایه قوش نالان
- ۱۰۶..... بیزار ی هۆزان
- ۱۰۷..... جه و راگوزه ردا
- ۱۰۸..... جه ی شۆله ی «شهم»ه
- ۱۰۹..... چراغم ئاوان
- ۱۱۱..... چراغم بی پام
- ۱۱۲..... چراغم نه سر

- ۱۱۴..... چۆل نشینه خۆم
 ۱۱۶..... خه‌سه‌ه و خه‌پالئی
 ۱۱۸..... داخ وه‌بان داخ
 ۱۱۹..... دلّ وه‌داخه‌وه
 ۱۲۱..... دلّه‌ماته‌م بۆ
 ۱۲۱..... ده‌لیل «شهم» نه‌دیت
 ۱۲۵..... پ‌یسوای زه‌مانه‌م
 ۱۲۸..... زوهره‌ی سوپ‌سه‌لآت
 ۱۲۹..... سه‌نگگ هه‌واران
 ۱۳۱..... شای سیاسانان
 ۱۳۱..... شه‌و بیدارانم
 ۱۳۳..... شیرین به‌سته‌وه
 ۱۳۳..... سه‌بیاد نامت بام
 ۱۳۵..... ته‌یران تیژیال
 ۱۳۶..... قبیله‌م خاوم بۆ
 ۱۳۷..... قبیله‌م ریش نه‌بۆ
 ۱۳۸..... قبیله‌م شه‌م مه‌بۆ
 ۱۴۰..... قبیله‌م مه‌رده‌نم
 ۱۴۲..... قبیله‌م مه‌لال بۆ
 ۱۴۳..... که‌لب کۆی یارم
 ۱۴۵..... گوئهن، چه‌مه‌نه‌ن
 ۱۴۶..... مه‌حوب جافان
 ۱۴۷..... وه‌لامی نامه‌ی «ره‌نجوری»
 ۱۴۹..... نازک به‌ده‌ن «شهم»
 ۱۵۱..... نه‌دارون تانه
 ۱۵۲..... نه‌«شهم» جیام‌من
 ۱۵۳..... وه‌خالّ تووه‌ن

۱۵۴.....	هام سه‌ران تاره‌ن
۱۵۶.....	هام سه‌ران نامم
۱۵۷.....	هه‌رم‌ن خه‌م بارم
۱۵۹.....	هه‌رم‌ن ناشادم
۱۶۱.....	هه‌ور نه‌دۆ خه‌مین
۱۶۲.....	هه‌ی نائومیدی
۱۶۴.....	هه‌ی هه‌ی ناسۆره‌ن
۱۶۴.....	یاران سافیکم
۱۶۷.....	یاران که‌رده‌ن پ‌یش
۱۶۸.....	یاران نه‌وو‌ه‌هار

منتدى اقرأ الثقافي

www.iqra.ahlamontada.com

سلاو له گیانی پاکی په روانه
له و عه شقه پاکه ی بی له که و جوانه
د یسان له گیانی «شه می» رومه ت ئال
که په روانه که ی کرده کو ی زو خال

رازی



ISBN 964-7638-71-X



9 789647 638715

د کتابچو، پاماسوهرتی
انتشارات، کردستان
تلفن: ۲۲۶۵۲۸۲